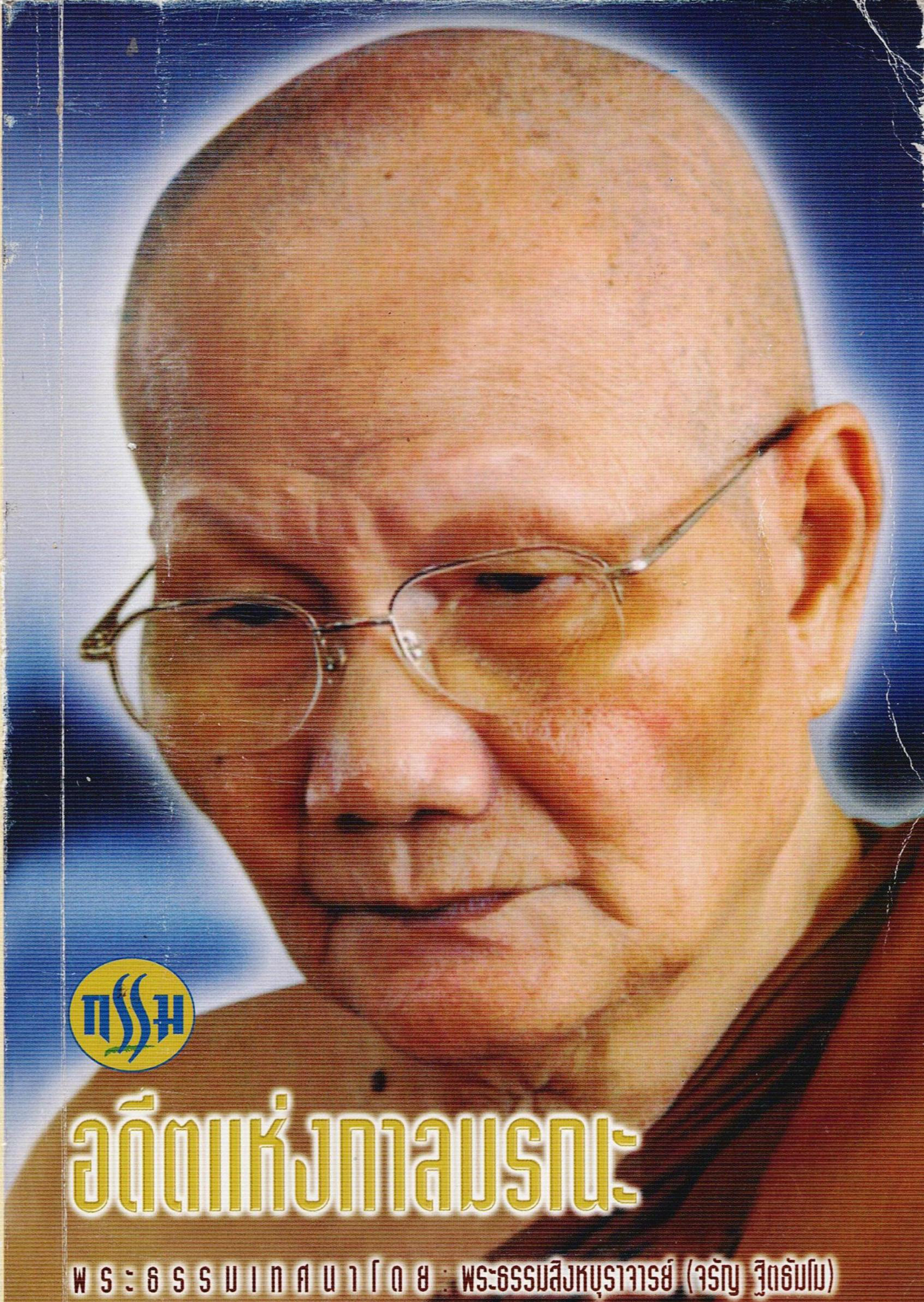
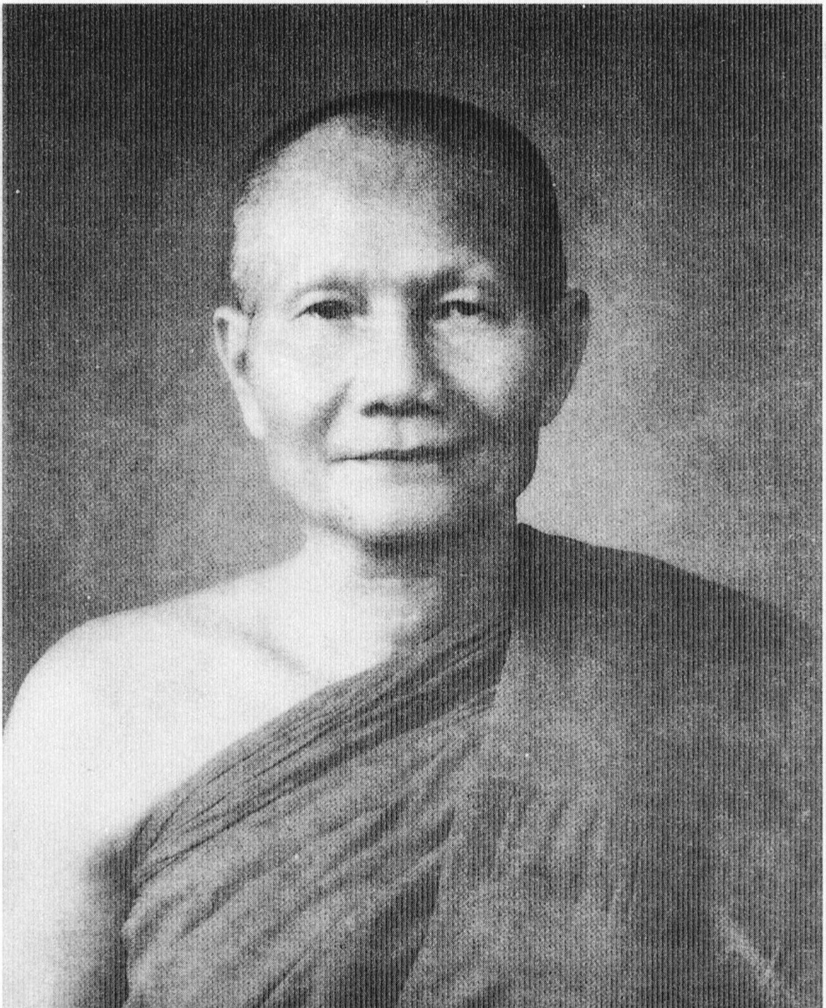

กรรม

อดีตแห่งกาลมรณะ

พระธรรมเทศนาโดย พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธัมโม)

กรรม • อดีตแห่งกาลมรณะ   พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธัมโม)

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม

อภินันทนาการจาก

‘บริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) และ

บริษัท ทีพีไอ คอนกรีต จำกัด’

23 มกราคม 2551

กรรม

อดีตแห่งกาลมรณะ

กฎแห่งกรรมจากเรื่องจริงที่สามารถพิสูจน์ได้

สถาบันบันลือธรรม
จัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่พระพุทธศาสนา

คำนำ

อดีตแห่งกาลมรณะ

ปัจจุบันนี้ คนจำนวนมากมีความเข้าใจไขว้เขวไปจากหลักคำสอนของพระพุทธศาสนาที่ว่า **"ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"** โดยกล่าวอ้างถึงปรากฏการณ์ที่ว่า บางคนทำความชั่วมาก แต่กลับร่ำรวย ได้รับความนับหน้าถือตาเป็นคนมีชื่อเสียง สังคมก็ยอมรับ ในขณะที่บางคนซึ่งทำความดีมาก ซื่อสัตย์สุจริต แต่ต้องอยู่อย่างลำบากยากจน ถึงกับมีคำกล่าวรุนแรงในทางตรงข้ามว่า **"ทำดีได้ดีมีที่ไหน ทำชั่วได้ดีมีถมไป"**

ความจริงแล้ว เป็นเพราะเขาไม่เชื่อกรรม หรือไม่เข้าใจเรื่องกรรมดีพอ จงปฏิเสธและมีทิฏฐิที่ไม่เป็นสัมมา คือ ไม่เชื่อว่าสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ไม่เชื่อว่าทุกคนมีกรรมเป็นแดนเกิด มีกรรมเป็นทายาท มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์

ธรรมสภาได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการแสวงหาความเข้าใจในเรื่องดังกล่าว จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ "กรรมอดีตแห่งกาลมรณะ" เล่มนี้ขึ้นโดยในภาคแรกของหนังสือ คือ ภาคหลักธรรม จะเป็นคำสอนของหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม พระเถรผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือของพุทธศาสนิกชนชาวไทย ได้อธิบายเรื่องหลักกรรมในพระพุทธศาสนาไว้อย่างแจ่มชัดเป็นขั้นเป็นตอน ส่วนภาคที่สอง คือ ภาคกฎแห่งกรรม จะเป็นบันทึกเรื่องจริงจากประสบการณ์ของท่านเอง และของผู้ที่ท่านได้เป็นพยานรู้เห็นหรือรับรู้มาที่สามารถพิสูจน์ได้

หนังสือกฎแห่งกรรมที่ได้จัดพิมพ์รวม ๘ เล่ม มีดังนี้

- **ความเข้าใจเรื่องกรรม สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราชฯ**
- **การอยู่เหนือกรรม พระธรรมโกศาจารย์ (ท่านพุทธทาสภิกขุ)**
- **อำนาจแห่งกรรม พระพรหมมังคลาจารย์ (ปัญญานันทภิกขุ)**
- **อดีตแห่งกาลมรณะ พระธรรมสิงหบุราจารย์ (จรัญ ฐิตธัมโม)**
- **ผลแห่งวิบากกรรม ท่านพระอาจารย์ หลวงพ่อพุธ ฐานิโย**
- **การชนะกิเลสมาร ท่านพระอาจารย์ หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต**
- **การเผชิญผลกรรม สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี)**
- **เทวทูต เกิด-แก่-เจ็บ-ตาย ท่านพระอาจารย์ หลวงปู่ฝั้น อาจาโร**

ทั้งนี้โดยหวังว่าจะช่วยขยายความเข้าใจในเรื่องกฎแห่งกรรมเพื่อนำไปสู่ความเข้าใจในชีวิตที่ถูกต้อง เพื่ออำนวยความสุข ความเจริญ แก่ผู้มีศรัทธาปฏิบัติกรรมดีต่อไป ธรรมสภาและสถาบันบันลือธรรม จึงได้จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้เผยแพร่แด่พุทธศาสนิกชน อานิสงส์จากการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขอน้อมถวายแด่หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม พระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบและเป็นที่พึ่งของพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย

ด้วยความสุจริตและหวังดี

ธรรมสภาปรารถนาให้โลกพบความสงบสุข

สารบัญ
อดีตแห่งกาลมรณะ

ภาคหลักธรรม

กรรม

อดีตแห่งกาลมรณะ

กรรมกับอดีตแห่งกาลมรณะ

สมัยก่อน เวลาเราจะอ่านหนังสือเกี่ยวกับกรรม เรามักนึกถึงผลงานของ ท. เลียงพิบูลย์ เป็นหลัก เพราะท่านผู้นี้มีประสบการณ์ ได้รู้ได้เห็นได้ยินได้ฟัง ได้อ่านเรื่องราวของผู้ประสบเคราะห์กรรมมามากมาย แล้วนำมาเผยแพร่ต่อสาธารณชนมีจำนวนนับไม่ถ้วน

ปัจจุบัน ท.เลียงพิบูลย์ หาชีวิตไม่แล้ว ป่านฉะนี้ก็คงจะบรรเทิงใจอยู่ในสวรรค์เป็นแน่แท้ หรือไม่ก็เกิดมาเป็นคนอยู่ในโลกมนุษย์อีกแล้ว เพราะท่านผู้นี้

ทำแต่บุญ สร้างแต่กุศล จึงมีแต่สวรรค์สมบัติและมนุษย์สมบัติเท่านั้น ที่จะพึงได้พึงถึง

เดี๋ยวนี้ยังมีผู้สืบต่อเจตนารมณ์การเผยแพร่กฎแห่งกรรมให้กว้างขวางไปอีก ท่านผู้นั้นคือหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม หรือ พระราชสุทธิญาณมงคล เจ้าอาวาสวัดอัมพวันและเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ผู้มีปณิธานมั่นคงที่จะช่วยประชาชนให้พ้นจากทุกข์ ท่านมีผลงานด้านพัฒนาคนให้สูงด้วยคุณธรรมมากมายก่ายกอง จนมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วประเทศ

หลวงพ่อจรัญท่านได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับกรรมไว้น่าสนใจยิ่ง ควรที่เราชาวพุทธจะได้ศึกษาให้เข้าใจก่อนที่จะทำอะไรผิดๆ ลงไป ท่านกล่าวว่า

"คำว่า กรรม หมายความว่า การกระทำกรรมในชาตินั้นแล้วให้ผลในชาตินั้น การแสดงการให้ผลของกรรมในชาติเดียวกันเป็นการแสดงง่าย มีเหตุผลอ้างอิงมากมายและบางเรื่องสามารถพิสูจน์เห็นจริงได้ไม่ยากนัก แต่สำหรับเรื่องกรรมที่กระทำในชาติก่อน

นำผลมาให้เราในชาตินี้ก็ดี หรือกรรมที่กระทำในชาตินี้แล้วไปแสดงตัวหรือแสดงผลของมันชาติหน้าก็ดี เรื่องนี้เป็นเรื่องเข้าใจยากที่สุด และยิ่งกว่านั้นก่อนที่จะเข้าใจว่ากรรมที่กระทำชาตินี้ไปแสดงผลของมันในชาติหน้าได้ ก็จำเป็นจะต้องเข้าใจเรื่องตายเรื่องเกิดเสียก่อนด้วยเหตุนั้น

โอกาสนี้อาตมาจึงได้รวบรวมนำเอาเรื่องการเกิดการตายของสัตว์มาชี้แจงเพื่อปรารถนาจะให้ท่านได้ทราบว่า กรรมที่กระทำในชาตินี้ไปแสดงผลในชาติหน้าได้อย่างไร ถ้าหากเข้าใจในเรื่องการเกิดการตายดี แล้ว การกล่าวเรื่องกรรมที่นำไปให้ผลในภพหน้าก็จะเป็นการง่าย แต่ปัญหาของเรื่องการเกิดการตายนี้ ไม่ใช่เป็นปัญหาเล็กน้อย ตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์มาจนกระทั่งถึงบัดนี้ ก็มีนักปราชญ์ราชบัณฑิตหรือศาสดาเป็นอันมาก ได้พยายามคิดค้นหาทางที่จะให้ทราบว่าคนตายแล้วสูญไปเลย หรือคนตายแล้วไปเกิดได้อีก ถ้าไปเกิดได้เอาอะไรไปเกิด ไปอย่างไรและเกิดอย่างไร การค้นคว้าในเรื่องเหล่านี้สืบต่อมาจนนับ

ชั่วอายุคนไม่ได้ จนถึงปัจจุบันนี้ก็ยังเป็นปัญหาโลกแตกอยู่นั้นเอง หาได้คลี่คลายออกไปจนถึงสามารถยืนยันได้ไม่

เรื่องคนตายไปแล้วจะไปเกิดหรือไม่นั้น มีความเข้าใจกันไปหลายกระแส บางท่านก็เข้าใจว่าร่างกายของคนเรานี้ประกอบขึ้นด้วยรูปหรือวัตถุ ดังนั้นเมื่อคนตาย ร่างกายก็ฝังจมดินไป ไม่สามารถจะไปเกิดอีกได้ บางท่านเข้าใจว่าตายแล้วก็ต้องไปเกิดอีก

ในบรรดาผู้ที่เข้าใจว่าตายแล้วไปเกิดอีกได้นี้ ก็มีความเข้าใจแตกแยกออกไปมาก เช่นผู้ตายจะต้องไปเกิดอยู่ในสวรรค์หรือในนรกก็แล้วแต่ผลแห่งการกระทำของตน และสวรรค์นรกนั้นได้มีผู้สร้างขึ้นสำหรับลงโทษ หรือให้รางวัลตลอดนิรันดร โดยไม่กลับมาเป็นมนุษย์อีก บางท่านเข้าใจว่าคนที่ตายจะต้องไปเกิดเป็นคนเท่านั้น ไปเกิดเป็นสัตว์ไม่ได้แต่บางท่านว่าไปเกิดเป็นคนหรือสัตว์ก็ได้ บางคนเข้าใจว่า จิตหรือวิญญาณ หรือเจตภูตนี้เป็นอมตะเมื่อร่างกายของคนแตกดับไปแล้ว วิญญาณก็จะออกจาก

ร่างกายล่องลอยไปเกิดใหม่ บางคนที่ศึกษาวิชาทางโลกทางวิทยาศาสตร์มามากๆ ก็เข้าใจว่า ถ้าบุคคลใดมีลูกเต้าสืบต่อไปอีกเรื่อยๆ ก็จะไปเกิดได้อีก ตามหลักของชีววิทยา เพราะลูกทุกๆ คนนั้นก็สืบต่อมาจากเซลล์ของพ่อแม่นั้นเอง เมื่อสืบต่อไปหลายๆ ชั่วคนแล้ว ชีวิตเดิมก็จะปรากฏขึ้นมาอีกแต่บางคนกลับมีความเห็นว่าร่างกายนั้นประกอบไปด้วยรูปหรือวัตถุ ความรู้สึกนึกคิดนั้นเป็นหน้าที่ของมันสมอง ซึ่งได้วิวัฒนาการทีละน้อยๆ มาตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ จนมีอำนาจในการนึกคิดและรู้สึกได้ แต่เมื่อตายแล้วก็เป็นอันหมดเรื่องกัน ไม่สามารถที่จะเกิดได้อีกเลย

เรื่องนี้เป็นเรื่องมากคนก็มากความคิดเห็น แม้เจ้าของลัทธิศาสนาใหญ่ๆ หลายศาสนา ก็มีความคิดเห็นไม่ตรงกัน เพราะเรื่องคนเกิดหรือคนตายเราเห็นได้ง่ายๆ แต่เรื่องตายแล้วไปเกิดหรือไม่เป็นเรื่องลึกลับเป็นปัญหาโลกแตกมาจนบัดนี้

สำหรับคำสอนของพระพุทธศาสนานั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่า คนตายแล้วไปเกิดอีกได้

และจะไปเกิดเป็นมนุษย์หรือเป็นสัตว์อีกก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี พระองค์มิได้สอนไว้เฉยๆ ลอยๆ ว่าคนตายแล้วไปเกิดได้เท่านั้น หากแต่ให้รายละเอียดในเรื่องนี้ไว้เป็นขั้นเป็นตอนอย่างพิสดาร ถึงวิธีไปเกิดได้อย่างไร มีอะไรบ้าง ไปอย่างไร เกิดอย่างไร พระองค์สอนไว้ยากง่ายเป็นขั้นๆ แล้วแต่ที่วุฒิของบุคคลผู้สนใจศึกษา มีพื้นฐานมาดีก็สามารถเข้าใจได้ละเอียดขึ้น

แม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า คนตายไปแล้วไปเกิดได้ก็ดี แต่ความคิดเห็นของศาสดาอีกหลายท่านนั้น ก็ตรงกันในหลักใหญ่ๆ ของพระพุทธศาสนาที่ว่า "เกิดอีก" เท่านั้น เช่นศาสนาพราหมณ์ถือว่าคนตายแล้วจิตหรือวิญญาณก็ล่องลอยออกจากร่างไปปฏิสนธิใหม่ เหตุนี้จิตหรือวิญญาณก็เป็นอมตะไม่มีวันตาย เมื่อจากคนนี้ก็ไปสู่ยังคนนั้น เมื่อจากคนนั้นก็ไปสู่คนอื่นๆ ต่อไปตามลำดับเหมือนคนอาศัยอยู่ในบ้าน เมื่อบ้านพังลงแล้วจะอาศัยอยู่ไม่ได้ก็ต้องเดินทางไปหาบ้านอยู่ใหม่ต่อไป

แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนไว้ตรงกันข้าม พระองค์สอนว่าจิตหรือวิญญาณนั้นมิได้เป็นอมตะ ไม่มีวันตาย หากแต่เกิดดับสืบต่อไปไม่ขาดสายและจิตใจก็ล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ไม่ได้เลย จะเทียบคนย้ายจากบ้านที่จะพังหาได้ไม่ ยิ่งกว่านั้นความเข้าใจที่ว่าการที่ไปเกิดได้ก็ไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น ก็เป็นความเข้าใจผิด เพราะยังมีรูปอีกชนิดหนึ่งเรียกว่า **กัมมชรูป** หรือ รูปอันเกิดแต่กรรมก็ร่วมในการปฏิสนธิด้วย สำหรับในข้อนี้ เป็นอีกข้อหนึ่งที่ท่านจะได้เห็นความพิสดารน่าอัศจรรย์ในพระพุทธศาสนา เพราะไม่ว่าใครหรือศาสดาองค์ไหนที่ว่า คนตายแล้วไปเกิดได้ก็จะต้องไปแต่จิตหรือวิญญาณเท่านั้น มิได้แสดงการตายการเกิดอย่างไรให้ชัดแจ้ง แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนว่า นอกจากจิตไม่ใช่ล่องลอยไปแล้ว รูปบางชนิดก็ไปเกิดได้ ส่วนจะไปได้อย่างไร รูปอะไรบ้างมีเหตุผล หลักฐาน ข้อเท็จจริงอย่างไรนั้น ขอได้โปรดฟังต่อไป

การที่เข้าใจว่าคนตายแล้วไปเกิดได้นั้นจะต้องมีความเข้าใจในเรื่องจิต เรื่องรูป เรื่องกรรม และเรื่องความตาย ว่าเหตุใดจึงตาย ความตายมีกี่อย่างขณะใกล้ตายมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง มีความรู้สึกอย่างไร และจิตใจทำงานกันอย่างไร ฯลฯ ให้เข้าใจดีเสียก่อนดังนั้นท่านจึงจะเห็นได้ว่าเรื่องตายเรื่องเกิดนี้จะกล่าวกันง่ายและให้เข้าใจดีด้วยนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้เลย

ก่อนอื่น อาตมาขอย้อนไปถึงเรื่องจิตอีกครั้งหนึ่ง ตามที่ได้กล่าวมาแล้วเป็นตอนๆ ว่า จิตนั้นเป็นธรรมชาติที่รู้อารมณ์ รู้จักนึกคิดจดจำ จิตนั้นเป็นธรรมชาติที่มีความเกิดดับสืบต่อกันเสมอเป็นนิจ มิได้หยุดนิ่ง และจิตนั้นเป็นนามธรรมที่ไม่สามารถมองเห็นหรือจับต้องได้ แต่ก็มีอำนาจในการสั่งสมสันดานหรือสามารถเก็บเอาอารมณ์ต่างๆ ไว้ในจิตแล้วก็แสดงออกซึ่งอารมณ์นั้นๆ ได้ เมื่อแยกงานของจิตออกก็จะได้เป็นสอง คือ

๑. **การงานที่จิตกระทำ** ได้แก่ การที่จิตขึ้นวิถีรับอารมณ์ต่างๆ จากทางทวารหรือประตูทั้ง ๖ คือ รับ

อารมณ์จากทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ เช่น เห็น ได้ยิน คิด เป็นต้น

๒. **จิตเป็นภวังค์** ได้แก่จิตมิได้ขึ้นวิถีอารมณ์จากทางตา หู จมูก ลิ้น กายและใจเลย แต่จิตก็ทำงานอยู่ตลอดเวลา คือ เกิด ดับ และมีอารมณ์ที่ติดมาตั้งแต่ปฏิสนธิ

การที่อาตมาได้แยกการงานของจิตออกเป็นสองเช่นนี้ เพื่อจะแสดงให้เห็นว่าในขณะที่รับอารมณ์ตามทวารทั้ง ๖ นั้น จิตก็ทำงานและจิตที่เป็นภวังค์คือมิได้ขึ้นวิถีรับอารมณ์ จิตก็ทำงานเหมือนกัน

ข้อ ๑. การขึ้นวิถีรับอารมณ์ของจิตนั้น จิตจะรับอารมณ์หรือจะเกิดอารมณ์ขึ้นได้ก็จะต้องอาศัยมีผัสสะ คือการกระทบ หากมิได้กระทบแล้ว จิตก็ไม่สามารถรับอารมณ์ได้ เช่นเสียงมิได้กระทบหู แล้วก็จะไม่ได้ยิน รูปมิได้กระทบตาแล้วก็จะไม่เห็น และอารมณ์หรือเรื่องที่จะเป็นตัวยืนให้คิดไม่กระทบกับจิตแล้วก็คิดนึกไม่ได้เลย

ข้อ ๒. ภวังคจิต คำว่า ภวังค์ หรือ จิตภวังค์นี้ มีพูดกันอยู่เสมอโดยทั่วไป แต่ความเข้าใจของคนเป็นส่วนมากนั้นเข้าใจว่า ภวังค์หมายถึงจิตมีความสงบคือนั่งอยู่เฉยๆ หรือนั่งใจลอย แต่ตามหลักของปรมัตธรรมนั้นตรงกันข้าม คำว่า ภวังค์ หมายถึงองค์แห่งภพ หมายถึงจิตตั้งแต่ปฏิสนธิจนถึงจุติคือ ตาย ขณะใดที่จิตมิได้ยกขึ้นสู่อารมณ์ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และขณะนั้นจิตก็เป็นภวังค์ ภวังจิตที่เห็นได้ง่ายๆ ก็คือ คนกำลังหลับสนิท ขณะหลับสนิทจะไม่มีความรู้สึกตัวเลย ขณะใดจิตมีความรู้สึกขึ้นในอารมณ์จากทวารทั้ง ๖ แล้ว ขณะนั้นจิตก็พ้นไปจากเป็นภวังค์ ความจริงขณะที่เราเห็นหรือได้ยินหรือคิดนั้น จิตก็ขึ้นวิถีรับอารมณ์ แล้วก็มีภวังคจิตขึ้นสลับอยู่ตลอดไป ทั้งนี้เป็นไปโดยรวดเร็วมาก ดังนั้นเราจึงไม่รู้สึก

การที่อาตมานำท่านมาสู่ความเข้าใจที่สับสนนี้ก็เพราะปรารถนาจะให้ท่านทราบว่า ในขณะที่จิตมิได้ขึ้นวิถีรับอารมณ์นั้น จิตก็เป็นภวังค์ จิตเป็นภวังค์นี้จะไม่มีความรู้สึก แต่ถึงจะไม่รู้สึกก็ดี จิตก็ทำงานคือเกิด

ดับ สืบเนื่องกันไปอยู่เป็นเนืองนิจและมีอารมณ์เหมือนกัน แต่เป็นอารมณ์ที่อยู่ในจิต มิได้แสดงออกมาให้เราเห็น ได้ยินหรือรู้สึกได้ เป็นอารมณ์เก่าที่สืบเนื่องต่อมาจากปฏิสนธิ ถ้าจะเปรียบกับไดนาโมทำไฟก็คือไดนาโมที่กำลังหมุนอยู่ มิได้หยุดนิ่งนั้นเอง มันพร้อมที่จะส่งกระแสไฟไปจุดยังหลอด ถ้าเปิดสวิทช์ขึ้น ภวังคจิตก็มิได้หยุดนิ่งอยู่เฉยๆ แต่กำลังทำงานอยู่เหมือนกัน พร้อมที่จะรับอารมณ์อยู่เสมอ

การที่อาตมาแสดงจิตที่ขึ้นวิถีรับอารมณ์และภวังคจิตนั้นก็เพื่อจะได้นำท่านเข้าไปสู่เรื่องของความตายว่าบุคคลที่กำลังจะตายนั้นจิตกำลังทำงานอะไรอยู่

ต่อไปนี้อาตมาจะได้แสดงถึงเรื่องว่าด้วยความตายเสียก่อนว่ามีเหตุอะไรบ้างที่จะมาทำให้ตาย

ตามพุทธภาษิตพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแบ่งความตามออกเป็นส่วนใหญ่ๆ ไว้เป็นสองประการคือ

กาลมรณะ หมายความว่า ถึงเวลาที่จะต้องตาย

อกาลมรณะ หมายความว่า ยังไม่ถึงเวลาที่จะต้องตาย ทั้งนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่าความตายนั้น เมื่อ

ถึงเวลาหรือถึงที่แล้วจึงตายก็มี และเมื่อยังไม่ถึงเวลาหรือถึงที่แล้วตายก็มี

คำว่า **มรณุปปัตติ** แยกศัพท์ออกเป็น ๒ คือ มรณะ และ อุปปัติ มรณะ แปลว่า ตาย อุปปัตติ แปลว่าเกิดขึ้น หมายถึงความตายและความเกิดขึ้น มรณปปัตตินั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้มี ๔ ประการ คือ

๑. อายุกขยะ หมายถึง ตายโดยสิ้นอายุ

๒. กัมมักขยะ หมายถึง ตายโดยสิ้นกรรม

๓. อุภยักขยะ หมายถึง ตายโดยสิ้นอายุ และสิ้นกรรม

๔. อุปัจเฉทกกัมมะ หมายถึง ตายด้วยอุบัติเหตุต่างๆ มาตัดรอน คือยังไม่สิ้นทั้งอายุและยังไม่สิ้นกรรม

๑. **อายุกขยะ** ตายโดยสิ้นอายุ ข้อนี้ได้แก่สัตว์ทั้งหลายต้องตายไปโดยสิ้นอายุ เพราะสัตว์ทุกชนิดย่อมจะมีชีวิตอยู่ภายในขอบเขตของอายุขัย เช่น เต่ามีอายุ ๑๓๐ ปี ช้างมีอายุ ๓๐๐ ปี ยุงมีอายุ ๑๕ วัน

เป็นต้น

มนุษย์ในปัจจุบันนี้มีอายุขัยเพียง ๗๕ ปีก็ตาย แม้ว่าจะมีผู้มีอายุกว่า ๗๕ ปีบ้างก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้นการที่โลกในปัจจุบันค้นคว้าในสรีระของมนุษย์จนมีความรู้ละเอียดประณีต ค้นคว้าในเรื่องอาหารและหยูกยาสารพัดเพื่อประสงค์จะให้มนุษย์ปราศจากโรคภัยมาเบียดเบียนแล้วจะได้มีอายุยืนนั้นถึงจะค้นคว้ากันต่อไปสักเพียงใด วิทยาศาสตร์การแพทย์จะเจริญก้าวหน้าไปสักเพียงไหนก็เป็นการช่วยได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะการมีอายุยืนหรืออายุสั้นมิได้มีเหตุเพียงในด้านวัตถุอย่างเดียวเท่านั้น แต่ความจริงมีเหตุอื่นที่สำคัญมากอีกหลายประการ ซึ่งจะได้กล่าวในโอกาสต่อไป

๒. กัมมักขยะ ตายโดยสิ้นกรรม ในข้อนี้หมายถึงว่าการที่สัตว์ทั้งหลายเกิดขึ้นมาและเป็นไปนั้นอาศัยกำลังของกรรมที่หล่อเลี้ยงหรือสนับสนุนให้ชีวิตดำเนินไปได้อย่างไร อาตมาจะให้เหตุผลข้อเท็จจริงในภายหลัง ขณะนี้กำลังกล่าวถึงเรื่องความตาย

การที่จะต้องกล่าวถึงกรรมก็เพราะเกี่ยวพันไปถึง

๓. **อุภยักขยะ** ตายเพราะสิ้นอายุและกรรมข้อนี้ไม่มีปัญหาอะไรมาก ด้วยความตายที่เกิดขึ้นเพราะสิ้นอายุนั้น หมายถึงแก่เฒ่าอายุมากแล้ว ร่างกายก็หมดกำลังที่จะอยู่ต่อไปได้ ทั้งกรรมที่สนับสนุนให้คงชีวิตอยู่ก็หมดลงด้วย บุคคลผู้นั้นถึงแก่ความตายด้วยเหตุทั้งสอง

๔. **อุปัจเฉทกกัมมะ** หมายถึงตายด้วยอุบัติเหตุต่างๆ มาตัดรอน ทั้งๆ ที่ยังไม่ถึงอายุขัย และยังไม่สิ้นกรรม เช่นตกต้นไม้ตาย หรือถูกรถทับตาย ความตายในข้อนี้เป็นความตายโดยเหตุต่างๆ อันเป็นปัจจุบันมิได้สิ้นอายุ หรือมิได้มีกรรมแต่อดีตมาตัดรอนแต่ถึงแม้ดังนั้นก็อาศัยกรรมแต่อดีตเป็นแรงส่ง เช่น กรรมแต่อดีตเป็นตัวส่งให้เข้าไปอยู่ในเรือนจำแล้วไปติดโรคระบาดตายภายในเรือนจำ เป็นต้น

เพื่อความเข้าใจง่ายขึ้นสำหรับความตายทั้ง ๔ ประการนี้ ท่านได้เปรียบเทียบไว้กับดวงประทีปที่ใช้น้ำมัน คือ ชีวิตทั้งหลายเปรียบเสมือนประทีปหรือ

โคมไฟที่อาศัยน้ำมัน ธรรมดาโคมที่อาศัยน้ำมันนั้น ไฟจะดับได้ก็ด้วยเหตุ ๔ ประการ

เหตุที่ทำให้ไฟดับ ๔ ประการ คือ

๑. เพราะเหตุที่หมดน้ำมัน

๒. เพราะเหตุที่หมดไส้

๓. เพราะเหตุที่หมดทั้งน้ำมันและหมดไส้

๔. เพราะเหตุที่มีอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ลมพัดหรืออะไรมาทับให้ดับ

๑. เมื่อโคมไฟหมดน้ำมันไฟก็จะดับ ข้อนี้หมายถึงชีวิตทั้งหลายจะถึงแก่ความตายเมื่อสิ้นอายุ

๒. เมื่อโคมไฟหมดไส้ไฟก็จะดับ หมายถึงชีวิตทั้งหลาย เมื่อสิ้นกำลังของกรรมที่สนับสนุนให้ชีวิตคงอยู่แล้วก็จะถึงแก่ความตาย

๓. เมื่อโคมไฟหมดทั้งน้ำมันและหมดทั้งไส้ ข้อนี้ได้แก่ชีวิตทั้งหลายต้องสิ้นชีวิตไปเพราะหมดอายุและกำลังของกรรมที่จะให้คงอยู่

๔. เมื่อโคมไฟถูกลมพัดดับ ข้อนี้ได้แก่ยังไม่สิ้นอายุและกรรม แต่ต้องตายด้วยรับอุบัติเหตุอย่างใด

อย่างหนึ่ง สำหรับในข้อ ๑-๒-๓ ตายเพราะถึงเวลาที่จะต้องตาย สำหรับข้อ ๔ ข้อเดียวเท่านั้นที่ผู้ตายยังไม่ถึงคราวที่จะต้องตาย แต่ก็ตายลงไปเพราะเหตุในปัจจุบัน

เมื่อท่านได้ทราบเหตุของความตายโดยย่อๆ แล้วก็ควรจะทราบต่อไปว่า ขณะใกล้จะตายนั้นเกิดอะไรขึ้น ทั้งจิตใจและร่างกายทำงานกันอย่างสลับซับซ้อนอย่างไร การแสดงในเรื่องนี้ไม่ใช่ง่าย ถ้าจะกล่าวโดยละเอียดแล้วก็จะต้องใช้เวลามาก และจะต้องมีภาพของวิถีจิตในวิถีต่างๆ และตารางแสดงรูปอันเกิดแต่กรรม จิต อุตุ และอาหารด้วย ว่าเกิดดับสืบต่อกันไปยังภพใหม่ได้อย่างไร

อาตมาได้กล่าวมาแล้วถึงเรื่องจิตว่ามีการงานอยู่ ๒ อย่าง คือขณะรับอารมณ์ทางทวาร ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ และจิตใจขณะเป็นภวังค์คือ ไม่รู้สึกตัวเลย บุคคลผู้ซึ่งใกล้จะถึงแก่ความตายนั้นจะต้องเกิดอารมณ์ขึ้นไม่ทางทวารใดก็ทางทวารหนึ่งทั้ง ๖ ทวารนี้

การเกิดอารมณ์ขึ้นตอนใกล้ตายนั้นเป็นธรรมดา บุคคลใดจะตายลงโดยไม่เกิดอารมณ์ขึ้นก่อนจากทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ได้เลย ไม่ว่าจะตายโดยฉับพลันทันทีอย่างไรก็ตาม เพราะจิตนั้นย่อมเกิดดับโดยรวดเร็วมาก และจะต้องอาศัยกำลังของกรรมที่เกิดขึ้นขณะใกล้จะตายนั้นเป็นตัวนำส่งให้เกิดการปฏิสนธิขึ้น

บุคคลที่ใกล้จะตายนั้นย่อมมีอารมณ์ แต่อารมณ์จะดีหรือร้ายก็ได้ เช่นได้เห็นสิ่งสวยงามเป็นที่น่านิยม คนไข้ก็จะมีหน้าตาแจ่มใส ยิ้มแย้ม แต่ถ้าได้เห็นสิ่งที่น่ากลัว หรือหวาดเสียว คนไข้ก็แสดงอาการตื่นเต้น ตกใจ ขวัญหาย หน้าตาบูดเบี้ยว คนที่ดูแลคนไข้ที่ใกล้ตายมักจะไปประสบ

การที่อารมณ์ได้เกิดขึ้นขณะเมื่อใกล้ตายให้เห็นไปต่างๆ ก็เป็นการประกาศว่าบุคคลผู้นั้นไปเกิดในสุคติหรือทุคติอย่างไร ดังนั้นเราจึงเห็นว่า โดยมากคนที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ตายจึงบอก พระอรหัง แก่คนไข้และศาสนาอื่นก็บอกสิ่งที่ดีงามต่างๆ ชี้ทางสวรรค์ให้แก่

คนไข้

เรื่องของความตายเป็นเรื่องสำคัญชิ้นสุดท้ายของชีวิต ผู้ใดเข้าใจดีก็จะเป็นเครื่องช่วยตัวเองและคนอื่นได้มาก ความไม่เข้าใจหรือผิดพลาดไปเพียงเล็กน้อยก็อาจทำให้เกิดการเสียหายร้ายแรงอย่างยิ่งแก่ชีวิตไปชั่วกาลนานได้

แต่อาจมีผู้สงสัยว่า เหตุใดคนที่ใกล้ตาย ทำไมจึงต้องเกิดอารมณ์ขึ้น อะไรทำให้เกิดอารมณ์ หรือเห็นไปต่างๆ นานา เพียงอารมณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น จะนำไปสู่สุคติ หรือทุคติได้จริง หรือคนที่กำลังจะตายมีความรู้สึกเจ็บปวดอย่างไรบ้าง การงานที่จิตและร่างกายได้กระทำไปขณะชีวิตใกล้จะตายแตกดับ ตลอดจนถึงมีอะไรบ้างปฏิสนธิ เพราะตามหลักพระพุทธศาสนาถือว่า ผู้ใดเข้าใจว่าจิตของผู้ตายนั้นเองล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ ก็เป็นความเห็นผิด และเข้าใจว่าจิตเท่านั้นที่ปฏิสนธิได้ก็เป็นความเห็นที่ผิด ความเห็นที่ถูกนั้นอย่างไร อาตมาจะได้กล่าวต่อไปตามลำดับ

ตามหลักปรมัตถธรรม หรือตามสภาวะนั้น คน

ตายหรือสัตว์ตาย คนไม่มีตายหรือสัตว์ตายเป็นแต่เพียงเราสมมุติพูดกันให้เข้าใจเท่านั้น อันหมายถึงว่าคนที่ไม่หายใจแล้วคือคนตาย แต่สภาวธรรมกลับตรงกันข้ามคนจะตายหรือคนกำลังมีชีวิตอยู่ ธรรมชาติของจิตก็เกิดดับสืบต่อกันไป และทำงานการเช่นนั้นเจตสิกซึ่งมีหน้าที่ประกอบกับจิตก็เกิดดับสืบต่อกันไปเช่นนั้น หรือแม้แต่รูปที่เกิดขึ้นในร่างกายก็เกิดสืบต่อกันเช่นนั้นเหมือนกัน ความแตกต่างกันมีอยู่แต่เพียงว่า จิต เจตสิก และรูปของคนตายได้ปรากฏอยู่ยังภพใหม่หรือที่ใหม่เท่านั้นเอง ถ้าถอนเอาความยึดถือที่สมมุติว่าเป็นคนหรือสัตว์ออกเสีย ก็เหมือนกับไฟฟ้าที่เกิดอยู่ที่นี่ เมื่อมีเหตุมีปัจจัยก็ไปเกิดอยู่ที่โน่นอันเป็นไปตามธรรมดา ธรรมชาติแม่เหล็กก็จะต้องมีความดึงดูดอยู่เสมอ ธรรมชาติของจิตก็จะต้องรับอารมณ์อยู่มิได้หยุดหย่อนเช่นเดียวกันคนที่กำลังมีชีวิตอยู่หรือคนที่ใกล้จะตายก็เหมือนกันจิตย่อมรับอารมณ์อยู่ อันเป็นไปตามธรรมชาติ ต่างกันแต่ว่าเมื่อคนใกล้จะตาย เราเรียกชื่ออารมณ์นั้นว่ากรรม กรรม

นิมิต คตินิมิต

อาตมาได้กล่าวถึงอารมณ์เกิดขึ้นได้อย่างไรมาบ้างแล้ว แต่ได้พูดไปเพียงย่อๆ เท่านั้น จึงขอเพิ่มเติมให้ละเอียดขึ้นเล็กน้อย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนว่า สภาวะ คือธรรมชาติทั้งหลายจะเกิดขึ้นได้นั้นจะต้องอาศัยเหตุถ้าปราศจากเหตุเสียแล้วก็หาเกิดขึ้นมาได้ไม่ แต่เหตุที่ว่านี้มีหลายชั้น เป็นเหตุใกล้ๆ ตื้นๆ เผินๆ เห็นง่ายก็มีและเหตุที่ไกลๆ ลึกซึ้ง เห็นได้ยากก็มี ปัญหาต่างๆ ของชีวิต เช่น ชีวิตคืออะไร มาจากไหนเป็นเรื่องล้ำลึก ถ้าไม่ได้อาศัยสัพพัญญุตญาณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราก็จะเข้าไม่ถึงเลย

อารมณ์ที่จะเกิดขึ้นก็เหมือนกัน อยู่เฉยๆ มันจะเกิดขึ้นมาเองก็หาไม่ อารมณ์จะเกิดขึ้นได้ก็ต้องอาศัยเหตุเหมือนกัน เช่นอารมณ์ที่เกิดขึ้นทางตาและหูต้องมีเหตุดังนี้

(๑) อารมณ์ที่จะเกิดขึ้นทางตา คือจะเห็นได้นั้นต้องอาศัยเหตุ ๔ ประการ มาประชุมพร้อมกันคือ

๑. จักขุปสาทะ ได้แก่ ประสาทตา
๒. รูปารมณ์ ได้แก่รูป คือ สีต่างๆ
๓. อาโลกะ ได้แก่ แสงสว่าง
๔. มนสิการ กระทำอารมณ์ให้แก่จิต พูดง่ายๆ ก็คือความตั้งใจนั่นเอง

เมื่อมีเหตุทั้ง ๔ ประเภทนี้มาประชุมหรือจรดพร้อมกันเข้าแล้ว การเห็นก็มักจะเกิดขึ้นทันทีถ้าเหตุทั้ง ๔ นี้ มาประชุมพร้อมกันแล้วจะไม่เกิดการเห็นขึ้นก็ไม่ได้ แต่ถ้าหากขาดไปเสียอันใดอันหนึ่งหรือหลายอันแล้ว การเห็นจะเกิดขึ้นไม่ได้เหมือนกัน เช่น ประสาทตาไม่ดี รูปารมณ์ อันได้แก่คลื่นแสงไม่มี ขาดแสงสว่าง หรือขาดความตั้งใจ ที่จะเห็น

(๒) เหตุให้เกิดการได้ยินมี ๔ ประการ คือ
๑. โสตปสาทะ ได้แก่ ประสาทหู
๒. สัททารมณ์ ได้แก่ เสียง คือความสั่นสะเทือนของอากาศ
๓. วิรรากาสะ ได้แก่ ช่องว่างในหู
๔. มนสิการ ได้แก่ การทำอารมณ์ให้แก่

จิต คือ ตั้งใจ

เมื่อเหตุทั้ง ๔ ประการนี้มาประชุม หรือจรดพร้อมกัน เมื่อนั้นก็จะปรากฏการณ์ได้ยินขึ้นทันทีการได้ยินที่จะปรากฏการณ์เกิดขึ้นได้โดยขาดเหตุไปแม้อันหนึ่งอันใดแล้ว การได้ยินก็ไม่เกิดขึ้นเลยเป็นอันขาด

การที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสอนในเรื่องนี้ไว้ มิได้ประสงค์จะให้ศึกษาวิชาสรีรศาสตร์ หากแต่พระองค์ต้องการแสดงเหตุ แม้แต่อารมณ์ที่เกิดขึ้นทางตา หรือหู ก็ต้องอาศัยเหตุให้เกิด ธรรมทั้งหลายต้องอาศัยเหตุจึงจะเกิดขึ้นมาได้ มิได้เกิดขึ้นมาลอยๆ เป็นการให้ผู้ศึกษาเข้าใจในเหตุผล ไม่ให้ยึดมั่นในความจริงที่สมมุติอันเป็นมายา และเป็นการปฏิเสธความเข้าใจที่ว่าพระผู้เป็นเจ้าหรือพระพรหมเป็นผู้สร้างโลกโดยสิ้นเชิง

อาจจะมีผู้คิดเห็นว่าเหตุให้เกิดการเห็น การได้ยิน ต้องมีคลื่นแสงและคลื่นเสียง คือความสั่น-สะเทือนของอากาศ และคิดว่าทางวิทยาศาสตร์เพิ่งจะ

ค้นพบเมื่อไม่นานมานี่เอง เรากำลังหันเหให้เรื่องสภาวธรรมเข้าไปอิงวิชาวิทยาศาสตร์ที่ค้นคว้าขึ้นมาได้

ความจริงหาได้เป็นเช่นนั้นไม่ พระองค์ทรงสอนมาตั้ง ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว เพียงแต่ถ้อยคำเท่านั้นที่แตกต่างกัน ส่วนความหมายนั้นเป็นอันเดียวกัน ในข้อนี้อาตมาขอยกกล่าวสักเล็กน้อย

พระองค์สอนว่า รูปารมณ์ (รูปที่เห็น) ที่เกิดขึ้นแล้วมากระทบกับตาทำให้เห็นได้นั้น จะต้องอาศัยแสงสว่าง และรูปารมณ์ดังกล่าวมานี้จะเกิดดับสลับซับซ้อนที่ตา และประสาทตาที่รับการกระทบของรูปารมณ์ที่ว่านั้น ก็ตั้งอยู่ตรงตาดำซึ่งมีขนาดโตเท่าหัวของเหา ประสาทที่ตั้งอยู่ตรงตาดำโตเท่าหัวเหานี้เองเป็นตัวรับการกระทบรูปารมณ์ ซึ่งได้แก่คลื่นของแสงนั่นเอง ยิ่งกว่านั้นพระองค์ยังแสดงถึงรูปารมณ์นี้ว่ามีความเกิดดับในจำนวนหนึ่งต่อจำนวนจิตที่เกิดดับ ๑๗ ขณะใหญ่หรือ ๕๑ ขณะเล็ก

ในเรื่องการได้ยินก็เหมือนกัน สัททารมณ์คือเสียงย่อมกระทบที่ประสาทหูโดยการเกิดดับสลับซับซ้อนกันอยู่ พระองค์ชี้ถึงขนอันละเอียดอ่อนในจำนวนเท่าใด ตั้งอยู่ภายในแอ่งน้ำ สีอะไรภายในช่องหูและจิตจะมารับอารมณ์ที่ตรงนี้ ข้อที่น่าสังเกตอีกประการหนึ่งก็คือ เหตุที่จะได้ยิน ๔ ประการนั้นมีวิวรากาสะ คือ ช่องว่างภายในหูรวมอยู่ด้วย ซึ่งตรงกับหลักวิชาวิทยาศาสตร์ เพราะถ้าไม่มีช่องว่างคืออากาศภายในช่องหูเสียแล้ว ความสั่นสะเทือนของอากาศก็จะไม่สามารถเข้าไปกระทบกับประสาทหูได้การได้ยินก็จะไม่บังเกิดขึ้น

อาตมาได้กล่าวมาเพียงย่อๆ และเพียงสองทวารคือตากับหู เท่านั้น ส่วนจมูก ลิ้น กาย ใจ จะงดเสียเพราะจะเสียเวลามาก ที่อาตมาได้กล่าวมานี้ เป็นการนำเอาคำสอนที่แสดงเหตุใกล้ๆ เพื่อให้ผู้ศึกษาได้เข้าใจเรื่องการเกิดอารมณ์ และคลายความยึดมั่นในตัวตน คน สัตว์ เพราะการที่คลื่นของแสงและคลื่นเสียงมากระทบกับประสาทหูนั้น ก็เกิดดับอยู่ตลอด

เวลาที่เห็นและได้ยิน จิตที่เข้าไปรู้อารมณ์ต่างๆ นั้นก็เกิดดับอยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน ส่วนการที่เห็นเป็นคนเป็นสัตว์ น่ารัก น่าเกลียด สวยหรือไม่สวย อะไรต่างๆ นั้น จิตได้สร้างรูปขึ้น คือจิตได้สร้างเป็นมโน-ภาพหรือจินตนาการขึ้นเท่านั้นเอง หาได้เป็นสาระแก่นสารที่จะยืนยงคงทนไม่ ส่วนเหตุไกลยังมีอีกเป็นอันมาก เช่น เพราะอะไรปสาทรูป คือ ประสาทรับอารมณ์ต่างๆ จึงมีแก่คนและสัตว์ทั้งหลายได้ อะไรเป็นผู้สร้างขึ้น เมื่อมีเหตุทั้ง ๔ มาประชุมพร้อมกันแล้ว ทำไมคนจึงเห็นและได้ยินได้ ขณะเห็นหรือได้ยินจิตใจและร่างกายทำงานกันอย่างไร

อารมณ์ที่เกิดขึ้นทางทวารทั้ง ๖ ไม่ว่าจะเป็นตา หู จมูก ลิ้น กาย หรือใจก็ตาม เมื่อกล่าวโดยสรุปแล้วก็จะเห็นได้ว่าจะต้องมีรูปคืออารมณ์มากระทบกับจิตถ้าไม่มีรูปมากระทบกับจิตแล้วก็จะเกิดอารมณ์ขึ้นไม่ได้เลยเป็นอันขาด ซึ่งทางธรรมเรียกการกระทบนี้ว่า **ผัสสะ** เช่นการที่จะเห็นได้นั้นจะต้องมีรูปมากระทบตา จะได้ยินได้จะต้องมีรูปคือเสียงมากระทบหูและจะ

นึกเรื่องราวอะไรได้ก็จำเป็นจะต้องมีรูปคือเรื่องราวที่คิดนึกนั้นมากระทบใจ

บัดนี้ก็มาถึงปัญหาที่ว่า คนที่ใกล้จะตายนั้นเกิดอารมณ์ขึ้นได้อย่างไร ถ้าไม่เกิดอารมณ์ขึ้น คือจิตกำลังเป็นภวังค์อยู่ก็จะไม่ตายเพราะเหตุใด อารมณ์ที่เกิดขึ้นนั้นมีดีบ้างไม่ดีบ้างจะนำผู้ตายไปพบกับอะไร

อาตมาได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นๆ ว่า ตามหลักสภาวะหรือปรมัตถธรรมนั้น ไม่มีคนเกิดคนตาย คนเกิดคนตายเป็นเรื่องสมมุติ จิตก็มีธรรมชาติเกิดดับและรับอารมณ์อยู่เสมอเป็นนิจ ไม่ว่าจะมีชีวิตอยู่หรือความตายได้มาถึง ดังนั้นเมื่อคนไข้ที่ใกล้จะตายได้รับคำบอกเล่าถึงพระอรหันต์หรือเรื่องที่ทำบุญให้ทาน คนไข้ก็จะเกิดอารมณ์นั้นขึ้น หรือเป็นเรื่องกระทบกระเทือนใจในทางไม่ดี เช่น เกิดความเสียใจว่าตัวจะต้องตาย หรือลูกหลานทำอะไรให้ไม่ถูกใจ หรือมีความห่วงใยในทรัพย์สมบัติที่อยู่เบื้องหลัง คนไข้ก็จะเกิดอารมณ์ขึ้นก่อนหน้าจุติ คือตาย แต่ถ้าจะจุติคือใกล้จะตายจริงๆ แล้ว จะบอกหรือให้คติอะไรแก่

คนไข้ไม่ได้เลย คนไข้จะตายเช่นนี้ ทวารทั้ง ๕ จะรับอารมณ์ไม่ได้ คือจะไม่เห็น ไม่ได้ยิน ไม่ได้กลิ่น ไม่รู้รสและแม้เอาไฟไปจี้ก็จะไม่รู้สึก คนไข้จะมีความรู้อยู่เพียงทวารเดียวคือ ทางใจเท่านั้น และเมื่อเหลืออารมณ์แต่เพียงทางใจ อารมณ์นั้นก็จะแจ่มใสชัดเจนดุจการมองดูวัตถุโตๆ ยามเที่ยง ถ้าคนไข้เห็นสิ่งที่ดีหน้าตาก็จะแจ่มใสผุดผ่องขึ้น และถ้าเห็นสิ่งที่น่ากลัวน่าหวาดเสียว คนไข้ก็จะแสดงความตกใจหน้าของคนไข้ก็แสดงออกมาให้เห็นได้ชัด

บัดนี้อาตมาคิดว่าควรจะคิดถึงประเด็นสำคัญในเหตุผลที่ว่าคนที่ตายแล้วไปเกิดอีกได้นั้น อะไรเป็นเหตุเป็นปัจจัยที่จะนำให้ผู้ตายไปเกิด คิดว่าท่านทั้งหลายก็คงถือว่าอันนี้เป็นเรื่องสำคัญไม่น้อย อาตมาก็ขอแสดงอำนาจที่ผลักดันให้การปฏิสนธิเกิดขึ้นเสียก่อน ส่วนวิธีที่จะไปอย่างไร เกิดอย่างไรจะได้กล่าวต่อไป

ปัญหาที่ว่า อะไรเป็นเหตุเป็นปัจจัยนำสัตว์ทั้งหลายให้ต้องเวียนเกิดเวียนตาย หรือต้องสืบต่อไปยังภพใหม่มิได้หยุดหย่อนนั้น ถ้าจะว่าอย่างง่ายๆ สั้นๆ

ที่สุดก็คือ เราอยากจะเกิดต่อไปนั่นเอง คนทุกคน สัตว์ทุกตัวตายแล้วต้องไปเกิดอีกก็เพราะมีจิตปรารถนาจะอยู่ต่อไปอีก มีจิตปรารถนาจะไปเกิดใหม่อีก ความปรารถนานั้นก็มีกำลังความสามารถอันมหาศาล แม้ว่าความปรารถนานั้นจะไม่อาจมองเห็นหรือจะสัมผัสไม่ได้ก็ตาม ผู้ที่ได้ศึกษาพระพุทธศาสนา ในขั้นละเอียดก็จะได้เห็นความจริงอันน่าพิศวงนี้

ตั้งแต่เราตื่นนอนขึ้นมาในเวลาเช้า แล้วหลับไปในเวลากลางคืนตลอดเวลาเหล่านั้น เราได้ไขว่คว้าหาอารมณ์อยู่เรื่อยๆ ประเดี๋ยวเราก็ต้องการเห็น ต้องการได้ยิน ต้องการคิด ต้องการเคลื่อนไหวอิริยาบถ ความต้องการหรือความปรารถนาเหล่านั้นมิได้หยุดยั้งเลย มีแต่เพิ่มพูนขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเราได้อะไรสมความปรารถนาแล้วเราก็ปรารถนาอย่างอื่นและอย่างอื่นๆ ต่อไปอีกโดยมิได้ว่างเว้นเลยตลอดชีวิต เพื่อความดำรงอยู่ของชีวิต เพื่อให้ชีวิตแจ่มใสสดชื่น เบิกบาน เพื่อให้ทุกข์เบาบางหรือหายไป เราปรารถนาที่จะได้เห็น ได้ยิน ได้กลิ่น ได้ลิ้มรส ได้ถูกต้อง ได้คิดนึก

เรื่องที่ดีๆ ที่เราพอใจนั้นๆ อยู่เสมอ ครั้นเมื่อได้อารมณ์อันเป็นที่พึงพอใจแล้วก็ติดอกติดใจในอารมณ์นั้นๆ อย่างแน่นหนา แล้วหาลู่ทางที่จะได้มาซึ่งอารมณ์ที่ตนพอใจนั้นให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอีก ความพอใจในอารมณ์ต่างๆ เหล่านั้นก็ย่อมประทับไว้ในจิตอย่างมั่นคง มิได้หลุดถอน ความปรารถนาก็จะได้อารมณ์ความยินดีติดใจในอารมณ์ต่างๆ เหล่านี้ ทางธรรมเรียกว่า โลภะ ตัณหา

คำว่า ตัณหา นี้ผู้ที่มิได้ศึกษาพุทธศาสนาก็เข้าใจว่า หมายถึงในเรื่องชู้สาวหรือของเซ็กส์เท่านั้น แต่ความจริงตัณหามีความหมายยิ่งกว่านั้น คือหมายถึงความยินดี ติดใจในอารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจากทวารทั้ง ๖ นั้นเอง เช่นยินดีติดใจในการเห็นได้กลิ่นได้ลิ้มรส และสัมผัส ได้คิดนึกต่างๆ

แม้แต่อารมณ์ที่เป็นโทสะ คือความไม่พอใจในอารมณ์ก็เป็นเหตุให้เกิดตัณหาได้เหมือนกัน เช่น เมื่อเราเห็นสิ่งที่ไม่ดีหรือได้ยินเสียงอันระคายโสตประสาทเราก็ไม่พอใจ เมื่อไม่พอใจแล้วเราทำอย่างไรเราก็หลีก

หนี เราหลีกหนีไปไหน เราก็หลีกหนีเพื่อหาสิ่งที่ดีที่พอใจต่อไปใหม่ หรือเราได้กลิ่นเหม็น เราก็ไม่ชอบใจเพราะมันเป็นอารมณ์ที่เราไม่พึงปรารถนาเราก็ไปให้พ้นจากกลิ่นเหม็นนั้น แต่ก็หนีไปไม่พ้นจากการที่จะแสวงหากลิ่นที่หอม หรืออารมณ์ที่ต้องใจอื่นๆ ต่อไปใหม่ นี่ก็แสดงว่าอารมณ์ที่ไม่พอใจก็เป็นเหตุเป็นปัจจัยนำไปสู่อารมณ์ที่พอใจจนได้

เมื่อเราได้อารมณ์ที่พอใจแล้ว เราก็มีความยินดีติดใจในอารมณ์นั้น อารมณ์นั้นๆ ก็จะฝังมั่นประทับไว้ในจิตใจ ความยึดมั่นนี้ทางธรรมะเรียกว่า **อุปาทาน** เช่นเรารับประทานอาหารอะไรอย่างหนึ่งมีรสอันโอชะเป็นพิเศษจนทำให้เราติดใจ ความติดอกติดใจนั้นจะเก็บประทับเอาไว้แน่นหนา ถ้ามีโอกาสเราก็พยายามหาให้ได้ซึ่งรสหรืออารมณ์นั้นอีก หรือเราดูภาพยนตร์เรื่องที่สนุกมากๆ เราก็ติดอกติดใจอยากจะดูเรื่องที่สนุกๆ ให้ยิ่งๆ ขึ้นไปอีกถ้ามีโอกาส

ความยินดีติดใจในอารมณ์หรือตัณหานี้มีกำลังมากเกินที่ผู้ใด ผู้หนึ่งจะคาดคิดว่ามันจะเป็นไปได้ ถ้า

มิได้ศึกษาให้เข้าใจถึงความละเอียดในพระพุทธ-ศาสนาก็จะไม่มีทางทราบเลย แม้แต่เพียงคิดก็ไม่มีใครได้คิดไปถึงเสียแล้วว่า กำลังของตัณหานี้เองที่เป็นตัวนำให้การปฏิสนธิเกิดขึ้นชาติแล้วชาติอีกมิได้หยุดหย่อนซึ่งก็คือการที่เราปรารถนาที่จะเกิดต่อไปนั่นเอง

บัดนี้ก็ถึงปัญหาที่ว่า เหตุใดเมื่อเจตนาหรือตัณหาประทับลงไว้ในจิตอยู่เสมอแล้วกำลังของเจตนาหรือตัณหานั้นจึงผูกมัดรัดรึงสัตว์ทั้งหลายไว้ให้คงอยู่ในวัฏฏะ จนไม่สามารถดิ้นรนให้รอดไปได้

กำลังของกรรม คือ ตัณหาที่เกิดขึ้นตั้งแต่เช้าจนถึงเวลาหลับสนิทนั้น วันหนึ่งๆ มิใช่เล็กน้อย ถ้ารวมกันตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายแล้วก็หมดปัญญาที่ผู้ใดจะคิดหรือคาดคะเนได้ว่ามากสักเท่าใด ประเดี๋ยวก็อยากเห็น อยากได้ยิน อยากได้ลิ้มรส และอยากคิดนึก ฯลฯ ซ้ำแล้วซ้ำอีกวันยังค่ำ และเมื่อได้รับอารมณ์เหล่านั้นสมความปรารถนาแล้ว ก็อยากได้อารมณ์อื่นๆ อีกไม่มีวันจบสิ้น

เมื่อเราเห็นเด็กๆ อายุ ๑๐ ปี เล่นดนตรีได้เก่ง เมื่อเราเห็นเด็กๆ อายุ ๑๐ ขวบเขียนรูปได้ดี เราก็พูดว่า เขามีอุปนิสัย เราก็พูดว่าเขาได้ถ่ายทอดศิลปะเหล่านั้นตามสายเลือดมาจากพ่อหรือแม่ ถ้าไม่ใช่พ่อแม่ ก็ปู่ ย่า ตา ยาย คนใดคนหนึ่ง ซึ่งคงจะต้องมีคนหนึ่งจนได้

นักอาชญาวิทยา นักจิตวิทยา หรือนักวิทยา-ศาสตร์ทางชีวภาพ เมื่อพบเด็กที่เหลือขอและชอบขโมย ก็จะกล่าวว่าเด็กคนนี้ได้สืบสันดานมาจากพ่อแม่ที่เป็นผู้ร้าย การที่เขาเป็นผู้ร้ายก็เพราะมีสันดานหรือมีเลือดของพ่อแม่ของเขาติดมา ซึ่งความจริงนักอะไรต่อนักอะไรทั้งหลายเหล่านี้ได้สืบสวนค้นคว้ามาได้แต่เหตุผลใกล้ๆ ตื้นๆ เผินๆ แค่เกิดมาเท่านั้นเอง เพราะเขายังไม่เข้าใจเลยว่าจิตนั้นคืออะไร สามารถสืบต่อกันไปได้อย่างไร เขาจะเข้าใจให้ถูกต้องได้สมบูรณ์หรือ เพราะเขามิได้ศึกษาจากพระสัพพัญญุตญาณ ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำอย่างไรก็จะให้ความเข้าใจของเขาถูกต้องสมบูรณ์ไม่ได้ เพราะเขาได้

เข้าใจผิดไปว่ามันสมองนั้นเป็นตัวจิต ซึ่งได้วิวัฒนาการมาแล้วนับจำนวนเวลาเป็นพันเป็นหมื่นล้านปี จนสามารถมีความคิดอ่าน จนจำทุกข์สุขได้ มนุษย์ทั้งหลายเกิดสืบต่อกันมาตามสายโลหิตจากสปอร์มาโตชัวของบิดาและโอวัมคือไข่ของมารดา และอุปนิสัยใจคอของเด็กจะสถิตอยู่ภายในยีนส์ซึ่งอยู่ในเซลล์นั้น ซึ่งเราได้ตรวจสอบค้นคว้ามาได้ และจากกล้องขยายหลายพันเท่าอันเป็นรูปหรือวัตถุ ซึ่งเขาจะรู้ได้แน่ แต่ทางเดียวเท่านั้น

คงจะมีบางท่านที่สงสัยว่า ถ้าจิตดวงใหม่มาปฏิสนธิมิได้ถ่ายทอดมาตามสายเลือดแล้ว ก็เหตุใดเล่า อุปนิสัยใจคอของเด็ก เช่น ชอบในทางศิลปะหรือมีสันดานเป็นผู้ร้าย จึงไปเหมือนกับพ่อแม่ของเด็กเหล่านั้นได้

ปัญหานี้ ผู้ที่ศึกษาธรรมะมาพอสมควรก็จะไม่ประหลาดใจเลยเพราะเขาจะเข้าใจเรื่องการปฏิสนธิของจิตว่าจิตจะต้องปฏิสนธิไปตามความเหมาะสมไปตามเหตุปัจจัย เช่น ถ้าอาตมาเอาแก้วน้ำร้อนมาตั้งไว้

บนโต๊ะนี้ ภายนอกของแก้วก็จะไม่มีไอน้ำมาจับได้เลย แต่ถ้าอาตมานำแก้วน้ำแข็งมาวางแล้ว ในไม่ช้าเราก็จะเห็นน้ำติดอยู่เป็นหยดๆ โดยรอบแก้ว ทั้งนี้เพราะความเย็นของน้ำแข็งเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้ละอองของน้ำมาจับได้ ข. ซึ่งเป็นสุภาพบุรุษร้อยเปอร์เซ็นต์ก็ไม่อาจจะร่วมเป็นร่วมตาย สนิทสนมหรือเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้เพราะไม่มีความเหมาะสมกันเลย โดยนัยนี้จิตที่มีอุปนิสัยในทางชั่วจึงปฏิสนธิในพ่อแม่ที่มีสันดารผู้ร้าย และจิตที่โง่เง่าหรือไม่สู้จะเต็มจึงชอบปฏิสนธิในพ่อแม่ที่เป็นคนจิตทราม

การศึกษาเรื่องจิตตามหลักของพระพุทธศาสนาให้เข้าใจแล้ว ก็จะเห็นได้ว่ามีเหตุผลข้อเท็จจริงที่จะเป็นไปดังนั้นอีกมากมาย อาตมาเห็นว่าเวลามีน้อยก็จะของดเสีย

อาตมานำท่านมาเช่นนี้ก็เพื่อจะแสดงกำลังพลังของตัณหาหรือกำลังของกรรม คือเจตนา หรือความปรารถนา ว่าสามารถส่งผลสืบต่อกันไปได้เพราะจิตที่มีนิสัยในทางดนตรีก็โดยชาติที่แล้วมามีเจตนาอัน

รุนแรงเฝ้าอบรมฝึกหัดจนชำนาญด้วยใจรักนิสัยอันนี้ก็สืบต่อมาถึงชาตินี้ ถ้าเราจะจับเอาเด็ก ๑๐๐ คน ที่ไม่มีนิสัยเช่นนั้นมาฝึกหัดก็หาอาจฝึกหัดวิชาดนตรีให้เป็นผู้มีความสามารถจริงๆ แม้แต่สักคนหนึ่งหาได้ไม่ และถ้าเอาคน ๑๐๐ คน ที่ไม่มีนิสัยตลกคะนองมาแสดงเป็นตัวตลก คนทั้ง ๑๐๐ คนที่แสดงอยู่ต่อหน้าเรานั้นก็จะทำให้เรารู้สึกสงสารเพราะทำให้เราขบขันไม่ได้เลย

แน่นอน ช่างเขียนที่สามารถ นักประพันธ์ที่มีคารมคมคายซึ่งประชาชนชอบอกชอบใจทั่วทิศ นักประดิษฐ์เรืองนาม นักวิทยาศาสตร์ชั้นนำ หรือตัวตลก ลิเก ละคร ที่มีคนหัวเราะท้องคัดท้องแข็ง หรือนักอะไรๆ เหล่านี้ จะไม่มีเลยที่จะฝึกฝนจนกลายเป็นบุคคลชั้นนำเพียงในชาตินี้ชาติเดียว ความจริงบุคคลเหล่านี้ย่อมมีวาสนาคือได้รับการอบรมมาแล้วหลายๆ ชาติทั้งนั้น และการที่เขาเป็นได้เช่นนั้นก็ย่อมแสดงให้เห็นถึงความปรารถนาของเขาว่า กำลังของความปรารถนาแต่อดีตนั้น สามารถส่งผลให้จนถึงปัจจุบัน

และอนาคตได้

อารมณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นทางทวารทั้ง ๖ นั้นทุกอารมณ์ก็ย่อมประทับสั่งสมลงไว้ในจิตอย่างสลับซับซ้อนมากมาย กำลังของอารมณ์ก็ย่อมมีเจตนาหรือความปรารถนารวมอยู่ด้วย ความปรารถนามีกำลังมากก็ย่อมเป็นไปตามปรารถนานั้นๆ ความปรารถนาที่จะได้ภพชาติใหม่หรือที่จะเกิดใหม่นั้นเอง ที่ทำให้ชาติมิได้สิ้นสุด ไม่ว่าจะเป็นความปรารถนาโดยตรงหรือโดยปริยายก็ตาม

ธรรมชาติของกรรมที่กระทำเป็นสิ่งที่น่าพิศวง เพราะไม่มีตัวตนที่เราจะถูกต้องได้ จะวัดหรือจะชั่งตวงก็ไม่ได้ แต่ก็มีอำนาจแสดงกำลังความสามารถได้

เมื่อหญิงสาวและชายหนุ่มผูกสมัครรักใคร่กันยิ่งนานวันก็จะยิ่งเพิ่มพูนความรักมากยิ่งขึ้น เพราะเห็นใจกัน เอาอกเอาใจกันทุกอย่าง ความรักของชายหนุ่มหญิงสาวคู่นี้เป็นไปอย่างดูดดื่มมั่นคงอยู่หลายปี เมื่อจะต้องพรากจากกันไปโดยเด็ดขาดเมื่อใดทั้งสองฝ่ายก็จะตกอยู่ในความเศร้าเสียใจอย่างสุดซึ้งจะเฝ้าแต่

ครุ่นคิดถึงกันอยู่มิรู้วาย วันละหลายสิบหรือหลายครั้ง ทั้งนี้เพราะอะไร เรื่องความรักใคร่เห็นอกเห็นใจกันก็เป็นอดีตไปแล้ว เป็นเรื่องเก่าที่ดับไปแล้วเหตุใดกรรมที่ทำไว้ในอดีตจึงได้ก่อให้เกิดความทุกข์หรือเศร้าเสียใจอยู่มิได้หยุดหย่อน

อาตมาได้กล่าวมาแล้ว อารมณ์ที่เกิดขึ้นได้นั้นจะต้องมีเหตุ จะเกิดขึ้นลอยๆ หาได้ไม่ เช่น การที่จะเห็นได้ก็ต้องมีคลื่นแสงมากระทบตา จะได้ยินก็ต้องมีคลื่นเสียงมากระทบหู และจะคิดได้ก็จะต้องมีเรื่องที่คิดนั้นมากระทบใจ เหตุนี้จึงเห็นได้ว่า ในกรณีของหนุ่มสาวเกิดความเศร้าเสียใจจะเกิดขึ้นมาหาได้ไม่แต่อะไรเล่าเป็นเหตุเป็นปัจจัยให้เกิดอารมณ์เสียใจเหล่านั้นขึ้น

ไม่มีผู้ใดจะปฏิเสธได้เลยว่า อารมณ์เหล่านั้นมิได้เกิดขึ้นมาแต่อารมณ์เก่าๆ คือ เจตนาหรือความปรารถนาที่จะเป็นของซึ่งกันและกัน รักกันเอาใจกันและจะแต่งงานอยู่กินด้วยกันนั่นเองเป็นเหตุเป็นปัจจัยจิตจึงได้สร้างให้เห็นหน้า เห็นกิริยาท่าทาง เห็นความ

ดีของแต่ละฝ่าย อารมณ์เก่าๆ เหล่านั้น คือ กรรมแต่อดีตที่ดับไปแล้วนั่นเอง แต่มิได้สูญหายไปไหน อารมณ์เก่าหรือกรรมเก่า หรือความปรารถนาเก่านั้นเองได้เกิดกำลังอำนาจขึ้น กำลังอำนาจนี้ได้มากระทบจิตอยู่เสมอมิได้หยุดหย่อน ซึ่งกระทำให้กรรมที่ทำไว้แล้วๆ นั้น กลับยกขึ้นมาสู่อารมณ์ใหม่อีก ภาพเก่าๆ ก็ได้ถูกสร้างขึ้นใหม่ซ้ำๆ ซากๆ ทำให้มองเห็นหน้าคู่รักที่กำลังยิ้มอย่างหวานเห็นความน่ารักน่าเอ็นดู เห็นความเอาอกเอาใจหรือความเสียสละของแต่ละฝ่าย ภาพประทับใจทั้งหลายแหล่ก็ได้ถูกยกขึ้นมาปรากฏอยู่เฉพาะหน้า เหมือนกำลังดูภาพยนตร์ หรือมีเสียงกระซิบมากระซิบอยู่ที่ข้างหูว่า รัก รัก มิได้หยุดหย่อนเลย

การที่อาตมานำตัวอย่างนี้ขึ้นมาแสดง ก็เพื่อจะให้ท่านได้เห็นกำลังของกรรม กำลังของความปรารถนาหรือตัณหาว่าแม้มันไม่มีตัวตนก็ดี แม้มันจะเกิดขึ้นในอดีตและดับไปแล้วก็ดี มันก็ยังมีความสามารถที่จะแสดงออก ซึ่งการกระทบกับจิตอันก่อให้

เกิดอารมณ์ขึ้นได้มิได้หยุดหย่อน ทั้งนี้เพื่อให้ท่านได้เห็นหน้าตาไว้เพียงนิดเดียวก่อน กำลังของกรรมหรือตัณหานี้ยังมีมากกว่านั้นมากมายนัก สามารถสร้างภพสร้างชาติก็ยังได้อีก และคนที่ตายแล้วไปเกิดก็ด้วยต้องอาศัยกำลังของกรรมนี่เองผลักดัน ทั้งมิได้สืบต่อไปแต่จิตอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่ด้วยอำนาจของกรรมหรือตัณหานี้ยังมีอานุภาพสร้างรูปขึ้นในภพได้ด้วย แต่เพื่อให้เข้าใจง่าย อาตมาขอนำวิชาทางโลกเข้ามาประกอบด้วย

ร่างกายของเรานี้ คือ รูปหรือวัตถุ เมื่อนักวิทยาศาสตร์ย่อให้เล็กลงๆ ส่วนที่เล็กที่สุดได้แก่ปรมาณู ปรมาณูประกอบด้วยนิวเคลียร์อยู่ตรงศูนย์กลาง มีอนุภาคโปรตอน คือ ประจุไฟฟ้าบวก และมีอิเล็กตรอน ประจุไฟฟ้าลบวิ่งวนอยู่รอบแกนกลาง แล้วยังมีอนุภาคอีกชนิดหนึ่งที่ไม่มีประจุไฟฟ้าเลย เรียกชื่อว่านิวตรอน

เมื่อว่าโดยรูปหรือวัตถุแล้ว ร่างกายของเรานี้ก็ไม่มีอะไรนอกจากประจุไฟฟ้าและพลังงาน ตรงตาม

ทฤษฎีของไอน์สไตน์ นักวิทยาศาสตร์และนักคำนวณผู้ยิ่งใหญ่ของโลกในขณะนี้ ซึ่งได้กล่าวว่า พลังงานก็คือสสารและสสารก็คือพลังงาน มันเป็นการน่าประหลาดมหัศจรรย์เพียงใดหรือไม่ ที่ร่างกายโตๆ ที่มองเห็นและสัมผัสได้ของคนเรานี้มาจากพลังงานที่มองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้ ชั่งตวงก็ไม่ได้

อาตมาได้กล่าวถึงรูปและวัตถุจากวิชาการทางโลกมาเล็กน้อยแล้วอาตมาจะกล่าวถึงรูปหรือเรื่องวัตถุทางพระพุทธศาสนาให้ท่านฟังดูบ้างว่า พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงย่อยวัตถุทั้งหลายออกเป็นอย่างไร

พระองค์ทรงสอนว่า เม็ดข้าวสารเม็ดหนึ่ง เมื่อแยกออกเป็น ๗ ส่วน ส่วนหนึ่งนั้นก็จะเท่ากับหัวของเหา ใน ๑ หัวของเหานี้ย่อยออกไปอีก ๓๖ ส่วน ๑ ส่วนก็จะเป็น สิกขา ๑ สิกขานี้ย่อยออกไปอีก ๓๖ ส่วน ส่วน ๑ ส่วนก็จะเป็น รถเรณู ๑ รถเรณูย่อยออกไปอีก ๓๖ ส่วน ก็จะเป็นตัชเชรี ใน ๑ ตัชเชรีนี้ย่อยออกอีก ๓๖ ส่วนแล้ว ๑ ส่วน นั้นจะเป็น ๑ อณู และ ๑ อณูนี้ย่อยออกเป็น ๓๖ ส่วน ๑ ส่วนนั้นก็จะ

ได้แก่ ๑ ปรมาณู

อาตมาไม่สามารถจะตอบได้ว่า คำว่า ๑ ปรมาณูของทางวิทยาศาสตร์กับ ๑ ปรมาณของธรรมะนั้นแตกต่างกันเท่าใด แต่ขอให้ท่านลองคูณดูว่าทางธรรมะนั้นย่อยออกจากหัวของเหาจนถึงปรมาณูนั้นจะเป็นขนาดไหน ในขณะนี้เราไม่สามารถที่จะเห็นหรือถูกต้องได้แล้ว แต่ถึงกระนั้นก็ยังคงเป็นรูปอยู่ คือเป็นรูปที่สุขุมละเอียดมาก และนอกจากนี้พระองค์ยังแสดงต่อไปว่า ใน ๑ ปรมาณูนั้น ทุกๆ ปรมาณูโดยมิได้ยกเว้นย่อมจะมีธาตุ ปถวี อาโป เตโช วาโย ได้แก่ธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม (โปรดทำความเข้าใจในธาตุ ๔ ตามหลักพระพุทธศาสนาด้วย มิได้มีความหมายตรงไปตามตัวหนังสือ เช่น ธาตุน้ำ ก็ไม่ใช่น้ำที่เราดื่ม เพราะธาตุน้ำเป็นสุขุมรูป มองไม่เห็น สัมผัสไม่ได้เป็นต้น) แล้วยังมี วรรณะ คันธะ รสะ โอชะ คือรูปร่างหรือสี มีกลิ่น มีรสและโอชะ (หมายถึงร่างกายย่อยให้เป็นประโยชน์ได้) ดังนั้น ๑ ปรมาณูจึงมี ๘ เรียกว่า อวินิพโภครูป ๘ และพระองค์ยังได้สอนต่อ

ไปว่า ปรมาณูทั้งหลายเหล่านั้นหาได้ติดเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันไม่ แม้เราจะเห็นวัตถุใดเป็นแท่งทึบ ปรมาณูทุกปรมาณูย่อมถูกคั่นด้วย ปริเฉทรูป คือช่องอากาศหรือช่องว่างนั้น คือรูปทั้งหลายที่เราเห็นเป็นแท่งทึบนั้น แท้จริงมีรูปโปร่งโดยตรง

พระองค์ทรงสอนเรื่องปรมาณูก็มิได้มีความปรารถนาจะสอนให้ศึกษาวิชาสรีรวิทยา หรือให้ทำลูกระเบิดปรมาณูเพื่อจะได้ทิ้งใส่กัน พระองค์ปรารถนาจะชี้ให้เห็นถึงความไม่แน่นอนคงทนของรูป เพราะย่อมเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะมิได้หยุดนิ่ง อย่าได้ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง มั่นคง และเพื่อไม่ให้หลงงมงายเชื่อเฉพาะที่ตามองเห็นเท่านั้น ถ้าเชื่อเพียงเท่านั้นก็จะได้ชื่อว่าโง่เขลามองไม่เห็นความจริงของธรรมชาติ แล้วได้ก็หาว่าธรรมชาตินั้นเจ้าเล่ห์เจ้ามายา และยิ่งกว่านั้น พระองค์ต้องการแสดงสภาวะของรูปเหล่านี้ว่า กรรมหรือตัณหาย่อมมีอานุภาพสร้างรูปอันประณีตนี้ในรูปของปรมาณูหรือในรูปของพลังงานในขณะที่ปฏิสนธิตั้งต้นขึ้นในภพใหม่ได้ด้วย แต่ส่วนจะ

สร้างรูปอะไรในภพใหม่ได้อย่างไรนั้น จะได้กล่าวต่อไป

ได้กล่าวมาแล้วว่า จิตนั้นเป็นธรรมชาติที่รับอารมณ์ มีอารมณ์อยู่เสมอและอารมณ์ที่เกิดขึ้นนั้นด้วยเหตุต่างๆ กัน แต่สำหรับคนที่ใกล้จะตาย อารมณ์เกิดขึ้นในขณะใกล้ตายเรียกว่า **กรรมอารมณ์ กรรมนิมิตอารมณ์ คตินิมิตอารมณ์**

๑. ผู้ใดทำกรรมอะไรไว้ ไม่ว่าจะเป็นดีหรือชั่วก็ตาม เมื่อทำไว้มากๆ กรรมเหล่านั้นก็มักจะกระทำกับจิตทำให้เกิดอารมณ์ขึ้น คือทำให้จิตได้สร้างเป็นมโนภาพ โดยอาศัยอานุภาพของกรรมในอดีตให้เป็นไปต่างๆ นานา เป็นต้นว่า ฆ่าสัตว์มากๆ ก็มักจะเห็นการฆ่าสัตว์ เช่น ยิงนก ตกปลา ทำบุญให้ทานมากๆ หรือรักษาศีล เจริญภาวนา ก็มักจะเห็นการทำบุญให้ทาน อารมณ์ที่เกิดขึ้นนี้เป็น **กรรมอารมณ์**

๒. บุคคลผู้ใกล้จะตายเห็นนิมิตต่างๆ อาจจะเป็นทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ได้ เช่น เห็นอุปกรณ์การทำกุศลหรืออกุศลหรือกุศลที่ตนได้เคย

กระทำมาเห็นธงทิว เครื่องตกแต่ง หรือ ขบวนแห่บวชนาค ทอดกฐิน ซึ่งเป็นกุศล ทางฝ่ายอกุศลก็เป็นแห อวน มีด ไม้ เครื่องดักหรือจับสัตว์ เห็นเครื่องมือการพนันหรือคิดอะไรทำอะไรก็มองเห็นเป็นเลขท้าย ๓ ตัว อารมณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเรียกว่า **กรรมนิมิตอารมณ์**

๓. บุคคลผู้ใกล้ตาย เกิดนิมิตขึ้นเห็นถ้ำ เห็นเหว เห็นปล่อง เห็นการทรมานสัตว์ก็ดี หรือเห็นปราสาทราชวังที่ทำด้วยทอง เห็นราชรถอันวิจิตร บางทีไม่มีในเมืองมนุษย์ก็ดี อารมณ์ที่เกิดนี้เรียกว่า **คตินิมิตอารมณ์**

สัตว์ทั้งหลายขณะที่ใกล้จะจุติ คือ ตาย จะต้องเกิดอารมณ์ขึ้นไม่กรรมก็กรรมนิมิต หรือคตินิมิตอันใดอันหนึ่ง สัตว์ที่จะตายจะไม่เกิดอารมณ์ขึ้นเลยนั้นย่อมเป็นไปไม่ได้ ไม่ว่าจะตายช้าหรือโดยทันทีอย่างไรก็ตาม ทั้งนี้ก็เพราะอารมณ์กรรมนั้นๆ ย่อมเป็นกำลังงานอันสำคัญที่จะผลักดันให้เกิดการปฏิสนธิขึ้น กรรม กรรมนิมิต คตินิมิตนั้น เป็นอารมณ์ครั้งสุดท้ายในชาตินั้นๆ ที่ทรงอิทธิ ทำให้มีภพชาติสืบต่อไป

อารมณ์ที่เกิดขึ้นครั้งสุดท้ายนี้เป็นที่หมายได้แน่นอนว่าจะต้องไปเกิดตามที่ตนได้เห็น เหมือนเราทำแบบแปลนแผนผังไว้แล้ว ปลูกสร้างที่อยู่อาศัยตามแบบแปลนนั้นๆ เช่น ผู้ที่จะไปเกิดเป็นมนุษย์ ย่อมเห็นครรภ์ของมารดาผู้ที่จะไปเกิดยังเทวภูมิย่อมเห็นเทพยดานางฟ้าหรือวิมาน ผู้ที่จะไปเกิดในนรกก็ย่อมเห็นการเผาผลาญสัตว์ เห็นเปลวไฟ ผู้ที่จะไปเกิดเป็นเปรตก็เห็นปล่องเห็นหุบเขาอันตกอยู่ในความมืดมิด ผู้ที่จะไปเกิดเป็นสัตว์เดียรัจฉานก็ย่อมจะเห็นสัตว์หรือเห็นเชิงเขา ชายน้ำ เป็นต้น ทุกคนก็มีจุดหมายปลายทางคือ ความตาย ไม่ว่าพระราชาหรือกระยาจก ไม่ว่าเทวดาหรือสัตว์นรก ไม่เลือกว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ เป็นหัวเลี้ยวหัวต่ออันสำคัญ สำหรับผู้ที่ฉลาดในเรื่องของชีวิตควรจะต้องศึกษาให้รู้ เมื่อเช่นนี้การศึกษาเรื่องความตายจึงเป็นการสมควรอย่างยิ่ง จะได้ชื่อว่าไม่ตกอยู่ในความประมาท เพราะศึกษาเล่าเรียนเรื่องความตายเสียให้เข้าใจดี แล้วก็ย่อมมีหวังอยู่เป็นอันมากที่จะไปเกิดในสุคติภูมิ

การมองดูคนไข้ที่ใกล้ตาย จะแสดงกิริยาอาการต่างๆ แม้จะทายที่ไปของผู้นั้นไม่ถูกต้องร้อยเปอร์-เซ็นต์ก็จริง แต่ก็มีส่วนถูกเป็นอันมากด้วยการที่คนไข้เกิดอารมณ์ขึ้นเหมือนความฝัน ภาพนั้นย่อมชัดเจนแจ่มใสมาก จิตของคนไข้จะมีความยินดีหรือตกใจกลัวก็ย่อมจะมองเห็นจากการแสดงกิริยาอาการต่างๆ เช่น ถ้าคนไข้เห็นนายนิรยบาลถือหอกโตเท่าลำตาลกำลังเงือดเงื้อจะพุ่งลงมาทรวงอก หรือเห็นน้ำทอง-แดงกำลังเดือดพล่านจะไหลเข้าในปาก หรือเห็นแร้งกา ๓ ตัวโต มีปากเป็นเหล็กฉีกเนื้อของตัวกินหรือเห็นอสุรกายโตใหญ่ราวกับภูเขาดำทมิฬกำลังผ่านเข้ามาทำร้าย เมื่อคนไข้เห็นเช่นนี้ก็จะมีความตกใจก็จะต้องโอดครวญด้วยเสียงอันดัง ก็จะแสดงอาการหวาดหวั่นสะดุ้งกลัวอย่างน่าสงสาร หรือแลบลิ้นปลิ้นตาร้องโวยวายให้คนช่วย เช่นนี้อบายภูมิก็มีหวังได้ ถ้าคนไข้เห็นนิมิตที่มีปรากฏนั้นเป็นพระเป็นเณร เห็นปราสาทราชวัง เห็นอาภรณ์อันปราณีต เห็นคนรักษาศีลคนให้ทาน และคนไข้ก็ยิ้มย่อมผ่องใสหน้าตาอิ่มเอิบหรือ

หัวเราะ เช่นนี้สุคติก็มีหวังได้

เมื่อเราเอื้อมมือไปหยิบอะไรอย่างหนึ่งบนโต๊ะที่อยู่ข้างหน้าตลอดเวลาตั้งแต่เริ่มเคลื่อนมือไป จิตย่อมจะสั่งการโดยตลอด เหตุนี้เองถ้าหากมือที่เอื้อมไปนั้นยังไม่ถึงสิ่งของที่ต้องการ เกิดมีเสียงเอะอะขึ้นจิตก็จะสั่งให้หันไปดูที่เสียงนั้น มือที่เอื้อมก็จะค้างอยู่ คือเกร็ง โดยทำนองเดียวกันนี้ คนที่ใกล้จะตายเมื่อเกิดอารมณ์ขึ้นครั้งสุดท้าย จะเป็นยินดีหรือตกใจก็ตามก็ย่อมแสดงกิริยาท่าทางน่ากลัว หรือยิ้มแย้มทันทีจุติจิต (ตาย) ก็เกิดขึ้น ซากศพของผู้นั้นก็ปรากฏอาการค้างอยู่ ซึ่งทำให้เราพอทายว่าจะไปสุคติ หรือทุคติได้เป็นส่วนมาก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงแยกกรรมที่จะเป็นเหตุทำให้สัตว์ไปปฏิสนธิ ๔ ประการคือ

๑. **ครุกกรรม** (กรรมหนัก) ทางฝ่ายกุศล เช่น ทำฌาน ทางฝ่ายอกุศล เช่น ฆ่าพ่อ ฆ่าแม่ เป็นต้น กรรมนี้เป็นกรรมหนักมีกำลังมาก ดังนั้น เมื่อเวลาจุติคือตาย กำลังของกรรมนี้ก็จะเกิดขึ้นเป็นชนกกรรม

นำไปสู่การปฏิสนธิ ไม่มีกรรมใดมาขัดขวางได้ เพราะเป็นกรรมหนักมีกำลังมากต้องให้ผลก่อน

๒. **อาสันนกรรม** (กรรมใกล้ตาย) บุคคลนั้นใกล้จะตายจะได้รับอารมณ์อะไรก็ได้ที่เกิดขึ้นติดชิดกับความตาย เช่น ขณะนั้นเห็นพระพุทธรูปได้ยินเสียงสวดมนต์ เป็นต้น

๓. **อาจิณณกรรม** (กรรมที่ทำอยู่เสมอ) ถ้าอาสันนกรรมมิได้ให้ผลแล้ว อาจิณณกรรมก็จะมาให้ผล ข้อนี้ก็คือบุคคลทั้งหลายย่อมกระทำกรรมอยู่เสมอเมื่อเช่นนี้ กรรมที่กระทำอยู่เสมอนี้ก็มีโอกาสมากที่สุดจะกระทบจิตทำให้เกิดอารมณ์ขึ้นแล้วแต่อารมณ์นั้นจะเป็นกุศลหรืออกุศล

๔. **กตัตตากรรม** (กรรมเล็กน้อย) ถ้ากรรมอื่นๆ ทั้งหมดไม่ได้ให้ผลแล้ว กรรมเล็กๆ น้อยๆ ก็จะปรากฏในอารมณ์นำไปสู่การปฏิสนธิได้

ทั้ง ๔ ข้อนี้ขอกล่าวแต่เพียงย่อๆ เพราะเกรงว่าจะเสียเวลาอ่านมากเกินไป

อารมณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อเวลาใกล้จะตายนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแยกออกเป็นสองคือ

๑. มรณาสันนกาล

๒. มรณาสันนวิถี

จิตที่ขึ้นวิถีรับอารมณ์นี้ ท่านจะเห็นว่ามี ๑๗ ขณะใหญ่ จิตแต่ละดวงมีขณะเล็ก ๓ คือ อุปปาทขณะ ฐิติขณะ ภังคขณะ ฉะนั้นในวิถีหนึ่งก็มี ๕๑ ขณะเล็กใน ๑๗ ขณะใหญ่ หรือวิถีหนึ่งนี้เกิดดับวนเวียนอยู่เป็นอันมากจึงได้ยินครั้งหนึ่ง เพราะจิตเกิดดับรวดเร็วยิ่งนัก จนเราไม่สามรถจะจับจังหวะขาดได้เลย

ดังที่ได้กล่าวมานี้เรียกว่า มรณาสันนกาล คือ เวลาใกล้จะตาย คนไข้จะมีอารมณ์อยู่เสมอ ไม่ทวารใดก็ทวารหนึ่ง นอกจากจะถึงแก่วิสัญญี ได้แก่สลบไปมรณาสันนกาลนี้ อาจเป็นอยู่เร็วหรือช้าก็ได้ เช่น วินาทีหนึ่ง หรือสัปดาห์หนึ่ง หรือหลายสัปดาห์ คนไข้ที่อยู่ในเขตนี้มีโอกาสที่จะกลับคืนชีวิตขึ้นมาอีก เมื่อเหตุของความตายต่างๆ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นยังไม่แสดงผล แต่ถ้าหากถึงมรณาสันนวิถีคือ วิถี

ต่อมา อันเป็นวิถีสุดท้ายของชาตินี้ แล้วก็จะไม่มีหวังที่จะคืนชีพได้อีกเลย

ในขณะมรณาสันนกาลนี้ ถ้าเป็นเวลาหลายนาทีหรือหลายวัน คนไข้ก็จะเกิดอารมณ์ต่างๆ ขึ้นอย่างสับสน กลับไปกลับมา ถ้าไม่มีครุกกรรมคือ กรรมอันหนักแล้ว ก็จะเป็นอาสันนกรรม คือ กรรมใกล้ๆ ตายนั้น เช่น เห็นอะไร ได้ยินอะไร หรือผู้ดูแลคนไข้จะให้อารมณ์ เป็นต้นว่า เอาภาพวัดวาอารามหรือพระพุทธรูปมาให้ดู นิมนต์พระมาสวดมนต์ให้ได้ยิน บอกให้ระลึกถึงพระอรหันต์ ให้ระลึกถึงบุญกุศล หรือข้อธรรมะต่างๆ ถ้าเคยทำกรรมฐาน ก็ให้ทำสมถะหรือวิปัสสนากรรมฐาน ฯลฯ

ถ้าคนไข้เคยศึกษา หรือเคยสนใจในธรรมะมาก่อน การพูดเรื่องตายเรื่องเกิด หรือให้สติอะไรก็ได้ แต่ถ้าคนไข้ไม่ค่อยสนใจในธรรมะมาก่อน หรือคนไข้เป็นคนเหตุผลน้อย ชอบทำบุญให้ทานอย่างเดียว ไม่ชอบศึกษา หรือคนไข้ที่มีความกลัวตายมาเป็นทุนอยู่แล้ว การให้สติดังกล่าวคนไข้ไม่รู้เท่าทันก็จะบังเกิด

ความตกใจหรือเสียใจว่าตัวเองจะต้องตาย หรือคิดว่าลูกหลานจะแช่งให้ตายเพื่อจะเอาสมบัติ หรือเกิดความอาลัยเสียดายชีวิตขึ้นมา หรือเป็นห่วงทรัพย์สินเงินทองเรือกสวนไร่นาที่ยังมิได้แบ่งปันส่วน เมื่อตายลงก็มีหวังไปสู่ทุคติ

ในขณะมรณาสันนกาลนี้ ถ้าคนไข้ทำอกุศลมามาก คนไข้ก็จะแสดงกิริยาอาการต่างๆ ที่น่ากลัวบางทีก็หลายวัน เพราะได้เห็นหรือได้ยินเสียง หรือจิตได้สร้างภาพอันน่าหวาดเสียวขึ้น ถ้าคนไข้มิได้ตกอยู่ในวิสัญญี คือ สลบ หรือเข้าไปตกอยู่ในความหลงมีโมหะมาก แล้วเราก็มีหวังจะแก้อารมณ์ได้โดยวิธีการต่างๆ แล้วแต่กรณี แต่ถ้าคนไข้ขาดสติและหลงอยู่เสมอแล้ว ความหวังเช่นนั้นก็จะอยู่ห่างไกล หรือสิ้นหวังเอาเลยทีเดียว แต่ถึงอย่างไรก็ดีผู้ที่พยาบาลคนไข้ที่มีใจอารี มีจิตเป็นกุศล ก็ย่อมจะพยายามจนสุดความสามารถเพราะเสียสละเวลาเพียงเล็กน้อยนั้น อาจจะให้ประโยชน์อันมหาศาลแก่คนไข้ เขาย่อมไม่ให้เวลาอันเป็นนาทีทองเหล่านั้นสูญเสียไป

ในขณะมรณาสันนกาล อารมณ์ที่มักจะเกิดกับคนไข้ได้มากที่สุดก็คืออาจิณณกรรม ซึ่งได้แก่กรรมที่กระทำอยู่เสมอในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ กรรมที่ทำมาชำนาญเหล่านั้นก็มักปรากฏแก่คนไข้ เช่นเคยทำกุศลหรืออกุศลในทางใดเสมอๆ กรรมเหล่านั้นก็จะกระทบกับจิต ทำให้เห็นไปต่างๆ นานาเด่นชัดเหมือนว่าภาพนั้นเป็นจริงเป็นจังต่อหน้าต่อตา ข้อนี้ขอให้ท่านเทียบกับความฝันของท่านในคืนวันที่ความฝันนั้นชัดเจนมากๆ เช่นเห็นการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนาเห็นวัดอาราม บางทีก็แสดงกิริยาอาการออกมาด้วย คนไข้จะยิ้มแย้ม จะหัวเราะ จะเอื้อมมือไขว่คว้าด้วยหน้าตาชื่นบาน ถ้าเป็นฝ่ายอกุศลก็จะเอะอะโวยวาย จะทำท่าทางถอยหนีด้วยความหวาดกลัว ถ้าตกเบ็ดล่อปลาชำนาญ ก็มักจะทำมือยกๆ เหมือนยกคันเบ็ด ถ้าชอบชนไก่ก็มักจะเอาหัวแม่มือชนกันจนเลือดออก ถ้าชอบฆ่าหมูก็มักจะร้องอี๊ดๆ เป็นเสียงหมู ถ้าหมั่นฆ่าสัตว์อยู่บ่อยๆ ก็มักจะเห็นสัตว์ เห็นอาวุธที่ใช้เป็นเครื่องมือประหารสัตว์ เห็นสัตว์กำลังได้รับการทรมาน

เห็นเลือดไหลนอง เห็นภาพตัวเองอยู่ในกะทะน้ำร้อนที่กำลังเดือดพล่าน ถ้าชอบเล่นหวย ก.ข. ภาพ ก.ข. ก็จะปรากฏขึ้น

ขณะมรณาสันนกาลนี้ ถ้าคนไข้ไม่กลับฟื้นขึ้นแล้วก็นับว่าเป็นหัวเลี้ยวหัวต่ออันสำคัญยิ่งของชีวิต เพราะอาจจะไปมีความสุขอย่างสุดแสนที่จะพรรณนา หรือได้รับทุกขเวทนาสาหัสก็ได้ ดังนั้นเราผู้ซึ่งยังไม่ถึงมรณาสันนกาล ก็เป็นการสมควรยิ่งนักที่จะไม่ประมาท จะต้องหมั่นกระทำอาจิณกรรมที่เป็นฝ่ายกุศลเอาไว้ จะเป็นทำทาน รักษาศีล หรือเจริญกุศลภาวนาก็ได้ ถ้ายิ่งศึกษาธรรมะให้มากๆ ก็ยิ่งดี

ถ้าเดินทางไปยังที่ใดที่หนึ่งในเวลาค่ำคืนเดือนมืด ท่านก็จะต้องถือตะเกียงไปด้วย ท่านจึงจะเดินทางไปได้โดยสะดวก แต่ถ้าท่านเดินทางนี้บ่อยๆ จนชำนาญเสียแล้ว ท่านก็ไม่จำเป็นต้องถือตะเกียงไป ท่านก็จะเดินไปได้ง่ายๆ เกือบจะไม่ต้องคิดด้วยซ้ำว่าตรงไหนเป็นหลุมเป็นบ่อ หรือตรงไหนจะรกจะคดเคี้ยว มีก้อนอิฐก้อนหินอยู่ที่ไหนอย่างไร ท่านก็จะ

ก้าวข้ามหลบหลีกและเลี้ยวไปได้คล่องแคล่วโดยไม่ต้องการแสงสว่าง ทั้งนี้เพราะทางนี้เป็นทางเดินสะดวกเสียแล้ว เหตุนี้ ผู้ที่มรณาสันนกาลยังมิได้มาถึง ผู้ที่มฤตยูยังไม่ได้เรียกร้องถามหา หรือผู้ที่เห็นภัยร้ายแรงในวัฏฏะก็ย่อมไม่ตกอยู่ในความประมาทเขาจะพยายามทำอาจิณณกรรมที่เป็นฝ่ายกุศลเข้าไว้ให้ชำนาญ ให้เป็นทางเดินสะดวก ทุกๆ คืน ก่อนจะนอนก็จะกราบพระเพื่อรักษาจิตที่กิเลสทั้งหลายได้เข้ามาเกลือกกลั้วตลอดวันมาแล้วให้สงบระงับเป็นสมาธิ จะตั้งจิตอธิษฐานขอให้ พ่อ แม่ พี่ น้อง ครู อาจารย์ เพื่อนฝูง ไม่ว่าศัตรูหรือมิตรตลอดจนสัตว์ทั้งหลายจงอย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกัน จงมีความสุขความเจริญ ขณะนี้จิตก็จะเป็นสมาธิ สะอาด บริสุทธิ์ขึ้น นิสัยเห็นแก่ตัวเพราะเป็นสัญชาติญาณอย่างหนึ่งที่ติดมากับสัตว์ทั้งหลายก็จะหยุดยั้งลงชั่วขณะหนึ่งกุศลก็จะประทับลงไว้ในจิต ฝุ่นละอองสีดำคล้ำทั้งหลายที่เข้ามายึดกันไว้ก็ได้ถูกฝุ่นละอองสีขาวบริสุทธิ์ แม้เพียงเล็กน้อยปะปนเข้าไป ทำให้ความคล้ำนั้นไม่มืดมิด

สนิทจริงๆ ต่อจากการแผ่ส่วนกุศลแล้ว ถ้าทำสมถะหรือวิปัสสนากรรมฐานต่อไปอีก ๑๐-๓๐ นาที หรือ ๑ ชั่วโมง ก็จะเป็นประโยชน์มากที่สุดทั้งชาตินี้ ชาติหน้า

ผู้ทำอกุศลมากๆ บางคนเมื่อได้ศึกษาเข้าใจในสภาวธรรมแล้วก็มักมีความเสียใจในอกุศลที่ตนทำแล้วๆ นั้น มักจะครุ่นคิดเป็นกังวลว่าตัวจะได้รับโทษภัยในขณะจะตายหรือชาติหน้า การครุ่นคิดถึงเรื่องเช่นนั้นก็คือเป็นการที่กำลังสร้างอกุศลขึ้นนั่นเอง เป็นการชักชวนอกุศล หรืออารมณ์อะไรที่ไม่เป็นที่พอใจหรือเจ็บใจ ที่เกิดแล้วดับแล้วให้เกิดขึ้นซ้ำเติมอยู่เรื่อยๆ บางคนชอบเอาเรื่องเสียใจครั้งเก่าๆ มาสร้างรูปใหม่แล้วคิดเสียใจอยู่ทุกๆ วัน เป็นการสร้างอกุศลไม่สร้างทางเดินสะดวกให้แก่จิตใจ จึงไม่ควรกระทำอกุศลที่แล้ว ควรจะคิดขึ้นเพียงครั้งหนึ่งคราวเดียวเพื่อเป็นบทเรียนเท่านั้น จะต้องหักใจทำลายลงได้เด็ดขาด ถ้าผู้ใดชอบคิดนึกอยู่จนชำนาญเสียแล้วจะเลิกได้ยาก ก็สร้างอารมณ์ที่เป็นกุศลทับถมให้บ่อยๆ ด้วยวิธี

การต่างๆ ก็จะช่วยได้มาก ยิ่งกว่านั้น เหตุการณ์ข้างหน้าที่ยังมาไม่ถึง บางคนก็ชอบคิดวาดภาพที่ไม่ดีอยู่เรื่อยๆ เช่นกลัวจะต้องถูกออกจากงานกลัวจะอดอยาก กลัวครอบครัวจะเดือดร้อน กลัวเจ้านายจะดุ กลัวเพื่อนฝูงจะโกรธ กลัวจะอับอาย ขายหน้า กลัวคนรักจะทอดทิ้ง กลัวจะเจ็บป่วย ตลอดจนกลัวความตาย ทั้งๆ ที่เหตุการณ์เหล่านั้นยังมาไม่ถึง และส่วนมากบางทีก็ไม่เกิดขึ้นเลย แต่เป็นเพราะตัวชอบสร้างภาพขึ้นเองจนชำนาญเป็นเหตุ

จริงอยู่ แม้ว่ามนุษย์จะฝังมั่นอยู่ในความกลัวทุกรูปทุกนามก็ตาม แต่ผู้ใดเข้าใจสภาวธรรม ผู้ใดมีศิลปะในการแก้ปัญหาของชีวิตอยู่บ้าง เรื่องเล็กน้อยที่จะทำอารมณ์ให้ขุ่นมัวก็ย่อมจะเกิดน้อย เรื่องเล็กน้อยที่จะทำอารมณ์ให้ขุ่นมัวก็ย่อมจะเกิดน้อย ยิ่งน้อยเท่าไรยิ่งดีเพราะเป็นการฝึกจิตให้เกิดทางเดินสะดวก

บางท่านอาจสงสัยว่า ความสำคัญของคนที่จะตายนี้ก็ขึ้นอยู่ที่ตอนใกล้จะตาย ถ้าเช่นนั้นเราก็ทำชั่วคดโกง คอร์รัปชั่น เบียดเบียนกันให้เต็มที่แล้วภาย

หลังก็หมั่นสร้างอารมณ์แก้เสียก็สิ้นเรื่อง

สำหรับข้อนี้ถ้าเข้าใจธรรมะอยู่บ้างแล้วก็ไม่เป็นปัญหาอะไร เพราะรู้ว่ากรรมที่ทำแล้วๆ นั้นมิได้สูญ-หายไปไหน จะต้องให้ผลในวันหนึ่งจนได้ แต่การที่คนได้กระทำความชั่วมาแทบล้มแทบตาย ครั้นเวลาจะดับจิตบังเอิญมาให้อารมณ์ที่ดีเข้าก็เลยไม่ต้องไปนรก ข้อนี้บางครั้งก็เป็นความจริงเพราะอารมณ์ที่เกิดขึ้นในบั้นปลายของชีวิตนั้นก็เป็นกรรมเหมือนกันและกรรมนั้นเป็นผู้ส่ง แต่อารมณ์ที่เกิดขึ้นเล็กน้อยก็จะนำไปสู่สุคติได้ในเวลาไม่มาก พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงแสดงตัวอย่างไว้เป็นอันมากในเรื่องนี้ แต่อย่างไรก็ดีเราจะต้องแก้อารมณ์คนใกล้จะตายให้ดี ถึงแม้ว่าจะไปรับกรรมนั้นในเวลาอันสั้น เพราะอาจไปเกิดเป็นแมวไม่นานเท่าไรตายก็จริง แต่ทว่าแมวนั้นก็จะไปสร้างอกุศลกรรมจับหนูกินอยู่ตลอดเวลาชั่วชีวิตของมันเพิ่มอกุศลเข้าอีก

อาตมาได้กล่าวรายละเอียดอันเป็นส่วนปลีกย่อยมากเกินไปสักหน่อย แต่คิดว่าคงจะเป็นประโยชน์แก่

ผู้ที่ยังมิได้ศึกษาธรรมะมาจริงๆ บ้าง ที่ได้กล่าวมาเป็นเรื่องในเขตมรณาสันนกาล บัดนี้ก็ได้แสดงถึงมรณาสันนวิถีที่อยู่ติดกับความตาย ว่าขณะนั้นจิตทำงานกันอย่างไร คนเราทำไมจึงตาย ขณะจุติและปฏิสนธิมีความพิสดารอย่างไรบ้าง

ได้กล่าวมาแล้วว่ามรณาสันนกาล คือ เวลาใกล้กับความตาย อาจจะอยู่ไปหลายวันก็ได้ คนไข้อาจจะหนักเบาบ้างหรือสงบไปบ้าง ต่อมาในตอนปลายของมรณาสันนกาล กำลังของจิตและรูปเริ่มจะอ่อนลงมากที่สุด บัดนี้คงจะมีปัญหาเกิดขึ้นว่า จิตและรูปอ่อนลงมากนั้นเพราะเหตุใด ได้แสดงมาแล้วตอนต้นๆ ว่าการที่รูปของเรายังยืนหยัดเป็นรูปอยู่ได้นั้นส่วนหนึ่งก็เพราะกัมมชรูป คือรูปอันเกิดแก่กรรมรักษาเอาไว้ ในที่นี้อาตมาจะไม่บรรยายให้ละเอียดนักเพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องกว้างใหญ่จะต้องใช้เวลามาก จะขอกล่าวไว้พอได้เห็นบ้าง และในตอนต่อไปเมื่อถึงรูปวิถีก็จะได้กล่าวเรื่องกัมมชรูป คือ กรรมสร้างรูปขึ้นได้อย่างไรเพิ่มเติมอีก

ถ้าท่านดูตามภาพแล้วจะเห็นว่า จิตจะเกิดขึ้นรับอารมณ์นั้นวิถีหนึ่งมี ๑๗ ขณะใหญ่ และ ๕๑ ขณะเล็ก เมื่อจิตเกิดขึ้นรับอารมณ์ ๑๗ ขณะดับลงแล้ว รูปที่จะดับ ๑ ขณะ เพราะรูปดับช้ากว่าจิตมาก เป็นอยู่เช่นนี้ตลอดไป

ได้กล่าวมาแล้วตั้งแต่ตอนต้นๆ ว่า จิตมิใช่มันสมอง ทั้งจิตก็มิได้อาศัยอยู่ในสมอง มันสมองเป็นเพียงทางแสดงออกของจิตเท่านั้น แท้จริงจิตอยู่ภายในช่องหนึ่งของหัวใจที่สูบฉีดโลหิตไปเลี้ยงร่างกายนั่นเอง คือ หทัยวัตถุ ที่อาศัยของจิตเป็นบ่อเล็กๆ โตเท่าเม็ดบุนนาค และมีน้ำสีต่างๆ ๖ สี ประมาณ ๑ ฟายมืออันเป็นการแสดงจริตหรืออุปนิสัยของผู้นั้น ข้อนี้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้มากท่านผู้ใดสงสัยไปถามอาตมาได้ ยินดี

ที่ตั้งที่อาศัยอยู่ของจิต (มิใช่กล้ามเนื้อหัวใจทั้งหมด) นั้น ประกอบขึ้นมาได้ด้วยกำลังของกรรม กรรมซึ่งเคยกล่าวมาแล้วว่าไม่มีรูปร่างหน้าตาตัวตนนั่นเอง ได้สร้างที่ตั้งอาศัยของจิต เรียกกัมมชรูป และ

กำลังของกรรมก็ปกปักรักษารูปนี้ไว้ตลอดเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ ถ้ากรรมมิได้รักษาที่ตั้งที่อาศัยของจิตไว้แล้ว จิตก็ไม่อาจตั้งอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะถึงแก่ความตายทันที สันนกาลตอนท้ายๆ กัมมชรูป ทำให้หทัยวัตถุคือ รูปอันเป็นที่ตั้งอาศัยของจิตอ่อนกำลังลงเต็มที ที่ตั้งที่อาศัยหมดกำลังที่ทรงตัวอยู่ด้วยดี เหมือนกับรถไฟที่กำลังวิ่งมา ขณะที่ถึงสะพานข้ามแม่น้ำสะพานข้ามแม่น้ำชำรุดเสียแล้ว ดังนั้นรถไฟก็จะต้องชะลอฝีจักรลง มิฉะนั้นก็จะตกสะพานลงไป ขณะนี้ใกล้จะถึงความตายมาก คนไข้ถูกโมหะครอบคลุม ขาดสติความรู้สึกของคนไข้จาก ตา หู จมูก ลิ้น กาย อาจจะหมดลงและเมื่อถึงท้ายวิถีของมรณาสันนกาล กัมมชรูปก็เริ่มจะดับ คือตามธรรมดากัมมชรูปย่อมจะดับและเกิดทดแทนกันอยู่ทุกขณะจิต แต่ครั้นถึงปฐมภวังค์ของมรณาสันนวิถีไปจนถึงจุติ กัมมชรูปจะดับโดยไม่มีการเกิดทดแทนอีกเลย เมื่อถึงจุติติดกันนั้นก็ปฏิสนธิ ต่อจากนั้นจิตก็เป็นภวังค์

กำลังของกรรมที่ส่งให้ไปปฏิสนธินั้น สืบเนื่อง

มาแต่มรณาสันนกาล เช่น ได้ยินเสียงพระสวดมนต์ จิตก็รับอารมณ์สวดมนต์ในมรณาสันนกาลเป็นตัวส่งให้ไปปฏิสนธิ เพราะยังมีกำลังมากกว่า ส่วนในมรณาสันนวิถีเป็นแต่รับอารมณ์กรรม กรรมนิมิต คตินิมิตมาจากมรณาสันนกาลแล้วสืบต่อไปจนถึงจุติเท่านั้น และเพราะเหตุที่กัมมชรูปเริ่มดับโดยไม่เกิดอีกมาตั้งแต่ภวังค์ดวงที่ ๑ ในมรณาสันนวิถีจนถึงดวงที่ ๑๗ เหตุนี้จิตดวงที่ ๑๗ จุติคือ ดับหรือตายจึงได้เกิดขึ้นเพราะไม่สามารถจะตั้งอยู่ได้อีกต่อไป ทิ้งแต่ซากศพเอาไว้

ที่ได้กล่าวมาแล้ว คนเราจะมีชีวิตอยู่หรือจะตายก็ตาม จิตย่อมเกิดดับสืบต่อกันไปอยู่เช่นนั้นตามธรรมชาติ ข้อที่แปลกสักหน่อยก็อยู่ที่จุติเกิดขึ้นคือจิตดับลงแล้วก็พ้นจากชาติเก่าร่างเก่าเท่านั้นในทันทีนั้นก็ปฏิสนธิเลย ได้แก่การเกิดขึ้นติดต่อกันด้วยความรวดเร็วมาก โดยมิให้มีอะไรมาคั่นกลางเหมือนกับจิตที่เกิดที่เกิดดับอยู่ตามธรรมดานั่นเอง ด้วยเหตุนี้คำว่าจิตล่องลอยไปเกิดก็ดี หรือจิตท่องเที่ยวไปตามอำนาจ

ของกรรมก็ดี จึงได้ชื่อว่าเป็นความเห็นผิด

การที่ผู้ตายไปสู่สุคติหรือทุคตินั้นก็แล้วแต่กรรมแล้วแต่อารมณ์ที่เกิดขึ้นในขณะใกล้จะตาย ดังนั้นผู้ดูแลคนไข้ที่ฉลาดในเรื่องของชีวิต และมีเมตตากรุณา จึงยอมเสียเวลา สละประโยชน์อันจะพึงได้อื่นๆ มาช่วยเหลือให้สติแก่คนไข้ด้วยความระมัดระวัง

ถ้าคนไข้ได้เคยศึกษาธรรมะได้เคยพูดเรื่องตายมาเสมอๆ โดยความไม่ประมาทแล้ว การให้สติแก่คนไข้ก็ง่ายมาก แต่ถ้าคนไข้ไม่เข้าใจธรรมะเลยแล้ว การมีเจตนาให้สติด้วยความหวังดีจะกลับเป็นร้ายไป คนไข้บางคนพูดเรื่องตายไม่ได้ ใจไม่สบายทันที เราก็จำเป็นต้องหาเรื่องอันเป็นกุศลอื่นๆ ที่คนไข้ชอบ คนไข้บางคนได้ยินการให้สติก็ทราบว่าตัวนั้นใกล้จะตายก็เกิดมีความเสียใจเสียดายชีวิตเป็นกำลัง มีความหวาดหวั่นต่อความตายอย่างสุดแสน หรือคนไข้บางคนได้ยินคำว่าให้ระลึกถึงพระอรหันต์ไว้ก็มีความโกรธแค้น โดยคิดว่าลูกหลานจะมาแช่งให้ตาย เพราะ

จะได้แบ่งทรัพย์สมบัติ เหล่านี้นับว่าเป็นทางนำไปสู่อบายทั้งนั้น ขณะที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อเช่นนี้ จะต้องระมัดระวังให้จงหนัก การให้อารมณ์ที่ดีแก่คนไข้ก็มีมากมายแล้วแต่จะคิด เช่น นิมนต์พระมาสวดหาพระพุทธรูปมาตั้งให้คนไข้เห็น เล่าธรรมะหรือเรื่องอันเป็นกุศลต่างๆ สำหรับผู้ที่ศึกษาพระอภิธรรมมาดีแล้วก็เป็นการง่ายดาย เขาจะหาอารมณ์ที่ดีที่สุดของเขาเองได้เป็นส่วนมากมาตั้งแต่ต้น เพราะเขาย่อมรู้ว่าขณะนั้นสำคัญอย่างไร และรู้ว่าความตายนั้นเป็นเรื่องสมมติกันเท่านั้นเอง จิต เจตสิก รูป ก็สืบต่อไปยังภพใหม่ชาติใหม่ ไม่เห็นจะแปลกประหลาดพิสดารน่าหวาดหวั่นอะไรสักกี่มากน้อย จะได้ยกตัวอย่างคนใกล้จะตายคืออยู่ในมรณาสันนกาลเป็นเวลาหลายวันสักเรื่องหนึ่ง

ชายผู้นี้เป็นคนจีน อายุราว ๕๐ ปี ชอบฆ่าสัตว์อย่างทรมานเป็นประจำ สุนัขของใครเพ่นพ่านมาต้องโดนตีตาย หรือโดนยาเบื่อ ถ้าไม่มีสุนัขของใครเข้ามาบางทีอุตส่าห์เอายาเบื่อไปวางถึงถนนหลวงช่วย

กระทรวงสาธารณสุข สัตว์ที่ใช้กินเป็นอาหารก็ชอบฆ่าสัตว์ สดๆ ร้อนๆ เช่น จะกินปลาก็ต้มน้ำให้เดือดแล้วเอาปลาเป็นๆ ใส่ลงไป ฟังเสียงมันดิ้นด้วยความร้อนรนเหมือนได้ฟังเสียงดนตรีอันไพเราะ บางทีก็เอาปลาลงไปทอดแล้วกดให้แน่น มองเห็นตาของปลาแจ๋วแหวว กล้ามเนื้อด้านบนยังเต้นอยู่ไปมา ถ้าไก่ตัวใดเป็นโรคระบาด เขาจะติดไฟเตาถ่านให้ลุกแดงแล้วจับรวบขาทั้งสองเอาศีรษะปักกดลงไปในเตาอันร้อนระอุนั้นทีละตัวๆ จนกว่าจะหมด เป็นเคล็ดที่จะแก้โรคระบาด อาชีพของเขาฝืดเคืองลงมามากต้องทำงานหนักอยู่ตลอดเวลา

ต่อมาตอนที่เขาจะตายนั้นเขาเริ่มเป็นบ้าทีละน้อย กลางวันชอบนอนตากแดดเสมอ กลางคืนตี ๑ ตี ๒ ก็ชอบลงไปลอยคออยู่ในน้ำ ปลิงเกาะกัดโลหิตไหลโทรม เป็นอยู่เช่นนี้วันละหลายหนที่พวกเราจะต้องช่วยกันจับเขาชักดิ้นชักงออยู่ครั้งละนานๆ อาหารกินได้น้อยที่สุด ญาติพี่น้องก็ไม่เอาใจใส่ เราคนภายนอกที่มีจิตเมตตาช่วยกันเอง ก่อนเมื่อจะตายนั้นตลอด

๓ วัน ๓ คืน ตัวกระดุกกระดิกไม่ได้เลยอาหารและน้ำอาศัยพวกเราหยอดให้ ตาพองแข็งอยู่ตลอดเวลาหายในรัวๆ แสดงว่ายังไม่ตาย ขณะนี้คงอยู่ในมรณาสัน-นกาล ถ้าว่าตามหลักแล้ว กิริยาอาการที่เป็นมาแต่ต้นชวนให้เห็นว่าได้อารมณ์ที่ไม่ดีที่หน้าแสดงความหวาดเสียวอยู่ตลอดเวลา แต่ร้องไม่ออกบุคคลผู้นี้ขอให้ท่านทายว่าตายแล้วจะไปไหน

ในขณะมรณาสันนกาลนั้น คนไข้ยังมีความรู้สึกตัวอยู่นอกจากจะอยู่วิสัญญี คือสลบ แต่แม้ว่าจะมีความรู้สึกทางตา หู จมูก ลิ้น กาย อยู่ก็ดี แต่มีกำลังอ่อนมาก การที่มีกำลังอ่อนมากนั้น ก็เพราะว่ากัมม-ชรูปคือรูปอันเกิดขึ้นจากกรรมเป็นผู้สร้าง ได้แก่ รูปอันเป็นที่ตั้งของจิตนั่นเอง และเมื่อรูปอันเป็นที่ตั้งของจิตมีกำลังน้อย การแสดงออกของจิตก็อ่อนกำลังลงไป แต่เมื่อถึงมรณาสันนวิถี วิถีสุดท้ายที่อยู่ติดกับความตายแล้วคนไข้จะไม่รู้สึกจากทวารทั้ง ๕ เลย ไม่ว่าจะทุบตีหรือเอาไฟไปเผา แต่อย่างไรก็ดี การให้สติแก่คนไข้ก็ต้องเริ่มให้กันตั้งแต่ตอนต้นๆ ของมรณา

สันนกาลก็ยิ่งดีในขณะที่สติของคนไข้ยังดีอยู่อารมณ์นั้นจะได้สืบต่อไปจนถึงจุติ

ทันทีที่จุติ (ตาย) เกิดขึ้น ปฏิสนธิก็สืบต่อกันไม่ขาดสายเหมือนน้ำที่ไหลติดต่อกันในลำธาร ไม่มีอะไรมาคั่นกลางเลย แม้ว่าจะตายที่นี่แล้วไปเกิดที่เชียงใหม่เพราะจิตเกิดดับรวดเร็วยิ่งนัก ลัดนิ้วมือเดียวถึงแสนโกฏิขณะ ฉะนั้นทันทีที่จุติเกิดขึ้น จิตที่สืบต่อกันนั้นก็ต้องพ้นปฏิสนธิจิตด้วยอำนาจของกรรมเป็นตัวส่ง”

มนุษย์ที่ยังมีกิเลสตัณหาอยู่นั้น จะเป็นกัลยาณชนหรือปุถุชนก็ตามจะดีหรือชั่วก็ตาม เมื่อตายแล้วต้องเกิดทั้งนั้น ไม่มีใครไม่เกิด เพียงแต่เกิดไปเป็นอะไรเท่านั้น จะเป็นเทวดา มนุษย์ สัตว์นรก เดรัจฉานเปรต หรือ อสุรกาย แล้วแต่กรรมของแต่ละบุคคล

เรียบเรียงจากธรรมกถาของ

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม

ภาคกฎแห่งกรรม

กฎแห่งกรรมจากเรื่องจริง
ที่สามารถพิสูจน์ได้

๑

แหวะท้องไก่
ดึงไส้มาเล่น

สมัยเป็นเด็ก หลวงพ่อจรัญ ท่านค่อนข้างจะซุกซนหนักเหมือนกัน เท่าที่อ่านดูเรื่องราว จะเห็นท่านเล่นแต่เรื่องหนักเท่านั้น อย่างเช่น แหวะท้องไก่ดึงไส้มาเล่น

ต่อมาผลกรรมตามสนองท่าน จนต้องเข้าโรงพยาบาลรักษาลำไส้ซึ่งเน่าเป็นฟุตแล้ว

แต่ท่านอาศัยยาดีและวิธีทางกัมมัฏฐาน จึงหลุดพ้นวิกฤตการณ์นั้นมาได้ โดยผ่านการเจ็บปวดอย่าง

สาหัสมาด้วย เพื่อชดใช้กรรม

กรรมฐานนี่ละเอียดอ่อนมากถ้าคนมีโรคนะ อาจช่วยให้ทุเลาเบาบาง หรืออาจหายได้ อาตมาขอเจริญพรด้วยใจจริง

เมื่อสมัยก่อนอาตมาป่วยเรื่อย ๓ วันดี ๔ วันไข้ ต้องเข้าโรพยาบาลไม่พัก ไม่มีความสุขเลยโยมเอ๋ยตั้งแต่บวชใหม่ๆ พรรษาแรก เป็นลมหน้ามืดยิ่งกว่าคนแก่อีก

เดี๋ยวนี้อายุมากแล้ว สบายมากโรคกายก็ไม่มี โรคใจก็ไม่มีด้วย โรคกายที่มีอยู่เดิมก็หายไปเหมือนปลิดทิ้ง ออกจากโรงพยาบาลตั้งแต่หลังคอหักมา ๑๕ ปี แล้วไม่เคยเข้าไปอีกเลย ปวดหัวตัวร้อนเป็นนิดหน่อยเดี๋ยวก็หาย ตั้งสติสัมปชัญญะไว้มันก็หายไปเอง อาตมาหายได้ด้วยกรรมฐาน

อาตมาเป็นโรคลำไส้ ไปโรงพยาบาลศิริราช หมอบอกว่าพรุ่งนี้ผ่าตัด เขาบอกว่าไส้เน่าไปหลายฟุตแล้ว องค์นี้อยู่ได้อย่างไร ต้องตายแน่ๆ หมอเขาปรึกษากันที่หน้าห้อง แต่อาตมาได้ยิน

เอ๊ะ! เราจะตายเสียแล้วหรือ ไหนๆ จะตาย ไปตายที่วัดดีกว่า อย่าอยู่ที่โรงพยาบาลเลย

แหม! โยมเอ๋ย ฉันน้ำเข้าไปหยดเดียวก็ไม่ได้ตกถึงท้องดิ้นเลย ปวดจริงๆ นะ ปวดท้องอย่างสุดซึ้ง

ตอนนั้นอาตมานั่งกรรมฐานยังไม่เข้าขั้น พอเป็นพอไปพอมีกิจกรรมกรรมฐานบ้าง ยังไม่หนักแน่นเหมือนสมัยนี้

เอ! เราจะมาตาย ญาติโยมจะไม่เห็นหน้าเราแล้ว ได้ยินหมอเขาบอกว่าประมาณ ๙.๐๐ น. จะต้องผ่าตัด เราจะต้องหนีออกจากโรงพยาบาลไปตายที่วัด

ตอนเช้า ๖.๐๐ น. อาตมาตั้งดำรงสติให้ดี

พอหมอ พยาบาลเผลอ เราก็เดินไปเดินมา เขาก็คงจะลืมไปแล้ว เลยขึ้นรถสามล้อตุ๊กๆ ไปลงเรือกลับวัดมานอนปวดอยู่ที่วัดต่อไป

ปวดแสนจะปวด นี่โรงลำไส้โรคกระเพาะอีกเพราะเราฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาก ความวัวยังไม่หายความควายเข้ามาแทรก ทรมานอย่างที่สุด

ตอนนี้เพิ่งมาอยู่ที่วัดอัมพวันใหม่ๆ ผู้พิพากษา

หัวหน้าศาลมาเยี่ยม ท่านบอกว่าไหนๆ จะตายแล้ว ผมจะทำยา ถวายเป็นยาเทวดา

ท่านผู้พิพากษาเป็นมหาเปรียญเก่าได้เจริญกรรมฐานมาบ้าง เป็นลูกศิษย์เจ้าประคุณสมเด็จพระวันรัต (เฮง เขมจารี) วัดมหาธาตุ อาตมาเคยแนะแนวปฏิบัติแก่ท่านพอสมควร ชื่อมหาเทียบ นองบุญนาค เปรียญธรรม ๖ ประโยค เป็นหัวหน้าศาลจังหวัดสิงห์บุรี เดี๋ยวนี้ตายไปแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๐

ยาเทวดา ใครอยากจำก็จำเอาไป ท่านไปซื้อหม้อดิน เอาเกลือมา ๓ กำให้อาตมาจับเกลือ กลั้นใจหยิบ ๓ จับ ไม่ได้หายใจ แล้วเทใส่หม้อ ท่านสอนให้ท่องว่า พุทธัง ปัจจักขามิ ๑ กำ ธัมมัง ปัจจักขามิ อีก ๑ กำ สังฆัง ปัจจักขามิ อีก ๑ กำ แล้วก็ใส่หม้อ แล้วท่านก็บอกว่าผสมกับไข่ขาวไข่ไก่ ๕ ฟอง ไข่แดงไม่เอา ท่านสตุเกลือเรียบร้อยจนละเอียดไปหมดแล้ว ปลงลงมาก็เอาไข่ขาวใส่แล้วก็คนให้เข้ากัน ท่องคาถาพุทธัง ปัจจักขามิ ธัมมัง ปัจจักขามิ สังฆัง ปัจจักขามิ เท่านั้นเอง

เสร็จเรียบร้อยก็นำมาให้อาตมาฉัน ๑ ช้อนคาว เป็นเกลือป่นสตุแก้โรคลำไส้เน่า จะตายอยู่แล้ว

พอใส่ปาก ท่านหัวหน้าศาลรีบหนีขึ้นรถจิ๊ปบึ่งไปเลย

โอ้โฮ! โยมเอ๋ย ปวดดิ้นอยู่ในโบสถ์ สลบไป ๓ ชั่วโมง

พอฟื้นขึ้นมาอาศัยจิตเข้มแข็งจากกรรมฐานรู้สึกโล่งใจเริ่มฉันน้ำได้บ้าง

รุ่งขึ้นเช้าท่านผู้พิพากษามาฟังข่าวบอกว่าที่ผมรีบหนีไป ไม่ได้นมัสการลาเพราะกลัวหม้อจะปลิวมาโดนผม

อย่าลืมเชียวนะชีวิตที่เกิดมาไม่มีอะไรปวดเท่านี้ แต่อาศัยกรรมฐานสู้ไว้ ตั้งแต่นั้นหายวันหายคืนเรื่อยมาจนบัดนี้

ต่อมาหมอจากศิริราชมีจดหมายมา ถามว่าพระองค์นี้ ชื่อนี้ตายไปหรือยัง ทำศพไปหรือยัง

อาตมาก็ตอบไปว่า หายแล้วหายด้วยยาเทวดา หมอมาถึงที่วัดเลย ขอจดยาไป พอดีแม่ยายหมอเป็น

เสียด้วย เลยแม่ยายหมอหายไปอีก ๑ คน ถ้าใครมีกุศลก็จำไป นี่อาตมานึกได้ก็พูดให้โยมฟัง ใช้หนี้ไก่

หลังจากนั้นต่อมาก็แผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศล จึงรู้ว่าเวรกรรมของเรามี เวรกรรมครั้งอดีต เมื่อเป็นเด็กนี่เอง จำได้แน่ชัด กรรมฐานบอกว่า ข้าพเจ้าลำไส้เน่าเป็นเพราะเหตุใดหรือ นิมิตบอกสติบอกว่า

จำได้ไหมตอนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ ท่านไปฆ่าไก่ ไก่ยังไม่ตายแหวะท้องเอาไส้ออกมาผูก เอาไส้มันมาแล้วตัดไส้มัน แล้วเอาเข้าใส่ในพุง และปล่อยไก่ไป ไก่มันวิ่งหัวซุกหัวซุนตายในที่สุด นี่จำได้ไหม

อาตมารำลึกเหตุการณ์ครั้งอดีตเมื่อเป็นเด็กชั้นประถมปีที่ ๔ ได้ น้ำตาไหลทันที

แหม! พิโธ่เอ่ย เราคิดว่าไม่เป็นเวรเป็นกรรมแต่ประการใด แต่กรรมกลับมาซัดตัวเราเองอย่างนี้ต่อไปนี้จะไม่ฉันแกงไก่ต่อไปแล้ว

ตอนเป็นพระเลิกฉันไก่ เลิกฉันเป็ด ฉันห่านไม่เอาแล้วเราฆ่าสัตว์ไหนจะไม่ฉันสัตว์นั้น

นึกถึงเหตุการณ์ว่า เอาไส้มันมาแล้วรีดตัดไส้

มันทิ้งสนุกดี แหม! เสียใจจนบัดนี้นะ เราก็นึกว่าเออ! แผ่เมตตาให้ไก่ทุกวันๆ ลำไส้เราก็ดีขึ้นจนบัดนี้

นี่แหละโรคภัยไข้เจ็บ โยมนั่งกรรมฐานให้ดีเถอะจะรู้ได้ว่ามันเป็นกรรมอะไร มันจะมาจากไหน สาวหาเหตุ มันจะบอกเหตุการณ์ทั้งๆ ที่มันลืมไปแล้ว เมื่อตอนเป็นเด็กเล็กๆ อยู่ชั้นประถมปีที่ ๔

นี่เวรกรรมตามสนองแน่ๆ ถ้าเราไปสร้างความไม่ดีมากเท่าไร มักตามมาให้เราใช้มัน

เหมือนพ่อค้าแม่ค้า ร้านค้า ยิ่งขายดิบขายดีเจ้าหนี้ก็มาทวง ถ้าเราขายไม่ได้เลย ไม่มีสตางค์เลย ไม่มีใครมาทวง ไม่มีใครมาขอแน่ๆ

นี่ก็สรุปใจความได้ผลออกมาว่าสร้างความดีต้องมีอุปสรรค ท่านทั้งหลายอย่าน้อยเนื้อต่ำใจนะ สร้างความดีมากเท่าไร อุปสรรคมาขัดขวางมากเท่านั้น ต้องสู้ต่อไปเพื่อใช้หนี้เขา

ข้อเท็จจริงเป็นประการใดขอเจริญพรว่า ถ้าเราเคร่งกรรมฐานตั้งสติอารมณ์ไว้ อาจจะทุเลาบางเบาไปได้บ้าง ถึงจำเป็นต้องตาย ให้มันตายเองเถอะ อย่าฆ่า

ตัวตายเลย

จำเป็นต้องตาย เราตายอย่างสบาย จะไม่มีเวทนา จะได้เดินทางไปถูกต้อง เราจะไม่ไปอบายภูมิ นรกเปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน

ฆ่าตัวตายไม่มีดีเลย พระพุทธเจ้าบอกบาปอย่างร้ายแรง ท่านทั้งหลายสอนลูกสอนหลาน อย่าฆ่าตัวตายนะลูกนะหลานนะ ถึงอย่างไรก็ต้องตายอยู่แล้ว ทุกคนต้องตายทั้งนั้นไม่ต้องไปฆ่ามันหรอก

กรรมไม่พลาดที่จะให้ผล แม้เป็นพระสงฆ์องค์เจ้าก็ยังมีกรรมที่ต้องชดใช้ เพราะฉะนั้น ความชั่วไม่ทำนั่นแหละดีที่สุด พระพุทธองค์เตือนไว้นานแล้วว่า

"ปจฺฉา ตปฺปติ ทุกฺกฏํ

ความชั่วทำให้เดือดร้อนภายหลัง"

๒
ไส้ติ่งแตก

หลวงพ่อจรัญท่านเคยจับไก่มาตอนสมัยเป็นเด็ก ดึงเอาไส้ของมันมาผูกแล้วจับยัดเข้าไปอย่างเดิม แล้วเย็บท้องมัน ปรากฏว่าไส้มันเน่า ในเวลาต่อมา และตายไปหมดเลย ๒๐ ตัว

ด้วยผลกรรมอันนั้น ต่อมาทำให้ท่านต้องเข้าโรงพยาบาล เพราะไส้ติ่งแตก เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๐๑

แต่ผลกรรมที่อาตมาได้สร้างไว้กับการตอนไก่

ในครั้งนั้น มันยังไม่หมด มันยังติดตามมาซ้ำเติมอาตมาอีกในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ อาตมาไปส่งพันตำรวจโทชน อินทนา เพื่อไปรับตำแหน่งหน้าที่ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช ไปป่วยไส้ติ่งแตกบนรถไฟ

ที่อาตมาต้องไปส่งท่านพันตำรวจโทชน อินทนา ก็เพราะความเป็นห่วงคิดว่าเขาต้องเกิดเรื่องเดือดร้อนแน่หากอาตมาไม่ไปส่ง เพราะว่าที่อำเภอชะอวดในสมัยนั้นมีคอมมิวนิสต์อยู่มาก ที่เขาต้องการย้ายท่านไปก็เพื่อไปปราบพวกคอมมิวนิสต์ ซึ่งมีตำรวจคอยเป็นพวกอยู่ด้วยสิ

ไปถึงก็จะให้ท่านเซ็นรับหน้าที่ อาตมาก็ต้องห้ามไว้ไม่ให้เซ็นชื่อรับมอบปืนในวันนั้น เลยใช้ให้คุณนายไปเชิญพวกผู้หญิงภรรยาตำรวจมาทำความรู้จักอาตมาก่อน ไม่ต้องพาพวกผู้ชายมา

เหล่าพวกผู้หญิงเมื่อรวมกลุ่มกันได้ก็เอาเชียวคุยกันใหญ่ว่าสามีฉันเก่งอย่างนั้นอย่างนี้ คุยกันสะบัดเลย ไม่รู้ว่าอาตมาจะสาวหาเหตุ ตกลงพวกผู้หญิงภรรยาตำรวจก็บอกเรื่องจริงออกมาหมดเลย นี่โยมจำ

ไว้นะ ใครที่เป็นตำรวจ หากมีเรื่องลับอย่าไปบอกให้ภรรยาฟังนะ เดี๋ยวได้ออกตลาดบอกออกหมดเลยว่าสามีจะไปจับเสือที่นี่เสือที่นั่น จะไปปราบเสือชื่อนั้นชื่อนี้ ระวังนะ

เมื่ออาตมารู้เรื่องราวต่างๆ ก็เตือนท่านไม่ให้รับมอบหมายงานชิ้นนี้ เพราะท่านเป็นคนซื่อสัตย์ เดี๋ยวจะโดนพวกนี้เล่นงานเอา เลยท่านก็ไม่ยอมเซ็นรับและทำการตรวจสอบว่าปืนอยู่ที่ไหน ให้ไปนำมาจนครบจำนวนก่อน เพราะของเหล่านี้เป็นปืนหลวงทั้งนั้น เลยได้ปืนกลับคืนมาหมด ท่านเลยเซ็นรับได้ ที่อาตมาต้องไปส่ง เพราะรู้ว่าจะเกิดเรื่องอย่างนี้

อาตมาก็รู้ตัว ว่าไส้ติ่งต้องแตกแน่ๆ คงจะไม่ได้กลับมาวัด คงจะเสียชีวิตอยู่บนรถไฟเสียแล้ว แต่ก็ได้รับปากไว้แล้วว่าจะไปส่ง อาตมาก็เลยต้องไป คิดว่าหากจะต้องไปตายบนรถไฟก็ไม่เป็นไร เพื่อชดใช้หนี้กรรมที่ทำไว้ จะได้อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรต่อไป

อาตมาก็ขึ้นรถไฟไปส่งเขาก็เกิดปวดท้องรุน-

แรงมาก อาตมาปวดท้องในตอนนั้น หลังงอเลยมันปวดที่สุด ปวดตรงบริเวณท้องน้อย ไม่ใช่ปวดข้างบนนะ ไอ้ไส้ติ่งนี่จำไว้ มันอักเสบมาก เอามือจับไม่ได้เลย ท้องมันเขียวหมดเลย ก็เอายาบริบูรณ์บาล์มทาเข้าไปก็ไม่ได้ผลเลย มันร้อนไปหมด สักครู่หนึ่งอาตมาก็อาเจียนออกมา เลือดกลบปาก อาเจียนออกมาเป็นเลือดเต็มกระโถนเลย โยมเฉลาเขาก็ช่วยเอาไปเทให้ เลือดที่ออกมามีกลิ่นเหม็น เป็นเพราะไส้ติ่งมันแตกอยู่ในท้องแล้ว

เสร็จแล้วอาตมาก็ถ่ายออกมาเป็นน้ำเลือดน้ำหนอง ออกมาทางทวารหนักทวารเบา ก็ได้โยมเฉลากับจ่านายสิบคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยดูแลและคอยทำความสะอาดที่ห้องน้ำให้

คนที่อยู่บนรถไฟเขาก็มาดู เขาก็บอกว่า "อาการของหลวงพ่อหนักขนาดนี้ ตามธรรมดาไม่รอด คงต้องเสียชีวิต" เขาก็บอกอย่างนี้นะ เพราะตามธรรมดาคนที่ไส้ติ่งแตกมีไหมที่ไม่ตาย

โยมเฉลาภรรยาท่านพันตำรวจโทชนเห็นอาตมา

เป็นอย่างนี้ก็ร้องไห้ใหญ่เลย ทำให้คนที่อยู่โบกี้เดียวกับอาตมาพลอยร้องไห้ไปด้วย พวกเขาคิดว่าอาตมาตายเสียแล้ว เพราะลองเอานิ้วมือวางดูที่จมูกแล้วเห็นอาตมาไม่มีลมหายใจ

อาตมาก็คล้ายว่าสลบไป เป็นเวลาสามชั่วโมง เมื่อสลบไปแล้วก็ไปเจอผู้คนมากมาย แสดงว่าเราไม่ได้อยู่คนเดียวบนรถไฟ อาตมาเลยเดินไปคุยที่นั่นคุยที่นี่ ก็เหมือนเราเดินไปเฉยๆ มันไม่เหมือนกับว่าเป็นความตาย มันคล้ายสลบไปเฉยๆ คล้ายๆ หลับ แล้วฝันไป พอตื่นขึ้นมาอีกทีก็เห็นโยมเฉลากำลังร้องไห้ อาตมาก็ไม่รู้ว่าเป็นเวลาเท่าไร กี่ชั่วโมงแล้ว รู้แต่ว่าที่เดินออกไปเที่ยวนั้นเป็นเวลานาน ไปเจอเพื่อนที่ตายไปแล้วก็ไปคุยกับเขา เขาก็ถามอาตมาว่า "พระเดชพระคุณครับ ท่านมาที่ได้อย่างไร" อาตมาก็ตอบเขาไปว่า "ก็จำได้ว่า กำลังเดินทางมา จะไปส่งผู้บังคับกองเขา ก็พอดีเกิดมาปวดท้องมันแน่นไปหมด เลยสลบ หมดความรู้สึกไป" มีอีกคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า "มันคงเป็นเวรกรรมมาตามสนองหลวงพ่อละครับ"

อาตมาถึงนึกขึ้นได้ว่าคงจะจริง เพราะตอนเป็นเด็กเคยไปตอนไก่เสียจนมันไส้เน่า ปวดท้องทรมานจนมันตาย ก็นึกสงสารมันว่าเราไม่ควรไปทำมันเลย เป็นเวรเป็นกรรมให้เราต้องมาชดใช้หนี้ ณ บัดนี้แล้ว

พออาตมาฟื้นขึ้นมา อาการปวดท้องก็ไม่มีแล้ว มันไม่รู้สึกปวด ลืมตาขึ้นมาเห็นโยมเฉลากำลังร้องไห้ ก็ถามเขาไปว่า "อ้าว เป็นอะไรไป ทำไมมานั่งร้องไห้" โยมเฉลาก็ยิ่งร้องไห้ใหญ่ พูดกันไม่รู้เรื่องเลย

ก็ขอเล่าผ่านไปจนกระทั่งอาตมาไปถึงที่สถานีชะอวด ตอนลงจากรถไฟหลังแข็งไปหมดเลย จ่านายสิบก็เลยช่วยเข้ามาประคอง เขาก็เอาแคร่มารับอาตมา ก็ถามเขาว่า "จ่านี่ไปไกลไหม" เขาก็บอกว่า "ข้ามรางรถไฟไปเดี๋ยวก็ถึง" อาตมาเลยเดินไปราวๆ ห้าร้อยเมตรถึงได้ถึงบ้านพักท่านผู้บังคับกอง

พอถึงบ้านแล้วท่านก็ไปตามหมอที่อนามัยอำเภอเป็นหมอผู้หญิงเข้ามาตรวจดูอาการหลวงพ่อเป็นแพทย์หญิง พอเข้ามาตรวจดูอาการของหลวงพ่อเสร็จก็รีบโทรศัพท์กลับไปที่อนามัยอำเภอ บอกว่า

ต้องรีบส่งหลวงพ่อเข้าโรงพยาบาลด่วน อาตมาก็รู้ว่าเขาจะเอาไปส่งโรงพยาบาลก็ปฏิเสธเขาว่า "ไม่ไปหลวงพ่อไม่ไป" เพราะรู้ตัวเองแล้วนี่ว่าสลบไปแล้วและฟื้นขึ้นมาแล้วจะเอาไปส่งโรงพยาบาลทำไม

เขาก็จะเอาอาตมาไปส่งโรงพยาบาลให้ได้ ต้องรีบผ่าตัดด่วนมิฉะนั้นอาจเป็นอันตรายถึงเสียชีวิต เพราะเลือดมันตกในแล้ว อาตมาจึงอธิฐานจิตว่าถ้าหากถึงที่ตายก็ขอให้ตาย แต่จะขออดทนจนถึงที่สุด

สักพักปรากฏว่าอาตมาอาเจียนออกมาอีก มีน้ำเลือดน้ำหนองออกมาทั้งทางปากทางจมูก จากนั้นก็เดินไปเข้าห้องน้ำ อาตมาถ่ายออกมาทางทวารหนักทวารเบาเป็นเลือดเลย พอน้ำเลือดน้ำหนองออกมาหมดมันถึงได้ค่อยยังชั่ว

อาตมาก็ยืนยันว่าจะไม่ยอมไปอย่างเดียว ตายให้ตาย จนในที่สุดหมอเขาก็จนใจ เลยตัดสินใจให้น้ำเกลือที่บ้าน ให้เสียหลายกระปุก แล้วฉีดเข้าที่เส้นบ้างเข้าที่สะโพกบ้างให้ยุ่งไปหมดเลย

หลวงพ่อเกือบเอาชีวิตไม่รอดแล้วไหมล่ะ!

คนเราทำอะไรไว้ในอดีต ควรจะระลึกถึงกันบ้างจะได้หาทางป้องกันในอนาคต ให้มันบรรเทาลง หาไม่แล้วก็จะได้รับผลร้ายสาหัส

"ยานิ กโรติ ปุริโส
ตานิ อตฺตนิ ปสฺสติ

คนทำบาปใดไว้
ย่อมเห็นกรรมนั้นในตนเอง"

๓

สัญญานรก

พระภาวนาวิสุทธิคุณ หรือหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม ได้เล่าถึงเรื่องราวของนางสอิ้ง ผู้มีอดีตชาติไปในทางเลว แต่ก็สามารถกลับมาเกิดใหม่ จนสร้างกุฏิกัมมัฏฐานได้สำเร็จ

นางสอิ้งเป็นภรรยาของนายปุ่นผู้ชอบทำบุญสุนทาน นายปุ่นเป็นคนอำเภอท่าตะโก จังหวัดนครสวรรค์ เคยบวชอยู่ ๒-๓ พรรษา สามารถสวดปาติโมกข์ได้

สิกขาลาเพศแล้วได้แต่งกับนางสอิ้ง อยู่ด้วยกันมามีลูก ๒ คน สร้างหลักปักฐานมีความร่ำรวย

นายปุ่นนี้จิตใจเป็นมหากุศลสวดมนต์ไหว้พระตลอด แต่นางสอิ้งใจบาปหยาบช้า มีร่างกายที่เขาเขียนรูปไว้ นุ่งผ้าโจงกระเบน ใส่เสื้อเตี่ยวมีผมก็ทัดหูมีสร้อยใส่ ไปบ้านใครต้องลักขโมยตลอดเวลา

แล้วมาวันหนึ่ง นางสอิ้งไปช่วยงานหลานตาปุ่นบวชในพระศาสนา นางสอิ้งก็ลักทองลักสร้อยแล้วก็บุ้ยใบ้ไปโทษหลานตาปุ่นที่ยากจนกว่า ตีเสียหัวร้างข้างแตก แล้วยัดเยียดให้เป็นขโมย แท้ๆ ไม่มีใครเชื่อว่านางสอิ้งนี่เป็นขโมยเพราะเป็นคนรวย

นายปุ่นมีที่นาอยู่หลายร้อยไร่ ช่วยกันทำมาหากินกับนางสอิ้งด้วยความขยันขันแข็ง โดยมีลูกจ้าง ๕ คน จากภาคอีสานมาช่วย

เวลาก่อนจะนวดก็จะใช้ลูกจ้างไปลักข้าวเขามาตามโน่นตามนี่มาใส่ทุกปี ลักข้าวเขามาใส่ บาปมาก ไม่มีใครจับได้ เพราะเนื่องจากว่าตาปุ่น นางสอิ้งในหมู่บ้านตำบลนั้นเป็นนายทุนให้แก่คนอื่นอีกหลายทุน

ด้วยกัน สามีก็ไม่ทราบว่าภรรยาเป็นขโมย

แล้วปีสุดท้ายนางสอิ้งมีทอง ๒ เส้น สายสะพายหนักเส้นละ ๘ บาท ปีนั้นกำลังตั้งครรภ์ขึ้นอีก ก็ใจคอหงุดหงิด สังหรณ์ในใจว่าปีนี้โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียนออกไปทำนาก็มีโรงนาปลูก ไปประจำจนเกี่ยวข้าวขายเรียบร้อย นางสอิ้งเอาทองไปฝังในโรงนา โดยที่คิดอกุศลกลัวลูกจ้างจะลัก อยู่บ้านกลัวจะไม่ปลอดภัย แล้วก็ใช้วิธีอย่างเดิมให้ลูกจ้างไปลักข้าวอีก ยังไม่ทันนวดพอดีเกิดคลอดบุตรตายทั้งกลมคานา ตายแล้วตาปุ่นก็จัดงานศพ

เมื่อนวดข้าวเสร็จ นายปุ่นก็ขายไปส่วนหนึ่งเอาไปก่อพระเจดีย์ทรายข้าวเปลือกเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แม่สอิ้งอีกส่วนหนึ่ง

นายปุ่นเห็นเรือนหอทุกวันๆ ทำให้อดคิดถึงนางสอิ้งมิได้ วันหนึ่งจึงเอาไปถวายวัดสร้างกุฏิเป็นทรงไทย เสร็จแล้วก็ฉลองด้วยหมอลำกับหนังตะลุงและถวายสังฆทานแก่พระภิกษุสงฆ์อีกเป็นจำนวนไม่น้อย

ต่อมานายปุ่นได้บวชอีกครั้งหนึ่งเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่นางสอิ้งภรรยาของตน ขณะบวชอยู่ก็ถือธุดงค์วัตร โดยฉันข้าวมื้อเดียว บวชได้พรรษาก็สึกออกมาแต่งงานใหม่ แล้วหมั่นทำบุญ อุทิศส่วนบุญให้แก่นางสอิ้งอยู่เนืองๆ

ต่อมาภรรยานายแป๊ะได้คลอดลูกออกมาเป็นหญิง เมื่อเจริญวัยมาได้ ๑ ขวบ เด็กหญิงคนนั้นก็ระลึกชาติได้ว่า เธอเคยเกิดมาเป็นภรรยาของนายปุ่นชื่อสอิ้ง อยู่ตำบลใกล้ ๆ กันนั่นแหละ

นายแป๊ะ (เป็นจีน) เห็นว่าลูกพูดเหลวไหลไร้สาระ จึงหาวิธีที่จะทำให้ลูกลืมให้ได้ โดยเอาไข่หลงรัง ไข่ข้าว (ไข่ที่ฟักไม่เป็นตัว) มาต้มให้กินเพื่อให้หลงลืมตามความเชื่อ แต่เด็กก็ยังจำได้

พออายุ ๑๕ ขวบได้รบเร้าบิดาให้พาไปหาตาปุ่น

อายุ ๑๕ ปีแล้ว รูปร่างสวยขาว เพราะเป็นลูกเจ๊กแต่วิญญาณของนางสอิ้งคนเดิม พอไปถึงบ้านตาปุ่นก็ถามว่าพี่ปุ่นจำฉันได้มั้ย ตาปุ่นก็อายุ ๗๘ แล้ว ฉันสอิ้งยังไงเล่า ตาปุ่นเข้าใจผิดคิดว่าไอ้ตาแป๊ะนี่คง

จะเสี้ยมสอนลูกให้ว่าเป็นนางสอิ้งจะมาเอาสมบัติ เพราะตาปุ่นแกรวย ตาแป๊ะแกก็ไม่ใช่คนรวย พอมีพอใช้ มีอาชีพทางแลกข้าวขายโชวห่วย ก็เล่าให้ฟังตาปุ่นก็ไม่ยอมรับเชื่อ พี่ปุ่นจำได้มั้ยว่า ตอนอยู่กับพี่ปุ่นมา ตอนบวชหลาน ฉันนี่เป็นคนลักทอง แล้วไปโทษหลาน ข้อเท็จจริงฉันเป็นคนเอา เพิ่งมารู้ความจริงในชาตินี้ยังไม่เชื่ออาจจะเป็นการเสแสร้งแกล้งเล่าก็ได้

เรื่องที่ ๒ เล่าต่อไปว่า "พี่ปุ่นตอนที่ฉันออกลูกตายทั้งกลมนั้นฉันไปตกนรกอยู่ตั้ง ๑๐๐ ปี พี่ปุ่นเอาข้าวไปถวายวัด ก่อพระเจดีย์ทรายข้าวเปลือกฉันก็ได้ลดโทษมาตามลำดับ นอกเหนือจากนั้นก็เอาเรือนหอไปถวายวัดฉันก็รู้ ในวันที่เท่านั้นได้อุทิศส่วนกุศลยังมีหมอลำและหนังตะลุงในวันนั้น

เรื่องต่อไป พี่ปุ่นได้บวชในพระศาสนาฉันก็ได้รับส่วนบุญกุศลลดโทษไปตามลำดับดังที่กล่าวแล้ว นอกเหนือจากนั้นที่ฉันมาเกิดใหม่นี้ได้ลดโทษานุโทษมาแล้ว แต่ ๒๐ ปี ลดไม่ได้เนื่องจากสร้างบาปลักทองลักข้าว ให้อภัยโทษไม่ได้ ฉันก็ต้องกลับมาอยู่กะ

พี่ปุ่นต่อไป แล้วได้สัญญากับทางนรกมาว่า ให้รักษาอุโบสถทุกวันพระ สวดมนต์ไม่ขาด และต้องไปสร้างกุฏิกัมมัฏฐานด้วยเงินหนึ่งชั่ง"

ตาปุ่นรับฟังเฉยๆ ยังเชื่อแน่ไม่ได้ แม่สอิ้งในร่างใหม่จึงถามต่อไปว่า "พี่ปุ่น ทองหมั้นของฉันยังอยู่มั้ย" ทองอะไร "มีสายสะพาย ๒ เส้น หนักเส้นละ ๘ บาท" ตาปุ่นก็นึกไม่ออกไม่ทราบว่ายังอยู่มั้ย แต่มันไม่มีแล้วบัดนี้จำความไม่ได้ นางสอิ้งก็เล่าต่อไปว่า "พี่ปุ่นโรงนายังอยู่มั้ย" "โรงนาไม่มีอยู่แล้ว เพราะนางก็แบ่งให้ลูกเก่าหมดแล้ว มีเขยมีสะใภ้ไปหมดแล้ว" นางสอิ้งบอกว่าจำได้เลาๆ "ต้นกระทุ่มมีมั้ย" "ยังอยู่" ก็พากันออกไปที่นาเดินออกไปที่นาหลายกิโลจ้างเขาขุดในที่สุดก็ได้สร้อยคืนมา ๒ เส้น หนักเส้นละ ๘ บาท ตาปุ่นจึงยอมรับว่าเป็นนางสอิ้งจริง ในที่สุดก็ไม่กลับไปอยู่กับเตี่ยและแม่ อยู่กับตาปุ่นต่อไป

แม่สอิ้งก็เล่าความให้อาตมาฟังว่า ๓ คนด้วยกัน ภรรยาใหม่อายุ ๗๒ สามี ๗๘ ก็ปรึกษาปรองดองกันว่า ฉันรับคำมั่นสัญญาจะต้องไปสร้างกุฏิกัมมัฏฐาน

ให้ได้สามคนนี้ก็เดินทางไปหาทางสร้างกุฏิกัมมัฏฐาน เอาสร้อยไปด้วยไปปากน้ำโพ ลงเรือแดงจากปากน้ำโพมากรุงเทพฯ แสวงหาว่าที่ไหนมีสำนักกัมมัฏฐานก็ให้เทวดาสนใจดลบันดาล สามคนนั้นก็ลงเรือแดงมาขึ้นที่สิงห์บุรี อาตมาก็มาอยู่ที่วัดนี้ เขาก็ไปถามชาวตลาดว่า ที่ไหนเป็นสำนักวิปัสสนามีมั้ย จังหวัดสิงห์บุรี เลยพอดีไปเจอเอาญาติของโยมสุ่นหาบของไปขาย เขาก็เลยเล่าว่า อาตมาได้ย้ายไปเป็นเจ้าอาวาสที่วัดอัมพวันแล้ว ลองเดินทางไปถามดูว่าจะสร้างกุฏิกัมมัฏฐานมั้ย เห็นท่านสอนกัมมัฏฐานมาชำนาน เลยสามคนก็ลงเรือเมล์ต่อจากนั้นก็มาขึ้นที่หน้าวัด ก็เดินเข้ามาหาอาตมาเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง

อาตมาก็ตกใจข้อไหนรู้มั้ยว่าไปลักข้าว อาตมานี่ตัวลักข้าวมากกว่ายายสอิ้งอีก มันตกใจตอนเป็นเด็กเวลาโรงเรียนปิด อย่าลืมอาตมาไปกะยายเม้า ยายเม้าเป็นหมดตำแย ถามแกว่า “ป้าเก็บข้าวตกได้วันละเท่าไร” “ได้วันละกระผีก แล้วเอ็งได้เท่าไร” “ผมได้วันละ ๑๐ กว่าถุง” “เอ็งทำไมเก็บได้มากนัก” “ก็ยาย

ไปเซ่อทำไม ที่เป็นฟ่อนนี่ก็ใส่กระสอบเข้าสิ แล้วข้าวที่นวดไว้กลางทุ่งก็ใส่กระสอบเลย" นี่ลักอย่างนี้ลักมากกว่ายายสอิ้งอีก ถ้าหน้าข้าวต้องออกอย่างนี้ตกใจแต่ไม่พูดอะไร นางสอิ้งมีประโยชน์ ที่โบสถ์เก่าเวลาพระทำวัตรเขาเข้าไปด้วย มาค้างหลายคืน โยโสภควาสวดมนต์ทำวัตรเช้าเย็นได้ทั้งหมดดีกว่าพระ ได้มาจากเมืองนรก ตอนนั้นอายุ ๑๖ ปีแล้ว ตาปุ่น ๗๘ อาตมายังเย้าเลย "นี่สอิ้งอยู่กะตาแก่ทำไมไม่อยู่กะหนุ่มดีกว่าเข้าท่ากว่า เพราะรูปร่างสวย มารยาทดีเปลี่ยนแปลงตามสภาพ"

ก็แม่สอิ้งได้สร้างกุฏิกัมมัฏฐานข้างโบสถ์เป็นหลังแรก เขาบอกว่าสร้างแล้วต้องมีน้ำหล่อไม่ให้มดขึ้น อาตมาก็ทำเป็นน้ำหล่อเดี๋ยวนี้มาแปลงใหม่ สร้างเป็นหลังแรกของวัดนี้ สร้างเสร็จครบ ๘๐ บาทพอดี บ้านทายกชื่อ โยมเล็ก สุขสายพงศ์ ปีเดียวกะตาปุ่นอายุ ๗๘ ต้องมาพักบ้านนี้อาศัยข้าวบ้านนี้ทาน ตอนนั้นโรงครัวไม่มี บ้านอยู่ข้างวัด เริ่มทำกัมมัฏฐานหมดเงิน ๘๐ บาทพอดี ไม่เกินไม่ขาด ในเวลาต่อมา

พอสร้างเสร็จเขาก็กลับบ้าน กลับไปแล้วอาตมาตามไปดูบ้าน ทองก็ได้เห็น ขอจับดูด้วย หลังจากนั้นตาปุ่นเริ่มเป็นอัมพาต ต้องป้อนข้าวป้อนน้ำ เช็ดก้นก็ได้นางสอิ้งปรนนิบัติ เมียใหม่ก็ไม่ได้ทำอะไร อยู่คนละหลัง ก็ปฏิบัติได้อย่างดีมาก ทั้งๆ ที่สาวกะตาแก่ แม่สอิ้งอีก ๔ ปี ครบ ๒๐ ปี ตามสัญญาในเมืองมนุษย์

อาตมาก็ติดตามผลสรุปแล้วได้ความว่า พออายุ ๒๐ ปีพอดี ตาปุ่นยังไม่ตาย เป็นอัมพาต นางสอิ้งก็ปฏิบัติเรียบร้อยดีทุกอย่าง พอดีวันนั้นทำกับข้าวไปวัด พอเสร็จแล้วนางสอิ้งก็ฟุบลงไปตายคาที่อายุ ๒๐ ปีบริบูรณ์ อาตมายังไปเผา

เรื่องนี้เป็นความจริงของนางสอิ้งตาย ตาปุ่นก็ ๘๐ กว่าปีแล้ว เผานางสอิ้งเรียบร้อยตาปุ่นตาย อีก ๒ ปี เมียใหม่ก็ตายหมด บัดนี้บ้านก็แยกย้ายกันไป เมื่อเร็วๆ นี้ อาตมาไปเทศน์ที่ตำบลท่าตะโก ยังมีคนรับรู้อยู่อีก คนอายุ ๘๑ ปีเจ้าคณะอำเภอเก่า พระครูนิพันธรรมคุต ท่านเป็นเจ้าคุณท่านก็มรณภาพไปนานแล้ว

เรื่องนี้ชี้ให้เห็นได้ว่า หญิง ๒ ร่าง นาง ๒ ชาติ บาปกรรมนักหนา แล้วเมืองนรกก็มีการสวดมนต์ไหว้พระ นางสอิ้งก็ถึงแก่ความตายตามสัญญา ๒๐ ปีพอดี วัดนี้ก็ได้กุฏิกัมมัฏฐานของแม่สอิ้ง

รู้ว่าอดีตชาติเคยเลวมามาก ชาติปัจจุบันไม่ควรประมาท ทำความดีให้มากๆ ชีวิตใหม่ในอนาคตจะได้ไม่ต่ำทรามมากนัก

กุฏิกัมมัฏฐานที่นางสอิ้งสร้างขึ้นนั้น ไม่แน่ใจว่าจะช่วยนางสอิ้งให้ขึ้นสวรรค์ได้สักกี่มากน้อย เพราะเมื่อลองบวกลบคูณหารบาปกรรมที่ทำไว้ตลอดมานั้นมันมากนัก คงจะหักกลบลบหนี้ก็ไม่หมดแน่

ขณะมีชีวิตอยู่นางสอิ้งเป็นจอมหญิงผู้คดโกงหาเงินทองมาด้วยวิธีทุจริตโดยไม่ทันหวนคิดว่า ยามตาย ก็ไปแต่ตัวล่อนจ้อน จะหาบคานทรัพย์สมบัติอันใดไปด้วยไม่ได้ มีแต่บุญบาปเท่านั้นที่ติดตัวไป

พระพุทธองค์ตรัสว่า

"น มิยฺยมานํ ธนมนฺเวติ กิญฺจิ

ยามตายวายชีวิต ทรัพย์สักนิดก็ติดตัวไปด้วยไม่ได้"

๔

ขจัดกรรมหลอน

พระบัวเฮียวชาวเวียดนามบวชเป็นพระภิกษุในพุทธศาสนานิกายเถรวาท มีอดีตฆราวาสเป็นคนรับจ้างฆ่าสัตว์

ท่านเคยเข้าไปหาหลวงพ่อจรัญ ที่วัดอัมพวัน เพื่อให้ท่านช่วยแก้กรรมให้ เพราะสัตว์ต่างๆ ที่ท่านฆ่ามาสมัยเป็นฆราวาส ไม่ว่าจะเป็น เป็ด ไก่ หมู วัว ควาย มันมาหลอนท่านตะพึด ทำให้ไม่สงบใจ

หลวงพ่อจรัญเล่าว่า

นายบัวเฮียว เป็นชาวญวน เดิมทำงานรับจ้างฆ่าวัว ฆ่าหมู อยู่ทางสกลนครอะไรนี่แหละจำไม่ค่อยได้ ก็รับจ้างฆ่าวัว ฆ่าควายก่อน เงินเดือนก็ไม่พอ เงินที่จะเลี้ยงยังชีพไม่พอ ก็ไปอยู่กับเถ้าแก่คนจีน รับจ้างฆ่าหมูต่อไป ฆ่าวันละ ๔ ตัว ๕ ตัว บอกว่าทางภาคอีสานถ้ามีงานก็ต้องฆ่าวัวก่อน เขาเล่าให้อาตมาฟัง

เริ่มหมดกรรม

วันหนึ่งเขาจะถึงบุญกุศลจะหมดเวรหมดกรรมของเขา เขาก็เดินกลับไปที่พัก ก็ไปเจอพระธุดงค์องค์หนึ่งปักกลดอยู่ เขาไม่เคยมีศรัทธากับพระแต่ประการใด วันนั้นเห็นพระธุดงค์ก็นึกเลื่อมใสอยากจะไปไหว้ เมื่อไปถึงแล้วก็ไปไหว้กราบพระธุดงค์ ตักน้ำถวายท่าน พระธุดงค์องค์นั้นก็ถามว่าคุณชื่ออะไร มีอาชีพการงานอะไร บัวเฮียวก็เล่าถวายทุกประการ พระท่านคงสงสารว่ามีอาชีพฆ่าวัวฆ่าควายฆ่าหมู ท่านก็แสดงธรรมให้ฟังชี้ให้เห็นข้อผิดข้อถูก ชี้บุญบาป บัวเฮียวก็ซึ้งในธรรมะ พระท่านก็แนะนำบอกว่าไปหาอาชีพ

อย่างอื่นเถิด เป็นบาปเป็นกรรมเหลือเกินนะ ถ้าเชื่อก็ควรปฏิบัติตาม บัวเฮียวเล่าว่า นึกเลื่อมใสกับพระธุดงค์องค์นี้มาก ไม่เคยไหว้พระไม่เคยเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาตั้งแต่เดิมที อาตมาก็ไม่ได้ถามว่าท่านนับถือศาสนาอะไรมาแต่เดิมที ก็กลับไปบ้านนอนไม่หลับ คืนนั้นฆ่าหมูไม่ลง ต้องแข็งใจฆ่าไปสักคืนหนึ่ง รุ่งเช้าขอลาออกจากเถ้าแก่ไปบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา

บวชแล้ว ก็ไปศึกษาเรื่องวิปัสสนา เดินธุดงค์ไปตามสภาพ ๑๐ กว่าปี แล้วเจริญอานาปานสติ พุทธหายใจเข้า โธ หายใจออก ทำมาโดยมีสมาธิคร่าวๆ ดิ่งเข้าไปโดยเอกัคตารมณ์ เวลานั่งแล้วจะเห็นหมูเห็นแต่วัวแต่ควายที่เคยฆ่า มันทำให้สำนึกสมัญญาในจิตใจเศร้าหมองตลอดเวลา ไม่สามารถจะแก้ได้เลย แล้วท่านก็เดินธุดงค์ไปเรื่อย ภาคอีสานไปกระทั่งเชียงใหม่ ถ้ำเชียงดาวท่านก็ไป ก็ไปเจออาจารย์องค์โน้นองค์นี้ร้อยแปดพันประการ

นิมิตเกิด

ในที่สุดมาปักกลดอยู่ภาคอีสานจะเป็นสกลนคร หรือหนองคายหรือจังหวัดใดก็ไม่ทราบ ก็เดินธุดงค์มาเรื่อยๆ วันหนึ่งท่านเกิดนั่งสมาธิก็เกิดนิมิตขึ้นมา จิตสบายก็เกิดนิมิตว่า "นี่คุณจะแก้กรรมเอาไหมที่คุณทำบาปทำกรรมเอาไว้นี้คุณยังแก้กรรมไม่ได้เลย" "ทำไงจะแก้กรรมได้" ถามตามนิมิตๆ ก็เปิดฉากขึ้นมาว่า "วันที่ ๑๖ เขาจะเปิดอบรมนักศึกษากันที่วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี"

แล้วฉากที่ ๒ ก็เปิดออกมา "รูปร่างวัดเป็นอย่างนี้ ให้เดินทางมาโดยด่วน แล้วพระคุณเจ้าจะแก้กรรมได้" จากการเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐานดังที่กล่าวแล้ว แล้วรูปร่างสมภารเป็นอย่างนี้ๆ ๆ ว่าอย่างนี้มันก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาลอีกประการหนึ่ง เลยท่านก็มาหวนระลึกนึกถึง เอ! วัดอัมพวันอยู่ที่ไหนสิงห์บุรีไม่เคยผ่าน ก็เดินธุดงค์ไม่เคยเดินผ่านทางภาคกลางนี้เลย ไปแต่ภาคอีสานภาคใต้และภาคเหนือและส่วนใหญ่นี้เราก็คำนวณได้ว่า พระกัมมัฏฐานที่เชี่ยวชาญ

จริงๆ มี ๒ ภาค ภาคเหนือและภาคอีสาน ภาคกลางนี่ภาคหัวหมอ พระหัวหมอไม่ใช่พระวิปัสสนา นี่อาตมานึกเอาเอง

รุ่งเช้าท่านก็ไปบิณฑบาต ฉันเสร็จแล้วก็มุ่งตรงมาวัดอัมพวัน ถามเขาเรื่อยมา จากนครราชสีมามาสระบุรี เดินเรื่อยมาไม่ขึ้นรถ มืดที่ไหนก็ปักกลดนอนที่นั่น เช้าต่อมาเรื่อยๆ ก็นับได้ ๓ วันมาถึงวัดอัมพวัน วันนี้มาถึงก็มานมัสการอาตมา เล่าเหตุการณ์ให้ฟัง ยังไม่ได้เล่าละเอียด บอกเพียงผมมีนิมิตมาถึงวัดนี้ ว่าจะมีการอบรมนักศึกษาจริงหรือไม่ บอกว่าจริงนี่เตรียมแล้วปักกลดแล้ว รอนักศึกษามาวันมะรืนนี้พระบัวเฮียวมาถึงนี่ก่อนกำหนดที่นักศึกษาจะเข้าวัดนี้ ๓ วัน ท่านก็ปักกลดตรงที่มีศาลพระภูมิ เดิมทีตรงนี้เป็นต้นสัต-บรรณ สูง ๒๐ วา อีกต้นเป็นต้นพิกุลที่เทวดาเคยมาสอนแม่ชีสวดมนต์ ต้นเล็กนี้อายุตั้งร่วมพันปี หลวงสมานวนกิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ท่านบอก มีต้นสัตบรรณต้นสูงมาก แล้วมีมะม่วงอยู่ ๔ แถว

ในพิธีเปิดการอบรมนักศึกษา ได้นิมนต์พระ

เถรานุเถระผู้ใหญ่มา มีอธิบดีสมพร เทพสิทธา แล้วยังมี นายอภัย จันทวิมล สมัยก่อนเป็นอะไรไม่ทราบก็เชิญมาในพิธีนี้เหมือนกัน

พระบัวเฮียวมาถึงก็เล่าให้อาตมาฟังว่า ท่านนิมิตว่าจะมาแก้กรรมที่นี่ แต่ยังไม่เล่ารายละเอียดว่าท่านเคยทำบาปอะไรนะ เพียงแต่ว่าจะมาแก้กรรม จะแก้อย่างไรก็ไม่ทราบ ท่านก็ขอรับกัมมัฏฐาน อาตมาก็ให้แนวสติปัฏฐาน ๔ บอกว่า พุทโธ ก็ดี แต่ใช้สติแทรกเข้าไป บอกให้ท่านตั้งสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็เข้าใจก็เริ่มปฏิบัติเลยที่กุฏิหลังเล็ก แล้วให้ท่านอยู่บนกุฏิกรรมแสดง

พอนั่งปฏิบัติได้คืนนั้น ผ่านคืนที่ ๒ มาแล้วเริ่มแสดงอภินิหาร สติดีเข้าแล้วกำหนดเวทนาเข้าตอนที่ท่านเดินธุดงค์นั้น ท่านเล่าให้อาตมาฟังไม่เคยกำหนดเวทนา ปวดเมื่อยก็ทนเอาเฉยๆ พุท หายใจเข้า โธ หายใจออก ท่านว่าอย่างนี้ก็ดิ่งไป แต่ไม่มีสติ ท่านว่าสติไม่มี ใช้สติปัฏฐาน ๔ ขันธ์ ๕ รูปนามเป็นอารมณ์เพิ่มขึ้น แต่ก็นั่งตรงกลด เดินจงกรมขวาย่าง

หนอ ซ้ายย่างหนอ ท่านก็ใช้สติกำหนด

คืนที่ ๒ แสดงอภินิหารแล้ว คือร้องเป็นหมู เป็นวัว เป็นควายหมดเลย ร้องมาชนเสากุฏิแล้วชน เสาต้นสัตบรรณ หัวร้างข้างแตก เลือดไหลออกมา ใหญ่เลย แล้วนี้ก็มัดเป็นหมูนอนงอเป็นหมูร้องอี๊ดๆ ร้องอย่างหมูเลย แล้วเลือดไหล เห็นกันหลายองค์ พอดีนักศึกษาเข้ามา แล้วก็มายืนดูเป็นกลุ่มเป็นก้อน หมด พวกอาจารย์สมเดชด้วย ตอนนั้นเป็นนักศึกษา ป.กศ.อยู่ ที่ยืนดูก็ท้อใจ บอก โอ พระปฏิบัติเป็น อย่างนี้ละก็ไม่เอาแล้ว เราเสียภาพพจน์เสียแล้วอาตมา ก็ยังไม่ทันรู้ เขาก็เลยตามหมอมาตรวจ หมอบอกว่า หัวใจก็ดี ความดันก็ปกติไม่มีโรค หมอบอกว่าไม่เป็น อะไร

นักศึกษาก็ตกลงกันว่า นั่งวิปัสสนาเป็นอย่างนี้ น่ากลัว บอกไม่เอาแล้วจะกลับกัน พอดีอาจารย์วิศาล ก็มาห้ามไว้ว่า ยังกลับไม่ได้ ก็ต้องประชุมชี้แจงให้ เข้าใจ นี่เป็นการเสียภาพพจน์เหมือนกัน

กำหนดสติแก้

คืนต่อมานักศึกษามาเข้าประชุม แล้วรับกัมมัฏฐานก็ไปนั่งปฏิบัติ พระองค์นี้มาแสดงอีก วิ่งมาตรงนี้อีกละที่ต้นสัตบรรณวิ่งชนเลย เอาศีรษะชนเป้งๆ ๆ ถอยหลังไปถอยหลังมา จีวรสบงขาดหมด แล้วก็ร้องเป็นวัว เป็นควาย เลือดไหลเป็นกองๆ เลย เลือดไหลออกมาเป็นกระโถนเลย คอเป็นแผล เลือดก็มาออกทางตาบ้าง ทางหูบ้าง เลือดออกทางปากบ้าง อาเจียนออกมาบ้าง แล้วถ่ายอุจจาระเป็นเลือดตลอด ๓ คืน ๓ วัน ไม่ได้นอน อาตมาก็ไปดูท่านแล้วก็บอกว่า บัวเฮียวตั้งสติกำหนดเวทนา ปวดหนอๆ กำหนดไปกำหนดใหญ่เลย พอได้สติกำหนดไปๆ วันที่ ๓ วันที่ 4 ก็ลุกนั่งได้แล้ว ลุกนั่งได้ก็เจริญสมาธิสติปัฏฐาน ๔ เข้าพลสมาบัติได้ทันที

พอเข้าพลสมาบัติออกมาแล้วก็เล่าถวายอาตมาถึง ๓ ชั่วโมง บอกพระเดชพระคุณหลวงพ่อครับผมจะเล่าเหตุการณ์ของผมถวาย ผมเป็นญวนครับ ไม่ใช่เป็นคนไทย ก็เล่าเหตุการณ์ตั้งแต่ต้นจนอวสาน ตามที่

อาตมาได้เล่าผ่านแล้ว เล่าว่าได้ไปฆ่าวัวฆ่าควายนี่เป็นกรรมต้องใช้ พอได้สติขึ้นมานะ กำหนดเวทนา เพราะฉะนั้นโยมอย่าได้ทิ้งเวทนานะ บางคนไปฆ่าผักฆ่าปลามา ปวดแข้งปวดขา

มีนักศึกษาเคยมาที่นี่ เวลาปฏิบัติบอกปวดจะตายแล้วเจ้าข้า บ้านอยู่รู้สึกจะเป็นอุดรธานี เขามาเรียนวิทยาลัยครูที่อยุธยา เดี๋ยวนี้สำเร็จไปแล้ว เลยบอกให้กำหนดเวทนา กำหนดหนักเข้าๆ เคยไปหักขาเขียดขากบตอนเป็นๆ เอามาทำอย่างนั้นๆ เขาเล่าละเอียด พอรู้เรื่องว่าตัวกรรมมาแล้วกำหนดและแผ่เมตตาแล้วหายทันทีๆ และจะไม่ปวดแข้งปวดขาอีก

แล้วย้อนมาเล่าถึงพระบัวเฮียว พอท่านได้สติดีบอกว่าผมเองนี่ปฏิบัติมา ๑๐ ปี แก้กรรมอะไรมิได้เลย ก็นั่งนิ่งไปเฉยๆ และไม่รู้เวทนาในเวทนา ท่านก็บอกว่าผมทราบแล้วครับว่าเวทนาในเวทนา เราไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเราจะต้องทรมานอย่างนี้แหละหนอพอได้สมาธิพลสมาบัติ แผลไม่มีที่คอนี่ แล้วเลือดหายไปและศีรษะที่เป็นแผลก็หายไปทันที มันเป็นเรื่องแปลก

อยู่เหมือนกัน เลยในที่สุดก็เข้าพลสมาบัติได้

วันสุดท้ายพวกนักศึกษาเห็นว่า อ้อ แก้กรรมได้ เลยท่านสามารถจะบรรยายได้อย่างสวยงาม ตั้งแต่ต้นจนอวสาน ทำให้นักศึกษาต้องตื่นเต้นในเรื่องการปฏิบัติธรรม นี่อย่างพระบัวเฮียวก็มาทำเป็นตัวอย่างให้นักศึกษาได้ทราบว่าวิปัสสนาแก้กรรมได้ โดยวิธีรับใช้กรรม โดยที่เอาหัวไปชนโน้นชนนี่

อันนี้ขอเจริญพรว่า เวทนาสำคัญมากนะ จับให้ได้กำหนดให้ได้ บางครั้งมันเป็นกรรมวิธีในตัวเองที่เราไปทำเขาไว้ กำหนดไว้ให้หายโดยสติสัมปชัญญะ โดยสติปัฏฐาน ๔ และการกำหนดอย่างนี้ พระบัวเฮียวลากลับไปถึงบ้านรือที่ ชวนญาติโยมไปสร้างวัด ญาติโยมนุ่งขาวห่มขาวปฏิบัติวิปัสสนา เจริญสติปัฏฐาน ๔ ท่านก็เลยเลิกใช้พุทโธ ใช้เวทนากำหนดเป็นการใหญ่ เป็นการแก้กรรมของเวทนา ทุกขเวทนาที่เราทำไว้ที่ทรมานเหลือเกินคือเวทนา จึงจะรู้กฎแห่งกรรมจากคำว่าเวทนานี้ ถ้าคนไหนไม่ทนต่อเวทนากำหนดไม่ได้ จะมีกฎแห่งกรรมที่เราไปทำเขาไว้ อย่า

ไปหนีเวทนา หนีไม่ได้

ในเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว พระบัวเฮียวก็พาญาติโยมมา ๒-๓ คันรถบัส อาตมาก็รับเลี้ยงพักที่วัดนี้ ๑ คืน ก็พาโยมมาดูว่าแก้กรรมได้ที่ไหน ก็มาที่ต้นสัตบรรณ ให้ญาติโยมดู มาชี้ที่พระบัวเฮียวมาปักกลดตรงนั้น แล้วก็กลับไปหายเงียบไป อยู่ได้สัก ๑ ปี ญาติโยมชุดนั้นมาที่นี่ บอกอยากจะกราบเรียนถามหลวงพ่อว่า พระบัวเฮียวของฉันนั้นท่านสร้างวัดเสร็จแล้ว สอนเรียบร้อยดีมีตัวแทนแล้ว ท่านหายไปเลย โดยธุดงค์ไปก็ไม่ทราบจนบัดนี้ อาตมาก็พยายามสืบหาไป ก็รู้ว่าท่านอยู่ที่ไหน ก็อยู่จำวัดแล้ว พระบัวเฮียวที่เป็นญวนเดี๋ยวนี้ไปอยู่ภาคเหนือ อาตมาก็ยังไม่ได้ไปพบท่านแต่รู้ในญาณว่าท่านไปอยู่ภาคเหนือ แต่ไปเปลี่ยนชื่อไม่ชื่อบัวเฮียว แต่ชื่อจริงของญวนนั้นชื่อบัวเฮียวชัด

อย่าลืม อย่าทิ้งเวทนา โยมต้องสู้ถึงจะรู้กันอย่างทหารมาอบรมที่นี่ ไว้หนวดหน่อยเป็นสิบเอก นั่งไปนั่งมาบอกกำหนดเวทนา จะลุกไปลุกมาทำไมพอ

บังคับเข้า นั่งเวทนาได้ก็กำหนดได้ แสดงออกแล้วพร่ำๆ ๆ เดินรอบวัดเลย เสียอกเสียใจ อาตมากำลังบรรยายไปเรียก หลวงพ่ออธิบายทีๆ จับได้เลยไปฆ่าเขาหลายศพ มันมาปรากฏในเวทนาทันทีเวทนานี่ตัวสำคัญนะ จะบอกวิธีปฏิบัติให้ แล้วหนักเข้านึกได้ว่าเมาเข้าไปพ่อก็มาห้าม ทะเลาะกับเมียเตะตกท่อลงใต้ถุนไป เล่าให้อาตมาฟัง อาตมาบอกไม่ว่าง เดี๋ยวๆ ไปนอนก่อน รู้จากเวทนา ตัวกรรมที่รู้จากเวทนาคือตัวทุกข์ ถึงรู้ว่าตัวเองทำอะไรไว้ บอกเคยรู้ไหมเคยจำได้ไหมเคยนึกได้ไหม ไปฆ่าเขานี่ตอนหนุ่มๆ น่ะ รุ่นเป็นจ่านะ ตอนนี้อายุมากแล้ว บอกผมลืมไปแล้วหลวงพ่อ แล้วตกท่อตกใต้ถุนไป นี่ผมก็ลืมแล้วนะผมเมาผมไม่รู้ จำไม่ได้ แต่มาได้เวทนาที่นี่ กำหนดเวทนาได้ปั๊บก็ยังนึกเหตุการณ์ได้ขึ้นโดยอัตโนมัติของตนเองว่าเคยไปฆ่าเขามา อย่างนี้อาตมาติดต่อตามไปว่าเรียบร้อยแล้ว เดี๋ยวนี้ดีปกติ ไม่เป็นไรเลยนะ

อีกคนหนึ่งผ่าไปอยู่ในกอไผ่ เห็นไหมพอรู้ตัวทุกข์ขึ้นมา เห็นกรรมของตัวที่ทำมาดันออกเดินไป

เลย เดินไปอยู่กอไผ่น่ะ อนุศาสนาจารย์ก็กลุ้มอกกลุ้มใจ หลวงพ่อเขาไม่ตกน้ำตายไปแล้วหรือนี่ คนนี้น่ะอาตมาบอกว่า เฉยๆ กินข้าวซะก่อน เดี๋ยวไปตามจะเจออยู่ในกอไผ่ ต้องผ่าจากกอไผ่ออกมา เห็นไหม ผ่าไปอยู่ในกอไผ่ที่อยู่เหนือสุดเขตบ้านที่พระไปบิณฑบาต เดินไปกลางคืนนะ เวลาเข้าไม่รู้เข้าไปได้อย่างไร ออกลำบาก ผ่าเข้าไปในกอไผ่ นี่เวรกรรมต้องไปใช้นะ เคยเอาเขาเข้าไปในกอไผ่ มันก็ต้องไปเข้าซี

นี่คนลืมนึกกฎแห่งกรรมไม่ได้ เข้าไปประสบทุกข์มีเวทนา วิปัสสนาสติปัฏฐาน รู้กรรมตอนเวทนา นั่งสบายไม่รู้หรอกว่าทำกรรมอะไรไว้ ขอฝากเทคนิควิธีปฏิบัติไว้ด้วย ถ้าทนต่อเวทนาไม่ได้เลย เลิกๆ โยมจะรู้กรรมและใช้กรรมไม่ได้ ต้องตอบปฏิเสธกันเรื่อยไป นายจ่าคนนี้บอกหลวงพ่อผมรู้แล้ว ผมเสียใจมากแล้วก็เอาหัวไปชนกับลูกกรงนี่บ้าง เสียใจมากๆ ตี ๔ พังประตูไปเลย คอกกัมมัฏฐานพังเลยนี่เป็นภาพกฎแห่งกรรมต้องระวัง เพราะฉะนั้นการปฏิบัตินี้ บางอย่างมันท้อมันถอย อย่าม้วนเสื่อหนี

ภาพหลอนที่เกิดแก่พระบัวเฮียวหายไปได้ด้วยวิธีกัมมัฏฐาน ผมเองก็เชื่อว่าวิธีนี้จะช่วยอะไรได้อีกหลายอย่าง ถ้าพวกเราสนใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องโรคภัยไข้เจ็บชนิดร้ายแรง อย่างมะเร็งก็ตาม

เวลาเกิดเรื่องร้ายแรงแก่ชีวิต ลองใช้ธรรมแก้ไขซิ จะช่วยให้ปลอดโปร่งเป็นอย่างมาก

ใช้ธรรมะแก้ปัญหาไม่มีผลข้างเคียง

"ธมฺมจารี สุขํ เสติ

ผู้ประพฤติธรรม ย่อมอยู่เป็นสุข"

๕

สามเณรช่วยโยมขึ้นจากนรก

การบวชเป็นสิ่งที่ดี นอกจากจะเป็นการช่วยยกตัวเองให้สูงแล้วยังได้ช่วยยกคนรอบข้าง โดยเฉพาะพ่อแม่ให้สูงขึ้นอีกด้วย

ตัวเองสูงขึ้น เพราะชีวิตได้อยู่ในศีลในธรรม ละเลิก ความไม่ดีทั้งปวงที่เคยทดลองมาทั้งหมดตอนเป็นฆราวาส ลบลายเสือออกให้สิ้น เมื่อบวชแล้วมุ่งบำเพ็ญคุณความดีเป็นที่ตั้ง ชีวิตตัวเองย่อมเจริญงอกงามตามลำดับ ถ้าเป็นคนรักดี

ที่ว่าช่วยยกคนรอบข้าง โดยเฉพาะพ่อแม่ให้สูงขึ้นด้วย เพราะเมื่อลูกชายบวช ตอนเช้าพ่อแม่ก็จะลุกขึ้นใส่บาตรเป็นประจำ วันพระไปทำบุญที่วัดได้มีโอกาสฟังเทศน์ ชีวิตคลุกคลีอยู่กับพระพุทธศาสนาตลอดเวลา แล้วพ่อแม่จะเป็นคนดีขึ้นไม่ได้ก็ให้มันรู้ไป

หลวงพ่อจรัญท่านได้พูดถึงประโยชน์ของการบวชไว้มากมายดังต่อไปนี้

ภิกษุสามเณรนวกะที่รักทั้งหลาย ที่เรามาบวชกันเรียกคำกลางๆ ว่า บวช แยกประเภทไปเป็นการบรรพชาอุปสมบท เราจะบวชเป็นพระภิกษุจะผ่านการบรรพชาก่อน เรียกว่าสามเณร

โบราณท่านพูดไว้ บวชเณรให้แม่บวชพระให้พ่อเขาพูดกันอย่างนั้น เรามานึกดูว่าทำไมหนอบวชเณรจึงให้แม่ บวชพระให้พ่อ

เราจะเห็นล้านนาไทยมีลูกแก้วลูกขวัญตัวเล็กๆ น้อยๆ ปู่ย่าตายายรับมิ่งชิงขวัญ ลูกเกิดมาเป็นชายเขาเรียกลูกแก้วลูกขวัญ ลูกที่จะดำรงวงศ์ตระกูลต่อไป

บรรพชาเป็นสามเณรล้านนาไทย เขาจะแห่รอบบ้าน ขี่คอแต่งตัวเหมือนเทวดา ว่าบ้านนี้มีชายโสภาลูกดีมีปัญญา ลูกแก้วลูกขวัญ แห่กันรอบหมู่บ้านของตน

เข้ามาวัดแห่มา ญาติวงศ์พงศามากมายเป็นการรับมิ่งชิงขวัญ ว่าลูกแก้วลูกขวัญยังเด็กเล็กนักมาบรรพชาเป็นสามเณร คนแก่เฒ่าก็มารับมิ่งชิงขวัญเชิญบายศรีขึ้นหลัก ดอกไม้นานาชนิด และเอาด้ายสายสิญจน์มาผูกมือลูกหลานรับมิ่งชิงขวัญ เรียกสามเณรแก้วสามเณรขวัญ จะดำรงวงศ์ตระกูลเขาต่อไป

นี่แหละพ่อแม่ครั้งโบราณรักลูกอย่างนี้ เขาก็ต้องให้ลูกดีตั้งแต่ลูกหัวเท่ากำปั้นเล็กๆ ไม่ใช่ว่าวิ่งเล่นกันนะพ่อเณร

วันนี้เขามาเล่าเองนะ เขามาเห็นเณรเขาดีใจ ยังไม่ทันบวชได้กี่วันเลย เรียบร้อย หลวงพ่อดีใจมากตรงนี้ซิ น่าศรัทธาของประชาชนมาเห็นพ่อเณรพ่อพระเรียบร้อย

มีทั้งครูอาจารย์สอนบาลีสร้างความดีในปริยัติแต่ปฏิบัติไม่มียังไม่ได้ต้องมีทั้งภาควิชาการและภาค

ปฏิบัติการ

ภาคทฤษฎีคือวิชาการที่เรียนตัวหนังสือ ภาคปฏิบัติการก็เรียกว่าปฏิบัติตามตัวหนังสือ ปฏิบัติตามวิชาการภาคทฤษฎีนั่นเอง

หลวงพ่อดีใจที่เขามาเลี้ยงเพลกันในวันนี้ ถามว่า "หลวงพ่อ! บวชได้กี่วัน" ตอบว่า "เมื่อวานนี้เอง" เขาบอกว่า "โอ๊ย! เรียบร้อยดีนี่"

พูดเท่านี้หลวงพ่อชื่นใจ ดีใจมาก ได้สามเณรแก้ว สามเณรขวัญ มิ่งขวัญคือความดีมีปัญญา

สิริ แปลว่า มิ่งขวัญ เราเกิดสิริแล้ว พ่อเณรมีสิริมิ่งขวัญมงคล ที่เราจะมาสร้างกุศลกันนี่ดีมาก ขอโปรดปฏิบัติตามครูอาจารย์อีกด้วย

สามเณรแก้ว คือ แก้วสารพัดนึก แก้วเจียระไน เรามาบวชเณรก็มาเจียระไนแก้วให้ใส ให้แวววาว เจียระไนตรงไหน ก็มาฟังวิทยากรมาฟังคณาจารย์ พระครูสังฆรักษ์และพี่เลี้ยงทุกท่าน ก็ช่วยพ่อเณรทำแก้วให้ใสสะอาด เจียระไนให้มันแวบวาบ นี่ลูกแก้ว

ลูกขวัญ มิ่งขวัญมงคล หมายความว่า แก้วเจียระไนดีแล้วใสสะอาดแวบวาบ แก้วเจียระไนราคาแพงพ่อเณรไม่มีขุ่นไม่มีฟอง

เจียระไนก็คือบวชเรียนปฏิบัติธรรม ครูอาจารย์มาก็เจียระไน สามเณรแก้วก็แวววาวระยับจับหางตาคน

เณรแก้วเณรสิริมิ่งขวัญเกิดแล้ว ถ้าแก้วไม่ดีแก้วไม่เจียระไน แก้วมัว ไม่มีมิ่งขวัญมงคล ไม่ใช่ลูกมิ่งขวัญ ไม่ใช่ลูกแก้ว เป็นลูกลิงค่าง บ่าง ชะนี หาดีไม่ตรงนี้พ่อเณรตีความหมายออกนะ อย่าเป็นลิงนะ

เณรแก้วก็คือปฏิบัติธรรมฟังครูอาจารย์ แล้วก็ปฏิบัติตาม เป็นการเจียระไนแล้ว เหมือนเพชรมีหลายเหลี่ยม ส่องแสงแวววับ

เหมือนเรามีวิชาความรู้ ปฏิบัติธรรมได้ จะมีหลายเหลี่ยมส่องแสงออกระยิบระยับ

พระภิกษุก็เช่นเดียวกัน บวชในพระศาสนาก็คือบวชเรียนบวชปฏิบัติ ไม่ใช่บวชกินกับนอน บวชคอยงาน บวชสังขารเสื่อม แต่บวชด้วยเลื่อมใส ต้อง

อดทนต่อสู้ มาเจียระไนเช่นเดียวกัน

โบราณล้านนาไทย เวลาบวชพระภิกษุบรรลุนิติภาวะแล้ว ดีแล้วรู้แล้ว ไม่ต้องไปแห่ ไม่ต้องมาให้พรมาก

จะเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้า มีเถิดเทิงเทิ้งบ่อง เอานาคขี่คอแล้วเต้นไปเป็นบาป ขอเรียนพระภิกษุนวกะไว้ด้วย เป็นบาปนะ

เขตพัทธสีมาเป็นที่เคารพ ทำไมเอาเหล้าไปกิน เอาเทิ้งบ่องไปแห่ แอ่นหน้าแอ่นหลัง ล้อเลียนพระพุทธเจ้าเป็นบาปที่สุด

เข้าเขตการเคารพคือเขตพุทธาวาส เป็นที่ประทับของพระพุทธเจ้า ต้องถอดรองเท้า หุบร่มต้องห่มผ้า อย่างนี้เป็นการแสดงความเคารพ

นี่เราถือเป็นกรณีพิเศษ ถ้าฝ่าฝืนขืนกระทำ แสดงว่าไม่เคารพพระบรมครูศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ขาดการเคารพ ไม่ได้บุญ ไม่ได้ความดีด้วย แค่การเคารพกันยังทำไม่ได้ ไหนเลยล่ะจะไปเรียนวิชาตรงไหน

ไม่เคารพครูบาอาจารย์ ไม่เคารพสถานที่ ที่เป็นพุทธาวาส เปรียบปฏิมากรรมแทนพระพุทธเจ้า จะเอาคำสั่งสอนตรงไหน มันจะไม่มีศรัทธา

พ่อเณรต้องปลูกศรัทธา ปลูกความเชื่อ พอใจอดทน ถึงจะสร้างกุศลในการบวชนี้ได้

อธิกุศล แปลว่า เอาบุญมาใส่ใจตนเอง คือการบวชนี่เอง ไม่ใช่ได้บวชสงเคราะห์ เราจะสงเคราะห์คนอื่นยังไงก็ตาม ยังใช้ไม่ได้ ต้องสงเคราะห์ตัวเองก่อน ช่วยตัวเองก่อน เรียกว่าบุญ อธิกุศล

โดยเฉพาะชายชาติเชื้อที่พ่อเณรมาบวชกันนี้พ่อเณรได้ด้วยตนเอง พระภิกษุนวกะได้ด้วยตนเองพ่อแม่ปู่ยาตายายเขาไม่ได้รับผิดชอบให้กันได้ แต่ลูกเณรได้ลูกพระได้ ยกตัวอย่างถวายได้แล้วด้วยความศรัทธาด้วยความเชื่อ ด้วยความเลื่อมใสแล้ว พ่อแม่ดีใจไหมพ่อแม่รักลูกคิดปลูกฝังให้ลูกตั้งตนฝึกรีบศึกษา ให้ลูกได้ดีมีวิชา ให้ลูกได้ตั้งตนเป็นคนดี

พอได้ทราบว่าลูกเณรดี ขยันดี เรียนหนังสือดีบวชแล้วได้ดี พ่อแม่ตื้นตันน้ำตาไหล ดีใจมาก

ปีที่แล้ว พ่อแม่ของพ่อเณรมานั่งฟังพระ ลูกเณรของเขาเป็นองค์ยถาสัพพี เขาน้ำตาร่วง สะอึกสะอื้นเลย

อาตมาถามว่า "โยม เป็นอะไร ผีเข้าหรือ"

เขาบอกว่า "โอ้โฮ! หลวงพ่อเอ๋ย ฉันไม่รู้เลยว่าลูกเณรฉันสวดยถาสัพพีได้ ฉันตื้นตันใจมาก"

อย่างนี้ซิพ่อแม่ได้ พลอยได้กับลูก อย่างนี้นะ

พ่อเณร พ่อพระ สนใจศรัทธาเชื่อมั่นด้วยตนเองอดทนต่อสู้ด้วยตนเองแล้ว รับรองโยมของพ่อเณรตื้นตันใจ

สมัยก่อน พ่อแม่เขาทำบุญจะจ้องดูแต่ลูกเณรของเขาเท่านั้น นี่แหละบวชแทนคุณอันหนึ่ง เห็นผ้าเหลืองขึ้นก็ชื่นใจ

ภิกษุนวกะที่รัก พ่อแม่เห็นภิกษุสร้างความดีอุทิศส่วนกุศลให้บิดามารดา โยมพ่อโยมแม่มาก็ชื่นใจตรงนี้เป็นผลได้ด้วยการบวช พ่อแม่จะดีใจอย่างลึกซึ้ง

เมื่อ ๓๐ ปีมาแล้ว คนข้างวัดอัมพวันนี้ เอาลูกมาบวชพ่อแม่ไม่เคยทำบุญ หาแต่ปลา ดักปลาไหล

บ้าง พอลูกบวชเข้าก็จูงพ่อแม่เข้าวัดได้

พ่อแม่มาตอนแรกก็เขินไม่เคยตักบาตร ก็ได้ตักบาตร ไม่เคยทำบุญ ก็ได้ทำบุญ ตรงนี้เป็นผลพลอยได้ข้อหนึ่งของพ่อพระพ่อเณร

ลูกเณรลูกพระ พระภิกษุนวกะ เราช่วยพ่อแม่ได้มาก ช่วยพ่อแม่ให้หายจากตกนรกได้ จะยกตัวอย่างให้สามเณรฟังว่าช่วยพ่อได้ยังไง อยู่ใต้วัดนี่เอง เป็นตัวอย่างเรื่องจริง

มีตาแป๊ะแก่คนหนึ่งชื่อ อาฮวด แซ่ตั้ง ไว้หนวดยาว เป็นอากรหนองทำสัมปทานกับรัฐบาล หาปลาอยู่ทางทิศตะวันออกของวัดอัมพวัน เรียกว่าบางชัน เดี๋ยวนี้น้ำแห้งหมดแล้ว และเลี้ยงหมูเป็นร้อยตัว

มีลูกชื่อ อาเฮง ยังเล็กนัก อายุ ๘-๙ ขวบ ต้องไปเก็บผักบุ้งมาเลี้ยงหมู

เตี่ยฮวดก็ไม่อยากทำบุญ ใครมาเรี่ยไรก็ทำสลึงนึง บอกภรรยาจาโบ้ว่าทำสลึงเดียว แต่สมัยก่อนสลึงนึงก็หายากแล้ว

พ่อเณรเอ๋ย ก๋วยเตี๋ยวชามละ ๓ สตางค์ สมัยก่อนข้าวเกวียนละ ๒๐ บาท ทองคำหนักบาทละ ๒๐ บาท

พ่อเณรจงตั้งใจฟังนะ อาเฮงยังเด็กเล็กนักขี้เกียจไปเก็บผักบุ้งมาเลี้ยงหมู อาเตี่ยฮวดก็บังคับลูก

อาตี๋เฮงโตขึ้นอายุ ๑๓-๑๔ ปี คิดเรียนหนังสือจีน หนังสือไทย พูดภาษาจีนได้

อาเฮงหนีไปบวชเณร เพราะขี้เกียจเลี้ยงหมู อาฮวดตามไปว่า เพราะไม่มีศรัทธาเลย บอกว่า

"อาเฮงเอ๊ย มาบวชเณรทำมาย ไปขอข้าวชาวบ้านกิน ข้าวเรามีกินเยอะแยะ สึกเดี๋ยวนี้" แล้วดึงมืออาเฮงตกใต้ถุนไป อาเฮงลุกได้ห่มผ้า แล้วก็วิ่งออกจากวัดหนีออกทางหลังวัด

อาฮวดก็บอกกับสมภารว่า "อาสมภารเอ๊ย อาเฮงกลับมาสึกให้อั๊วนะ อย่าให้มันบวชนะ บวชกินข้าวสุกวัด ข้าวปลาอั๊วมีเยอะแยะ เงินทองอั๊วมีมากหลาย อย่าให้บวชนะ สมภารไม่ดี เอาลูกอั๊วมาบวชได้"

สมภารก็พูดว่า "โยมฮวด ก็อาเฮงเขามีศรัทธา เขาท่องหนังสือเก่ง ไม่ใช่ว่ามาถึงอาตมาจะบวชให้เมื่อไร เขามาอยู่วัดเป็นเดือนแล้วนะ และอาตมาก็ถามแล้วว่า "หนูพ่อแม่อนุญาตหรือเปล่า" เขาก็ตอบว่า "อนุญาตครับ" อาตมาก็ไม่ทราบนี่ เห็นว่าเด็กมีศรัทธา

เด็กตัวนิดเดียวอายุ ๑๔ ขวบ ท่องหนังสือได้หมดภายในไม่กี่วัน แถมสวดมนต์ได้ด้วย เลยอาตมาก็ยืนยันกับอาตี๋เฮงว่า "ถ้าอยากบวช ท่องให้ได้หมด" อาเฮงท่องหมดเลย

อาเฮงอายุ ๑๔ ปี ท่องเจ็ดตำนานจบ ท่องพิจารณายถาปัจจยังจบ พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาจบ นี่อาฮวดเอ๋ย อาตมาจึงบวชให้เขา เพราะเขามีศรัทธา เขามีความเชื่อ เขาเลื่อมใสพุทธศาสนา ตั้งแต่เป็นเด็กๆ

"อาฮวดให้เขาบวชเถอะ"

"ไม่ล่าย ไม่ล่าย ถ้าอาสมภารไม่สึกให้อั๊ว น่าดูนะ วันหน้าอั๊วมาใหม่ เพราะอั๊วจะไปเลี้ยงหมู"

อาฮวดก็กลับไปที่บางชัน ไปเลี้ยงหมู

อยู่ได้ ๗ วัน อาเฮงไม่สึก อาฮวดก็ไปต่อว่าสมภารอีก "อาสมภารเอ๊ย ลื้อสัญญากับอั๊ว ว่าจะสึกให้"

สมภารก็บอกว่า "เฮ้ย! โยมฮวดเอ๊ย ก็เขามีศรัทธา ตอนนี้กำลังนั่งกรรมฐาน"

อาฮวดก็บอกว่า "กรรมฐานอะไรฮะ กรรมฐานตรงไหนฮะ"

สมภารก็พูดว่า "เออ! พูดกันไม่รู้เรื่อง เตี่ยฮวดกลับไปเถอะ เตี่ยฮวดใจเย็นๆ ขณะนี้พ่อเณรเขาไปนั่งกรรมฐานที่วัดโน้น"

"วัดอะไรฮะ อั๊วจะตามไป"

สมภารก็ไม่บอก บอกว่าไปวัดๆ หนึ่ง ไปนั่งวิปัสสนากรรมฐาน

อาฮวดบอกว่า "ฐานอะไรฮะ จะมีกินมีใช้เหรอไปเลี้ยงหมูดีกว่านะ ได้เงินดี"

สมภารก็นิ่ง ไม่พูด อาฮวดก็กลับไป

ในเวลากาลต่อมา อาเฮงมีอายุบรรลุนิติภาวะ

๒๐ กาลฝน สมภารก็จัดบวชให้ อุปสมบทในพระ-พุทธศาสนาโดยเรียนวิปัสสนากรรมฐาน

อาเฮงเรียนภาษาจีนกลาง พูดจีนได้ พูดไทยได้ พูดลาวได้ พูดแต้จิ๋วได้ พูดฮกเกี้ยนได้ และพูดจีนแคะได้ เขียนหนังสือจีนได้ด้วย เพราะอำนาจกรรมฐานที่อาเฮงไปเรียนมา และก็ไปเรียนกับซินแส

อาเฮงเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า นี่คุณ เรานั่งกรรมฐานตอนใกล้บวช ที่เตี่ยฮวด เตี่ยโยมของผมฆ่าหมูทุกวัน ผมก็ขออุทิศส่วนกุศลให้เตี่ยฮวดเจริญรุ่งเรืองเลิกฆ่าสัตว์ ให้ไปเมืองสวรรค์ให้ได้

บวชพรรษาแรก เตี่ยฮวดก็มารังควานอีก ขว้างกุฏิ ขว้างตู้ชั้นพังหมด เป็นตู้ใส่ผ้าไตร

อาฮวดมากับน้องชาย พยายามจะมาฉุดคร่าอาเฮงให้สึก "อาเฮงนี้ลื้อไม่เชื่ออั๊วนะ มาบวชทำไมอีกล่ะ"

อาเฮงสึกมิได้ เพราะต้องการช่วยเตี่ย เตี่ยจะไปนรก เลยมานั่งกรรมฐาน มีศรัทธาช่วยเตี่ย

ในเวลากาลต่อมาได้ ๓ พรรษาเศษ เตี่ยฮวด

เป็นลมตาย ไม่ได้ฉีดยา เมื่อก่อนแพทย์หมอหายาก

ตายแล้วก็เอาใส่โลง ผูกตราสังมัด มีธูปเทียนใส่มือ มีผ้ากรอง ไม่มียาฉีด มีผ้าขาวคลุมโลงเท่านั้น จะสวด ๗ วัน ๗ คืน เมื่อสวดเจ็ดคืนแล้วจะเข้าฮวงซุ้ยตามประเพณีจีน ตอนนั้นอาเฮงท่านก็เป็นสมภารแล้วเป็นสมภาร ๔ พรรษา เป็นเจ้าอาวาสวัดฉางปูน ปัจจุบันเรียกวันพุทธาราม ต.บ้านแป้ง อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

อาเฮงเล่าให้หลวงพ่อฟังว่า พอสวดถึงคืนที่ ๓ ประมาณ ๔ ทุ่มเศษ เสียงที่โลงดังกุกกัก กุกกัก

เขาก็นึกว่าหนูวิ่ง หลวงตาองค์หนึ่งชื่อหลวงตาพวง เป็นพระหนุ่มบวชไม่กี่พรรษานั่งสวดเป็นองค์แรก ก็สงสัยเสียงโลงดังกุกๆ ๆ

สวดไป ๒ จบแล้ว หลวงตาพวงก็บอกว่า เฮ้ย! เอาตะเกียงมาซิ มันหนูหรืออะไรเข้าไปอยู่ในโลงผี

เมื่อเปิดผ้าขาวออก อาฮวดลืมตาแป๋ว พูดไม่ได้เสียงแหบ แล้วเอาศอกถองโลง เปิดดูแล้วก็ยิ้ม ตาลืมแล้วยังกระแทกโลงอีก

ในที่สุดก็ฮือฮาเลิกสวด เอาเตี่ยฮวดออกจากโลง แก้มัดตราสังที่มัดไว้ เอาธูปเทียนออก ถอดเสื้อออกหมด เหงื่อกาฬไหล หยอดน้ำหมด ๑ แก้ว อาฮวดเริ่มพูดได้

พูดได้แล้วก็เล่าให้ฟัง คืนนั้นคืนยันรุ่งตลอดแจ้งไม่มีใครนอน อาฮวดยังลุกนั่งไม่ได้ ยังนอนอยู่ก็เล่าให้ฟังดังต่อไปนี้

อาฮวดเล่าบอกว่า เออ! อาเฮง เอ้ย เตี่ยจะเล่าให้ฟังนะ ต้องขอสมาลาโทษให้เตี่ยที่ไปขอให้อาเฮงสึกเป็นบาปจริงๆ เตี่ยสลบไปแล้ว ก็ไปเมืองนรก มียมพบาลมาซักถาม

"อาฮวดเอ้ย ทำบุญหรือเปล่า เมื่ออยู่ในโลกมนุษย์ทำบุญอะไร"

เตี่ยฮวดก็บอกว่า "โอ๊ย! อั๊วทำบุญไม่เป็นฮะ ทำบุญอาลาย อั๊วไม่ได้ทำ"

"นึกให้ดี ลื้อทำบุญอะไร"

"อั๊วไม่ได้ทำอาลาย"

"ทอดกฐินผ้าป่าหรือเปล่า"

"อั๊วไม่ได้ทอดกับเขา เขามาบอกบุญก็ทำสลึงนึง ใครมาบอกก็สลึงนึง บอกกับจาโบ้ไว้ ไม่เคยขัดบุญ แต่อั๊วไม่รู้จักบุญ อั๊วเห็นว่าไม่มีประโยชน์อะไรในการทำบุญ"

ยมพบาลก็ถามต่อไปอีก "อาฮวดต้องทำบุญนะ ทำอะไรนะ บอกมาหน่อยเถอะน่ะ"

อาฮวดก็ตอบว่า "ไม่ได้ทำนะ อั๊วไม่ได้ทำ"

"อั๊วเลี้ยงหมู และมาอยู่หนองมีปลาเน่า เอารำให้กินก็พอแล้ว และขายเป็นสิบตัว ร้อยตัวนะ อั๊วเลี้ยงมากมาย"

"อ๋อ! มีอาชีพ 2 อย่างเท่านั้นหรืออาฮวด ทำบุญอะไรอีก"

"ไม่รู้"

พรึบทันที ไฟนรกเกิดขึ้น ไฟอบหายใจไม่ออก และอาฮวดไปเจอเพื่อนนายอากรหนองที่ตายไปก่อนอยู่ที่นั่น ไปลงกระทะทองแดง พออาฮวดเห็นควันขึ้นมาก็ร้อง

"ไอ๊ย่า! อาฮวดหายใจไม่ออกแล้ว" พอได้สัก

ครู่หนึ่งก็สำลักควัน แล้วแหงนดูบนอากาศ มีผ้ากาสาวพัสตร์มาพัดโบกควันหายไป เลยนึกขึ้นได้

"โอ๊ย! อายมพบาลเอ้ย อั๊วนึกออกแล้ว อาเฮงมันบวชนะ อั๊วนึกออกแล้ว อั๊วไม่ได้ทำบุญหรอก มันหนีไปบวชเณร อั๊วก็ไปตามมัน แล้วมันก็ไปบวชพระ อั๊วก็ไปตามมันอีก มันก็ไม่สึก ตอนนี้มันเป็นสมภารเจ้าวัดแล้ว"

"สมภารวัดไหน" ยมพบาลถาม

"สมภารวัดฉางปูน"

แล้วควันก็หายไปเลย พอควันหายไปแล้วอาฮวดร้อง "โอ๊ย! อาเฮงช่วยเตี่ย ผ้าเหลืองมันมาโบกอั๊วควันหายไป อั๊วหายใจออกแล้ว อาเฮงเอ้ย ช่วยเตี่ยได้มากนะ อาเฮงนะ"

เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ยมพบาลก็พูดต่อไปว่า "อาฮวดเอ๊ย นี่อาเฮงช่วยล่ะ อาเฮงไปศึกษาวิปัสสนากรรมฐานช่วยเตี่ยได้"

อาฮวดก็พูดว่า "อั๊วเสียใจ อายมพบาลเอ้ย อั๊วเสียใจมากๆ นะ ไปหาสมภารๆ สมภารบอกอย่ามา

ยุ่งกับเณรเลย กำลังนั่งกรรมฐาน เป็นบาป โอ๊ย! กรรมฐานนี้ช่วยเตี่ยได้นะ เตี่ยจะต้องนั่งบ้าง อย่าเอาโทษเอากรรมเตี่ยเลย”

ยมพบาลพูดต่อไปว่า “อาฮวดกลับไปเมืองมนุษย์ใหม่ เพราะอาฮวดถึงคราวตายแล้ว แต่ลูกชายช่วยเตี่ยได้ ให้อายุยืนยาวต่อไป”

เป็นเรื่องจริงที่วัดพุทธารามนี่เอง อาเฮงเป็นอาจารย์ของผมเอง เป็นกรรมวาจาจารย์ของผม

เลยอาฮวดก็ฟื้นคืนมา ก็เล่าให้ญาติโยมฟัง พอได้ ๓ วัน ลุกนั่งได้ และก็เสียงดัง บอกอาเฮงว่า

“อาเฮงลูกเอ๋ย อย่าสึกนะ อย่าสึกเลย ลื้อช่วยอั๊วได้นะ ควันมันมาก อั๊วเห็นผ้าเหลืองลื้อมาโบกให้ควันหาย นึกได้ก็เลยบอกยมพบาลเขาขอให้กลับมาอยู่กับลูกชาย รักษาอุโบสถศีล รักเตี่ยอย่าสึกนะ” เมื่อก่อนบังคับให้สึก

สรุปย่อใจความ อาฮวดก็มานั่งอยู่กับอาเฮง ที่วัดพุทธาราม รักษาอุโบสถ วันพระกินเจ ไม่กินเนื้อสัตว์ไปตลอด

เหตุการณ์เปลี่ยนแปรผัน อาเฮงบวชได้ ๕ พรรษา เกิดติดพันลูกสาวนายอำเภอพรหมบุรี อยู่ที่บ้านแป้ง อาเฮงจะสึกไปมีครอบครัว คิดแปรผันไปเสียแล้วก็ต้องบอกโยมเตี่ย

"โยมเตี่ย อาตมาคิดว่าจะสึกนะ คนที่มาไหว้เตี่ยน่ะเป็นลูกสาวนายอำเภอ อาตมาจะสึกไปแต่งงานกับเขานะ และจะไปเมืองจีนนะ"

เตี่ยร้องไห้เลย "อาเฮงรักเตี่ยไหม"

"ก็เมื่อก่อน เตี่ยมาบอกให้อาตมาสึกไงล่ะ"

"รู้แล้ว อย่าถือโทษโกรธเตี่ยเลย ช่วยเตี่ยได้มากนะ อาเฮงนั่งกรรมฐานช่วยเตี่ยขึ้นจากนรกกลับมาใหม่ มารักษาอุโบสถอยู่กับพระลูกชาย นั่งกรรมฐานที่พระลูกชายสอน ทำไมจะหนีเตี่ยเล่า อาเฮงคิดให้ดีนะ จะสึกทิ้งเตี่ยอยู่ในวัดหรือ"

ก็ได้ความออกมาว่า อาเฮงต้องตัดสินใจไม่สึก สร้างศาลา สร้างโบสถ์วัดพุทธาราม อาตมายังเป็นฆราวาส เอาปี่พาทย์ไปช่วยท่าน

"ปุญฺญาภิสนฺโท กุสลาภิสนฺโท สุขสฺสาหาโร

ห้วงบุญและห้วงกุศล เป็นเหตุให้เกิดสุข"

๖
โรคหายไป

การสวดมนต์แผ่เมตตา นั่งกัมมัฏฐาน ช่วยแก้ปัญหาของชีวิตได้เยอะ

หลวงพ่อจรัญท่านมีประสบการณ์ เกี่ยวกับญาติโยมที่ปฏิบัติธรรมแล้ว ชีวิตเจริญรุ่งเรืองขึ้น ทั้งในแง่ของคุณธรรมและปริมาณ

ท่านได้เล่าถึงเรื่องราวของนายกุศล นามแก้ว ที่ใช้ธรรมแก้ปัญหาชีวิตจนประสบผลสำเร็จ เผด็จกรรมร้ายๆ ออกได้หมด

กุศล นามแก้ว ป่วยเป็นโรคหัวใจรั่วจะตายอยู่แล้ว ทำพืชไร่อยู่ที่อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย เลี้ยงสัตว์ไว้ด้วย มีเหยี่ยวกามารบกวน ขโมยก็มาลักของ

เขานั่งกรรมฐานสวดมนต์ช่วยตัวเอง ไม่ต้องให้คนอื่นช่วย ไม่ต้องให้พระช่วย โรคหัวใจนี่ทำอะไรก็เหนื่อย หากคิดอะไรขึ้นมาละก็ตายเลย หรือถ้าโกรธก็ตายแล้ว

เขาสวดมนต์เจริญกุศลภาวนาอยู่ ๔ เดือน ขณะนี้โรคหายไป ๙๐% แล้วยังเหลืออีก ๑๐% ถึงจะเป็นปกติ หมอบอกหายได้อย่างไร มีแต่จะตายเท่านั้น

การสวดมนต์นั้นสวดเพื่ออะไร สวดเพื่อต้องการให้มีสติ ช่วยตัวเองได้

คนที่มาที่นี่มีแต่มาให้พระช่วย ไม่ช่วยตัวเองเลย ไม่สนใจปฏิบัติกรรมฐาน มากันเพื่อจะปฏิบัติแลกเหมือนแบบพ่อค้าแม่ค้า ไม่ได้ผลสักราย

โยมกุศลนี่ตั้งใจจริงโรคหายไปเลย เขาขอหนังสือสวดมนต์มหาเมตตาใหญ่ วันนี้ส่งไปให้เขา

แล้ว ต้องช่วยตัวเอง ต้องพึ่งสอนตัวเอง

ที่จังหวัดอุทัยธานี มีลุงคนหนึ่งเป็นโรคมะเร็ง หมอบอกว่า ถ้าผ่าแล้วจะอยู่ได้ ๓ ปี ถ้าไม่ผ่าต้องตายปีนี้ จะเอาอย่างไรก็เลือกเอา จงตัดสินใจเสีย

ลุงคนนั้นก็คิดว่า คนเรายังไงก็ตาย หมอก็ต้องตาย ปู่ย่าตายายตายทั้งนั้น ก็เลยบอกว่า เอาละผมยังไม่ผ่า หนีมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดนี้ อาตมาก็ไม่รู้ ปฏิบัติกรรมฐานได้ ๗ วัน ก็กลับไปหาหมอ หมอตรวจแล้วมะเร็งหายเลย ต้องช่วยตัวเองอย่างนี้ซิมากัน ที่นี่ร้อยละ ๘๐ มาให้พระช่วย ให้แผ่เมตตาทั้งนั้น แต่ตัวเองไม่ช่วยตัวเองเลย

หนังสือมหาเมตตาใหญ่นี้มีมานานแล้ว ไม่มีคนสนใจ เป็นบทสวดมนต์ของเทวดาที่ต้นพิกุลมาสอนแม่ชีก้อนทอง ปานเณร ให้สวดมนต์ที่ศาลาหลังเก่า

แม่ชีอ่านหนังสือไม่ออก ตายอายุ ๘๐ กว่าปีมาอาศัยศาลาอยู่ที่วัดนี้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ สมัยนั้นยังไม่มีสำนักชี

เทวดามาชวนสวดมนต์ตอน ๒๔ นาฬิกา เทวดาถูกสาปจากสรวงสวรรค์ ผิดประเวณีนางฟ้านางสวรรค์ ได้รับโทษ ๑๐๐ ปี

หลวงสมานนวกิจ อธิบดีกรมป่าไม้มาดูบอกว่าต้นนี้อายุพันกว่าปี ต้นลูกยังอยู่ข้างโบสถ์ เมื่อครบกำหนด ๑๐๐ ปี เวลา ๘.๔๕ นาฬิกา ต้นพิกุลโค่นทันทีไม่ต้องมีลมเลย หมดอายุเทวดา

อาตมาได้ตำราจากเทวดาไว้เยอะ เพราะจดเข้าไว้ให้แม่ชีถามว่าเทวดาชวนสวดมนต์ทุกบ้านไหม ได้คำตอบว่า

"ไม่ทุกบ้านหรอก บ้านไหนตั้งโต๊ะหมู่บูชาพระไว้สะอาด ปูผ้าขาวไว้ และเจ้าของบ้านสวดมนต์ทุกวันเทวดาจะลงบ้านนี้เลย ถ้าบ้านไหนเอาเด็กไปนอนห้องพระ ห้องพระสกปรก เทวดาจะไม่เข้าบ้านนี้นะ"

ขอฝากไว้ด้วย ถ้าเชื่อเอาไป ถ้าไม่เชื่อไม่ต้องเอาไปบางแห่ง ห้องพระสกปรกเหลือเกิน ระวังนะทำใจสกปรกสัตว์นรกมาเกิดบ้านนั้น เถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกฟาก ฟ้องร้องกันวุ่นวายเป็นกฎแห่งกรรม

บ้านไหนทำใจสะอาด นักปราชญ์มาเกิด คนบริเวณดีก็เข้ามาประเสริฐในบ้านนั้น ท่านทั้งหลายจงไปตีความ ไม่ใช่พูดให้ท่านเชื่อ ไม่ใช่พูดให้ท่านมีความรู้ แต่อาตมาพูดให้ท่านไปคิดกันบ้าง มีความคิดกันบ้างไหม

บางคนไม่มีความคิดเลยนะ จะเอาบุญตะพึดบุญอะไรก็ไม่รู้ ยังไม่รู้ว่าบุญคืออะไร แล้วท่านจะได้อะไรหรือ

เทวดาบอกว่า บ้านใครมีพระพุทธรูป ไม่ต้องไปปลุกเสกท่านหรอก เราหมั่นสวดมนต์ไหว้พระ เทพจะสิงในองค์พระ อาตมาได้ตำราเลย

หลวงพ่อโสธรที่แปดริ้วมีเทวดารักษาถึง ๑๖ องค์ จึงได้เงินทองมากมายเป็นพันล้าน แต่วัดหลวงพ่อพุทธชินราช วัดพระนอนจักรสีห์ วัดไชโย วัดบ้านแหลม วัดไร่ขิง มีเพียง ๑๐ องค์เท่านั้น ที่สิงสถิตอยู่ในองค์พระ ไม่ใช่ทองเหลืองศักดิ์สิทธิ์นะ เทพเจ้ารักษาองค์พระ

อาตมาก็ถามว่า "คนล่ะมีเทวดารักษาไหม" เขาตอบว่า "มีทุกคน" ถ้าคนไหนจิตใจดีเทวดาบัณฑิตรักษา ถ้าจิตใจเลว เทวดาพาลรักษา บ้านนั้นเถียงกันไม่พักยุให้รำตำให้รั่วไปเลย ถ้าญาติโยมกลับมาสวดมนต์ไหว้พระเสมอ เทวดาพาลจะออกจากจิตใจของโยมไป เทวดาบัณฑิตก็จะมาอาศัยอยู่ จะสร้างความดีในการงานของท่าน จะสร้างความดีสู่สถานการณ์เป็นต้น

โยมกุศลทำไร่ไว้เยอะ มีทั้งพืชไร่และสัตว์เลี้ยง มีสัตว์มากวน คนก็เบียดเบียนลักข้าวของ และมีโรคภัยไข้เจ็บ เขาบอกว่า ตั้งแต่สวดมนต์ เจริญกุศลภาวนาทุกวันตลอดมา โรคหัวใจรั่วผมหายแล้ว ๕๐% คนเคยเบียดเบียนจะมาทำร้ายผมกลับมาเป็นมิตรหมด สัตว์ร้ายที่เคยมากวนพืชไร่ไม่มีมากวนเลย เขาบอกมาอย่างนี้

อาตมาก็ขออนุโมทนากับเขา เพราะเขาเป็นโรคร้ายและหายไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ มันหายปิบเกิดขนลุกซู่ขึ้นมา เกิดปีติยินดี เลยบอกให้หมอทราบว่า

ได้สวดมนต์และเจริญกุศลภาวนา คนร้ายที่เคยมาลักของที่บ้านเขาก็เลิกเลย ไม่มาลักอีกต่อไปจนบัดนี้นี่อานิสงส์

ขอฝากให้ไปคิดนะ ไม่ใช่ฝากให้ไปทำ คิดได้ก็ทำ คิดไม่ได้อย่าไปทำให้มันเสียเวลา เพราะโยมไม่มีศรัทธาอย่าทำ ไม่มีจิตเป็นกุศลอย่าทำนะ ไม่ได้ผลอย่างแน่นอน

เวลาแผ่เมตตานะโยมนะ ถ้าเรานั่งกรรมฐานแล้วแผ่เมตตาให้ศัตรูมาเป็นมิตร ให้ชีวิตเราสดชื่นต่อไป จะมีประโยชน์เหลือเกิน เป็นเรื่องสดๆ ร้อน ที่เกิดขึ้นมีอะไรแปลกๆ

ไม่มีอะไรดีเท่าพาหุงมหากา คนไม่สวดกันเอง สวดต้องการให้มีสติดี สวดต้องการให้รำลึกเหตุการณ์ในชีวิตได้ สวดแล้วโรคภัยไข้เจ็บหาย ถ้าจำเป็นจะต้องตายจะได้ไม่ต้องทรมาน จะได้รู้ว่าเขาเอาวอช่อฟ้ามารับเราไปสวรรค์

เราจะได้รีบเดินทางไป ลูกเต้าจะได้ไม่กังวลกับพ่อแม่ที่ล้มหายตายจากไป เรื่องที่ถูกต้องเป็นอย่างนั้น

ถ้าญาติโยมเข้าใจก็จะได้ผลสมคาดปรารถนาทุกประการด้วย อันนี้มีความหมายให้ญาติโยมได้เข้าใจด้วย

วันนี้ไปทำบุญร้อยวันที่กรุงเทพฯ เขาคุ้นเคยกับอาตมามา ๓๐ กว่าปีแล้ว ไม่เคยนั่งกรรมฐานเลยชวนก็ไม่เอา ตอนนี้ต้องบังคับแล้ว เพราะรู้ว่าเขาหมดอายุแล้ว จะต้องตายแน่ๆ

เขาเป็นโรคปวดหลังทรมานเหลือเกิน ปวดเวลาบ่าย ๓ โมงเย็นไปถึงเที่ยงคืน เขาถามว่าเป็นเพราะอะไร หลวงพ่อทราบไหม อาตมาก็บอกให้มานั่งกรรมฐานเอาเอง ลูกก็มือสั่นหงิกๆ เลย

คุณสุกฤช ชนสัมพันธ์กุล เป็นคนจีนไม่เคยนั่งกรรมฐาน ไม่เคยช่วยตัวเอง อาตมาต้องโทร. ไปเรียกให้มา ต้องการจะช่วยเขาโดยด่วนเพราะลูกสาวเขาจะแต่งงาน เขาจะตายก่อน

ประเพณีจีน ถ้าพ่อแม่ตาย ต้องหยุดการแต่งงาน ๓ ปี ปัญหาก็คือถ้าเขาตายลูกจะไม่ได้แต่งงาน ๓ ปี อาจจะเกิดแปรผันไปแต่งกับคนอื่นได้

ผลสุดท้ายเขาก็มาอยู่ปฏิบัติ หายสบาย เดินได้ พอถึงเวลาแผ่เมตตาเสีย ปวดหลังก็หายไป ปรากฏนิมิตออกมาว่าตีแมวหลังหัก แถมเลี้ยงนกพิราบอีกตัวละ ๔-๕ แสน เอาไว้สำหรับแข่งกัน ไปซื้อมาจากไต้หวัน

ตอนจะตายนี่บอกให้เลิก เอาไปปล่อยให้หมด ปล่อยมันก็ตาย ต้องไปให้คนที่เขาเลี้ยงไว้จัดการต่อไปนกแข่งราคามันแพงเขาไม่ฆ่ากันหรอก ปล่อยตายเองเขาก็จัดการ

นี่แหละนั่งกรรมฐานรู้กฎแห่งกรรมได้ ว่าตีแมวหลังหัก ตีตอนบ่าย ๓ โมง หมอตรวจแล้วบอกไม่มีอะไร ตรวจหลายโรงพยาบาล แล้วปวดได้อย่างไรนี่โรคกรรมจำไว้ หมอตรวจไม่พบโรคหรอก

หมอตรวจไม่พบโรคแล้วรักษาไม่ได้ หมอเขาบอกหัวใจก็ดี เลือดลมก็ดี ความดันก็ดีด้วย ไม่มีอะไรทำไมถึงปวดได้ ได้แต่ฉีดยากันปวดไว้เท่านั้นเอง พอถึง ๓ โมงเย็นก็ต้องฉีดยา ตีแมวตอนนั้น ตัวเองก็เลยมาปวดตอนนั้นชัดเจนแล้ว

แมวหลังหักแล้วก็ไปสั่นกว่าจะตาย เลยติดมาถึงลูก ลูกมือสั่นเลย เขียนหนังสือไม่ค่อยจะได้แล้ว

เลยบอกให้ลูกมานั่งกรรมฐาน แผ่เมตตา จะยังเวลาให้อยู่ได้ เขาก็เลยมาอยู่กรรมฐาน

กลับไปบ้านแต่งงานลูกสาวเสร็จเรียบร้อย ก็เดินได้ อารมณ์ดี ใจสบาย เพราะได้กรรมฐานไป ได้สติได้หนทางไป ยังดีกว่าไม่ได้หนทางเลย

เหลืออีก ๓ วัน เขาต้องตายแน่ เพราะขอเวลาไว้ ๑๕ วันเท่านั้น ต่ออายุมาได้ ๑๕ วัน อยู่ต่อไม่ได้แล้ว เขาได้จัดการแบ่งสมบัติให้ลูกไปประกอบอาชีพการงาน จัดเสร็จแล้วเขาก็ลาตาย มันก็แน่นหน้าอก

และได้แผ่เมตตาให้แมว แล้วเอาไปโรงพยาบาล ไม่ต้องมีเวทนาเลย พอถึงเวลาเวทนาก็ขอลาหลับสนิทไปเลย เขามารับขึ้นวอช่อฟ้าไป นี่ดีมาก

ตายอย่างนี้ดีกว่าไปตายโอยอายที่โรงพยาบาล เอาสายออกซิเจนใส่จมูกให้ยุ่งไป นี่เขาไม่ต้อง

ท่านทั้งหลายโปรดพิจารณา อย่าประมาทในชีวิตของท่าน อย่าคิดว่าไม่ตายนะ ต้องตายแน่ สาวก็

ตายได้ เด็กก็ตายได้ บางคนไม่ทันร้อง ตายในท้องก็มากมาย ถ้าไม่คิดหรือคิดไม่ได้ก็ตามใจโยมเถอะไม่ว่ากันหรอก

คนเรามีเวรกรรมด้วยกันทั้งนั้น ไม่ทราบว่าจะแก้ไขได้แค่ไหน ไม่มีอะไรดีเท่าการเจริญกรรมฐานดีที่สุดทำให้ลูกดีได้ แผ่เมตตาไปอย่าวุ่นวายเลย คนที่วุ่นวายคือคนขาดสตินะ คนไม่มีสติสัมปชัญญะทำอะไรไม่ได้ผล ทำอะไรไม่สำเร็จ มันอยู่ตรงนี้

คนที่ทำกรรมฐานได้ ดูง่ายๆ จะมีแต่เมตตาและมีแต่ความขยัน ไม่ขี้เกียจ อยู่บ้านท่านอย่าดูดาย ปั้นวัวปั้นควายขยันตลอดไป นี่กรรมฐาน

การเจริญกรรมฐานสามารถจะแผ่เมตตาช่วยคนอื่นได้ เขาส่งข่าวมาจากกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส นายแพทย์ประสงค์อายุมากแล้ว ภรรยาฝันว่าเทวทูตจะเอาตัวไป เทวทูตบอกให้มานั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน เขาต้องนั่งเครื่องบินมาจากกรุงปารีสมาขออยู่ ๑๕ วัน ต้นเดือนกรกฎาคม มาทั้งสามีภรรยาและลูก เขายังอุตส่าห์เสียค่าเครื่องบินมานั่งกรรมฐาน วันนี้จะยัง

ไม่เล่าให้เขามาเล่าของเขาเอง

เวลาเดินจงกรมทำให้ได้ เวลามีเวทนากำหนดเวทนาก่อน ปวดตรงไหน กำหนดตรงนั้น บางคนปวดศีรษะมา ๗-๘ ปีแล้ว มานั่งกรรมฐานก็ไม่ได้กำหนดที่ปวดเลย ใช้ไม่ได้

อริยสัจ ๔ มีทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ก็แก้ที่ทุกข์ก่อน มันทุกข์ที่ปวดศีรษะ เราก็นึกมโนภาพหลับตาเอาสติตั้งไว้ที่ศีรษะ กำหนดว่า ปวดหนอปวดหนอ ตายให้ตาย เดี๋ยวมันจะระเบิดขึ้นไป เกิดขึ้นตั้งอยู่ ดับไป หายปวดศีรษะเลย

พอหายแล้วมันจะบอกว่าทำกรรมอะไรไว้ เดี๋ยวนิมิตจะบอกออกมา เมื่อตอนเป็นเด็กๆ ทุบหัวปลาทั้งนั้น ทุบหัวปลาขายด้วยซิ มันมีบาปมาถึงปวดศีรษะอย่างนี้แต่ไม่ถึงกับเป็นโรคประสาท เพียงแต่ปวดศีรษะไม่พัก ทำให้เสียงาน

เวลาเจ็บไข้ไม่สบายทำให้เสียงาน

อโรคยา ปรมา ลาภา คนไหนไม่มีโรค คนนั้นมีลาภ ถ้าสามวันดีสี่วันไข้ ต้องเข้าโรงพยาบาล โยม

จะไปหาเงินได้หรือ อย่างนี้มีความหมายมาก

ควรรีบขวนขวายสร้างความดี ตอนตายไปเป็นผีจะได้มีสมบัติติดตัวไปบ้าง สมบัติที่จะตามเราไปได้มีแต่คุณความดีเท่านั้น ข้าวของทรัพย์สินถูกทิ้งไว้บนโลกมนุษย์ทั้งหมด เอาไปด้วยไม่ได้เลย

“ยญฺจ กโรติ กายเยน
วาวาย อุท เจตสา
ตํ หิ ตสฺส สกํ โหติ
ตญฺจ วาทาย ดจฺฉติ

กรรมใด ทำไว้ด้วยกาย
ด้วยวาจา หรือด้วยใจ
กรรมนั้นนั่นแหละเป็นสมบัติของเขา
ที่เขาจะพาเอาไปได้”

๗
เมตตาค้ำจุนโลก

หลายปีมาแล้ว หลวงพ่อจรัญท่านมีเรื่องทะเลาะกับหนู เพราะมันไปกัดข้าวของของท่านเสียหาย ท่านเล่าว่าท่านโมโหไปเหมือนกัน

"ไอ้หนู ไม่มีดี ฆ่ามันเลย ให้เด็กไปซื้อกรงมาดักเลย หนูไม่ดี เดี๋ยวคืนนี้จะฆ่ามันให้หมด" พูดลอยๆ ออกมาอย่างนี้แหละ แต่จิตใจเราอาจไม่ถึงขนาดนั้น ก็พูดด้วยความโมโห ต้องเอามันเลยหนูมันไม่ดี กัดหมอน กัดพรมหมดไม่มีเหลือ แล้วลูกประคำ อาตมา

วางไว้ข้างที่อาตมาจำวัด คืนนั้นแหละกัดลูกประคำแหลกเลย หนูกัดแล้วเอาไปลงร่องไปเลย ๘-๙เม็ดหายไปแล้ว มานับดูไม่พอร้อยแปด ขาดไป ๘-๙ เม็ด แล้วยังไง ให้พระมาช่วยหา หาไม่เจอ บอกหลวงพ่ออยู่ใต้เพดานใต้ฝ้าเอาไม่ได้ ล้วงไม่ได้ ถ้าจะเอาได้ต้องงัดพื้นออกเอาไง เอ...งัดก็เสียหมดนะซี เขาตอกตะปูไว้นี่ มันเป็นกุฏิเก่า ตอกตะปูไว้แน่นนี่จะงัดอย่างไร มีร่องนิดเดียว พอเม็ดลูกประคำลงได้ เห็นแต่ล้วงก็ไม่ได้ ลูกประคำอยู่ข้างล่าง ติดฝ้าทำยังไงดี

คืนนั้นถ้าใครเห็นเข้าก็คงว่าอาตมาท่าจะยังไงเสียแล้ว อาตมาก็จุดธูปจุดเทียนเดินจงกรมนั่งสมาธิฯ เสร็จเรียบร้อยดีแล้วก็พูดว่า "พ่อหนูเอ๋ย พ่อหนู เมื่อคืนวานนี้ที่เราพูดกับเจ้าหนูว่า หนูไม่ดีจะฆ่าเสียให้หมดเลยนั้น ขอโทษด้วยเหอะ จงอโหสิกรรมให้เราหน่อยนะ เราขอแผ่เมตตาให้เจ้า เดี๋ยวพรุ่งนี้จะเอากล้วยให้กิน อย่ามากัดหมอนกัดเสื่อกัดพรมเป็นของสงฆ์เป็นบาปเป็นกรรมนะพ่อหนูนะ ขอแผ่เมตตา เจ้าจงอโหสิกรรมให้แก่เราเถิด ที่เราพูดพลั้งเผลอสติไป"

เช้าขึ้นมาเป็นยังไงโยม ลูกประคำได้คืนหมด หนูคาบมาให้ที่นอนเลย เลยอาตมาก็มามีหมอตำรวจคนหนึ่งที่อยู่สิงห์บุรีนี่น่ะ มาอยู่กับอาตมาเป็นแรมปี แกก็มานั่งนอนอยู่ข้างล่าง รับใช้ในวัดนี้ แกรู้เรื่องนี้ดี เพราะเคยหาลูกประคำด้วยกัน เอาไฟส่องไปตามรูว่ามันไปอยู่ข้างล่าง พอเช้าอาตมายังไม่ได้โยกย้ายลูกประคำถูกหนูกัดบิ่นไป ๔-๕ ลูก บิ่นไป มันไปขบมันมีรู ยังพอจะใช้ได้ ก็ไปเรียกพระปลัดประสิทธิ์มาเรียกลูกศิษย์มา แล้วก็เรียกหมอเยื้อน ชโลปถัมภ์ ที่เป็นสมาชิกสมาคมสิงห์บุรี เดี๋ยวนี้แก่มากแล้ว เป็นหมอตำรวจ ให้แกมาดู แกก็บอกว่า "แน้ มาได้ไง" ก็เอาไฟส่องดู ก็ขึ้นมาหมดแล้ว หนูเอามาคืน ด้วยการแผ่เมตตาน่ะ โยมจำไว้หนูเอามาคืน

ผลสุดท้ายอาตมาก็ไปซื้อสายซอทอมาร้อยเรียบร้อย หมอเยื้อนมาอยู่กับอาตมา อีก ๒-๓ เดือนบอกหลวงพ่อไม่ให้อะไร ผมไม่ว่าอะไร ผมขอลูกประคำได้ไหม แล้วอธิบดีสมพรก็อยากได้ คนโน้นก็อยากได้ คนนี้ก็อยากได้ จะให้ใครดี ก็พิจารณาใกล้ตัวก่อน

ก็หมอเยื้อนมารับใช้เราเป็นปีๆ ก็ให้หมอเยื้อนไป นี่ลูกประคำลูกนี้นะ หมอเยื้อนยังไปรักษาอยู่จนบัดนี้ นี่อำนาจเมตตาลองดูนะ ตั้งแต่นั้นมาหนูไม่เคยมากัดหมอนมุ้งเลยจนบัดนี้ นี่หนูก็เยอะ อาตมาก็ต้องให้กล้วยกิน แผ่เมตตากับมัน เอ้าลองดูนะ แล้วจะไม่มากัดของเราเลย

ยายผิงกับแมว

มียายผิงอยู่คนหนึ่ง อยู่ที่กุฏิอาตมา เดี๋ยวนี้ตายไปแล้ว อาตมาก็มีแมวมีหมาอย่างนี้แหละ ตอนที่แกอยู่เอาตาลปัตรตีแมว ยายคนนี้น่ะก็ลูกเขาไม่เลี้ยงเขาส่งลูกเรียนเป็นใหญ่เป็นโตแล้วนะ แล้วก็มีลูกสะใภ้ไล่แม่ออกมา เราก็ต้องเลี้ยงแม่เขาด้วยซี ลูกไม่เอาไหน พอได้เมียก็ลืมแม่เลย แม่เลยต้องมาอยู่กับอาตมาเอาเข็มขัดทองมาฝาก เอาสร้อยมาฝากอาตมาไว้ ก็มารับใช้ที่วัด พอแมวเข้ามาตีเลย ทั้งตีทั้งเตะแล้วแมวก็ยิ่งขี้ใหญ่ เห็นไหม แมวนี่แปลก ถ้าด่ามันยิ่งขี้ มันขี้เปรอะเลอะพรมหมด อาตมาวันนั้นเห็นลงมาจากข้าง

บน ก็ลงมานั่งๆ อยู่ข้างล่าง แล้วแมวทำอะไรมัน เกลียดยายผิงที่ด่ามัน มันไปชวนเพื่อมาช่วยขี้ให้ยายผิงเช็ด เห็นไหมแมวที่บ้านใครไม่รู้มันชวนเป็นแถว หมดแล้วมาถึงขี้เอาๆ แล้ววิ่งเลย อาตมาเห็นกับตาแล้ว โอย เห็นไหมมันขี้ทีเดียวไม่พอนะ มันไปชวนสมัครพรรคพวกมันมาช่วยขี้ที่กุฏิอาตมาแล้วให้ยายผิงเช็ด ยายผิงก็ด่าไปเช็ดไป ด่าไป อะไรอย่างนี้นะเดี๋ยวอีกวันไปชวนเพื่อนมาอีก ชวนเพื่อนยังไม่พอชวนหมามาขี้ แหม แมวนี่สำคัญ เอายังไงนี่ เรื่องจริงที่นี่นะ ถามคนที่นี่ดู

อาตมาก็เปลี่ยนใหม่พอไม่มีแขก เรียกยายผิงมานี่ ยายผิงแกแก่แล้วบอกอาตมาขอบิณฑบาต “นี่โยมไปด่าแมวมันยิ่งขี้เห็นไหมนี่น่ะ แล้วก็พาเพื่อนมาขี้เห็นไหมนี่เห็นไหม” “เห็นเจ้าค่ะ” “และฉันจะทำยังไงเจ้าคะ ก็แผ่เมตตาไม่ออก อยากจะกระทืบเสียเลยอยากจะกระทืบแมว” “แหมหลวงพ่อเอาอย่างงี้เหอะหาตะคอกให้ฉันสักลูกเถอะ จะจับไปปล่อยแถวพรหมบุรี” บอก “อย่า บ้านแตกสาแหรกขาดอย่าไป

ปล่อย วิธีของเราอย่างนี้ โยมนั่งกัมมัฏฐานเสียซี” บางทีมาอยู่กับอาตมาเป็นปีๆ ไม่เคยนั่งกัมมัฏฐานเลย ใกล้เกลือกินด่าง ที่ว่าไว้ สัปเหร่ออยู่ใกล้ผี ชีอยู่ใกล้พระ ไม่ต้องไหว้ ไม่ต้องเชื่อฟัง อันนี้เรื่องจริงนะ สัปเหร่ออยู่ใกล้ผี ชีอยู่ใกล้พระใช่ไหมล่ะ ลองไปพิจารณากันเอง

ยายผิงไม่เคยนั่งกัมมัฏฐาน มีใครมา เอ้าโยม คุณน้า คุณลุง คุณป้า นั่งกัมมัฏฐาน หลวงพ่อคนเขาถามว่า แกเอาบ้างหรือเปล่า ข้าเปล่าเลย นึกดูซิไม่เอาไหนเลย ในที่สุดอาตมาก็บอกให้โยมทำอย่างนี้ได้ไหม บอกว่าแม่แมวเอ๋ยอย่าขี้เลยนะ เรากวาดลำบาก ไปขี้ที่อื่นเถิด ต่อไปนี้ฉันจะไม่ด่าแก ฉันจะไม่ตีแก ให้สัญญากับแก ไปขี้ที่อื่นนะ พูดให้เพราะๆ ยายผิงพูดกับแมวจ๊ะหน่อยซี แมวมันก็มีชีวิตชีวา แมวตามบ้านที่มาปล่อยวัด เพราะอะไรขี้รดหัวเตา ก็เจ้าของบ้านไม่มีราศี ไม่มีสกุลรุนชาติ แมวจึงขี้รดหัวเตาเอ้า ลองดูซิ พอขี้รดหัวเตาแล้วทำยังไงเอามันมาปล่อยวัด แล้วที่หมามันไม่ขี้ตามถนนหนทางนี่น่ะ เพราะมันมี

ระเบียบ มันชวนกันขี้ที่ท่าโน้น ไม่เหมือนวัดสุทัศน์ นกกระจาบขี้ตามถนนเต็มไปหมด นี่มีขี้ตามถนนไหม ไม่มีหรอก มันขี้ที่ท่า ถามมันดูซิ ลองไปตีไปเตะ ไม่ช้าก็ขี้ตามถนนหรอก ที่ขี้ตามนี้ไม่ใช่หมาที่วัด มีคนมาปล่อยไว้ 2 วันนี้ ยังไม่ได้หัดมัน

ในที่สุดยายผิงก็พูดเพราะๆ กับแม่แมว ต้องพูดอย่างนี้ อย่าไปตีมันเตะมัน เสียสกุลรุนชาติ เอาตีนเตะแมวเตะหมานี่นะ แมวหมาเสียแมวเสียหมากลับมาขี้รดเป็นกาลกิณีประจำบ้าน บางบ้านมันออกลูกกรอกให้เลย แม่แมวจ๋ามาทานเสียตรงนี้ แมวบางตัวมันขี้ในส้วม อาตมาเห็นบางตัวมันเข้าไปในส้วมเลย เอ๊ะแมวมันเข้าไปทำไมหว่า อ้อ ไปถ่ายลงบ่อนะ พอดีเลย ลงโถพอดีเลย บางคนเห็นแมวไปตีไปเตะเสียสกุลรุนชาติ ไม่ใช่เสียแมว เสียที่คน คนไม่มีสกุลรุนชาติ แมวก็ขี้ให้เช็ดเสีย ดูนะ อันนี้เรื่องจริงนะ เลยพูดกับมันดีๆ แมวก็ไปบอกกับเพื่อนมัน นี่ต่อไปนี้ยายผิงเขาดีนะ ไม่ต้องมาขี้ที่นี่ เอ๊ะ มันมีบอกกันได้ใช่ไหมแล้วตั้งแต่นั้นมา แมวไม่เคยมาขี้ที่กุฏิอาตมา

เลย ยายผิงบอกโอยหลวงพ่อ ตั้งแต่นั้นมาไม่ต้องเช็ดขี้แมวเลยแหมมีตัวเดียวอุตส่าห์ทำเรา ไปบอกเพื่อนมาขี้ได้เห็นไหม ลองดูซี

ตอนอาตมาเป็นเด็กเคยไปเที่ยวตามบ้าน บ้านโยมแก่เขามีลูกสาวสวย อยากจะไปชอบลูกสาวเขา อาตมาก็ไป ไปเห็นหมาเยอะ เออ หมาบ้านพ่อตานี่เยอะจัง ขว้างหัวมันเลย วันหลังเราไป เห่าเราคนเดียวมันจำแม่น สิบปีมันยังจำได้ จะบอกเทคนิคโยมที่จะไปบ้านลูกสาวใคร สมมติว่าติดพันลูกสาวบ้านใคร เอาลูกชิ้นไป ห่อไปให้ได้ หมามันชอบลูกชิ้น โอยมันจำหน้าไว้เลย วันหลังไปมันเชิญๆ เอาลูกชิ้นมาหรือเปล่า เลียแข้งเลียขาลูกชิ้นมาหรือเปล่า อั้นแน่ลูกชิ้นไม่ได้เอามา วันหน้ามาต้องกัด เอ้า ลองดูซี ถ้าไม่เชื่อตามใจนะ ถ้าไปขว้างหมา ไม่ต้องคนหรอก แค่หมามันก็เกลียด หมาก็เกลียดเราไปขว้างมัน ไปไล่มัน ไปด่ามัน พูดจาสามหาวไม่มีสัจจะวาจา พูดจาไม่ดี แมวก็เกลียดหมาก็เกลียด ยังอุตส่าห์มาช่วยขี้นะ ว่าจะเย็บหมอนไปถวายวัดโน้นวัดนี้ แกก็เย็บ ปากก็รับ

แขก แกก็หน้าสำคัญเหมือนกัน แกดูหน้าคนแต่งตัวสวยๆ ยายผิงชงกาแฟทำอะไรให้กิน แต่งตัวปอนๆ มายายผิงหันก้นให้ ทำไม่รู้ไม่ชี้

นี่ซีแมวถึงขี้รด รับแขก ยังเอาสวยๆ นะ คนไม่สวยไม่รับนะ นี่เรื่องจริงที่วัดนี้เอง เดี๋ยวนี้แกตายไปแล้วเล่าได้เต็มที่ แก่อยู่เล่าไม่ได้ เดี๋ยวแก่ไม่ต้มน้ำร้อนเอ้าเรื่องจริงนะ ลองเอาไปใช้ดูได้

สรุปแล้ว ไม่มีอะไรดีเท่าแผ่เมตตา ได้จากการเจริญวิปัสสนากัมมัฏฐานเท่านั้นถึงจะตัดใจได้และเสียสละได้ด้วยเมตตาของตนแก่บุคคลอื่นได้ โดยเฉพาะแก่สัตว์เดรัจฉาน เราจะเห็นพระธุดงค์ไปปักกลด ไก่ป่ามันเชื่อง เขาเรียกว่า สมเด็จพระสังฆราชไก่เชื่องไงล่ะ ก็เพราะเมตตาไม่ใช่หรือ ไม่ได้ไปฆ่ามันนี่ แมวน่ะ เราไปเตะมันเข้า ไม่มีสกุลรุนชาติ มันเป็นกาลกิณีของเจ้าของที่มีจิตใจเลวร้าย ไม่มีมารยาทเลยก็เลยทำ ให้แมวไม่มีมารยาทไปด้วย

แมวที่ขี้รดบ้านเลอะเทอะเปรอะเปื้อนนั้น เจ้าของไม่ดีนะ ถ้าเจ้าของ มีราศีก็จะออกลูกกรอกให้

อย่างที่จังหวัดสิงห์บุรีนี่เขาร่ำลือกันว่าแมวที่วัดนี้ออกลูกกรอกมีตาเพชร เพชรตาแมว ก็ขอไปเลี้ยงอย่างดีเลย แล้วออกลูกกรอกให้บ้านอื่นเลย บ้านนี้ไม่ออกให้บ้านนี้ไม่มีราศี เลยหนักเข้าเจ้าของเคืองเรื่องเลยใส่ชะลอมลูกทั้งคอก แล้วก็ห่อซะดี ฝากเรือเมล์มาขึ้นหน้าวัด แล้วเรือมาตอนบ่าย ๒ โมงนี้ ก็จะฝากผักหญ้าปลามันมาให้พระสงฆ์องค์เจ้าในวัด ก็ต้องไปรับก็ไปเอาชะลอมนั้นมา ก็นึกว่าคงจะเป็นผัก พอมาแก้ดูเป็นแมวตั้ง ๑๔ ตัว บ้านที่เอาแมวเราไป แล้ววันหลังก็จดหมายมาว่า หลวงพ่ออย่าโกรธเคืองเลย ก็ฉันเอาไปกลับออกลูกกรอกให้บ้านอื่นเขาร่ำรวยกัน ฉันก็เลยต้องรวบรวมมาคืน ก็ราศีตัวไม่ดี แล้วด่าแมวทุกวัน มันก็ออกลูกกรอกให้นะ มันท้องจริง แต่มันออกให้บ้านโน้นร่ำรวยจนบัดนี้ ดูซี เลี้ยงไว้แท้ๆ มันไปให้คนอื่นรวย ก็บ้านนี้รวยได้อย่างไร ไม่มีกุศลเลยไม่มีเมตตาเลย มันก็ไปให้บ้านอื่นเขา จะเอาอย่างไรกันแน่บ้านอื่นเขาจะรวยกันแล้วบ้านนี้ไม่มีสิริขวัญมงคลอยู่ในบ้านของตนเลย วาจาก็ไม่ดี พูดจาพาทีก็

แย่มากไม่มีธรรมะเลยแม้แต่น้อย ตี ๔ ก็ลุกขึ้นมาสวดมนต์แล้วที่บ้านนี้นะ ตี ๔ ลุกขึ้นมาสวดมนต์เลย ด่าลูกด่าหลานที่ตี ๔ ไม่ใช่โยโสภควานะ อาห่ามาอาเหียมาเอ๊ะ ตั้งแต่ตี ๔ เลย แล้วแมวมันจะออกลูกกรอกได้ไง ก็ออกให้ร้านโน้นเลย ร้านโน้นก็สวดมนต์ทุกวันไม่ต้องเลี้ยงแมวก็ยังได้บุญ เห็นไหม แล้วบ้านนั้นมีรถตั้งหลายคัน ร้านก็เลยรุ่งเรืองขึ้นมา อุตส่าห์ไปเอามาจากวัดดันไปออกลูกให้บ้านอื่นเขา กระทั่งแมวก็ไม่อยากมาหา หมาก็ไม่มาสู่จนสะบัด ยังไง ลองไปคิดดูเอาเอง

คนไหนมีเมตตา นกก็มา หมาก็มา แมวก็มา คนก็มา ดูซี อย่างนี้มีเหตุผลที่น่าฟัง

พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

"มตฺตาย ภิกฺขเว เจโตวิมุตฺติยา, อาเสวิตา ภาวิตาย, หพุลีกตาย ยานีกตาย, วตฺถุกตาย อนุฏฺฐิตาย, ปริจิตาย สุสมารทฺธาย, เอกาทสานิสงฺสา ปาฏิกงฺขา, กตเม เอกาทส, สุขํ สุปติ สุขํ ปฏิพุชฺฌติ, นปาปกํ สุปินํ ปสฺสติ, มนุสฺสานํ ปิโย โหติ อมนุสฺสานํ ปิโย

โหติ, เทวตารกฺขนฺติ นาสฺสอคฺคิ วา วิสํ วา สตฺถํ วา กมติ, ตุวฏํ จิตฺตํ สมาธิยติ, มุขวณฺโณ วิปฺปสีทติ, อสมฺมุฬฺโห กาลํ กโรติ, อุตฺตรึ อปฺปฏิวชฺฌนฺโต, พฺรหฺมโลกูปโค โหติ,

ภิกษุทั้งหลาย! เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้, อันบุคคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้ว ทำให้มากแล้ว, ทำให้มากคือ ชำนาญ, ให้เป็นยวดยานของใจ, ให้เป็นไปอยู่ของใจตั้งไว้เป็นนิตย์, อันบุคคลสั่งสมอบรมแล้ว บำเพ็ญดีแล้ว, ย่อมมีอานิสงส์ สิบเอ็ดประการ, อานิสงส์สิบเอ็ดประการ อะไรบ้าง

(๑) สุขัง คือ หลับอยู่ก็เป็นสุขสบาย,

(๒) ตื่นขึ้นก็เป็นสุขสบาย,

(๓) ไม่ฝันร้าย,

(๔) เป็นที่รักของเหล่ามนุษย์ทั้งหลาย,

(๕) เป็นที่รักของเหล่าอมนุษย์ทั่วไป,

(๖) เทวดาย่อมคุ้มครองรักษา,

(๗) ไฟก็ดี ยาพิษก็ดี ศัตราก็ดี ย่อมทำอันตรายไม่ได้,

(๘) จิตย่อมเป็นสมาธิได้รวดเร็ว,
(๙) ผิวหน้าย่อมผ่องใส,
(๑๐) ทำกาลกิริยาตาย,
(๑๑) เมื่อยังไม่บรรลุคุณวิเศษอันยิ่งๆ ขึ้นไป,
ย่อมเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลกแล”

๘
เมตตาไหลมา

เพราะบุญบารมีของหลวงพ่อสดแท้ๆ จึงทำให้พระเณร ชี เด็ก วัดปากน้ำ อยู่กันอย่างไม่เดือดร้อนด้วยเรื่องอาหารการฉันการกิน

ความเป็นผู้มีเมตตาสูงของหลวงพ่อสด เป็นที่เลื่องลือมานานเวลา ท่านเมตตาทั้งพระภิกษุและสามเณร เด็กวัด และญาติโยมโดยทั่วไปอย่างไม่มีที่ติ

หากจะยกย่องท่าน ก็คงจะกล่าวได้ว่าท่านเป็นเอตทัคคะหรือเป็นผู้เลิศในด้านเมตตาสูง

ปัจจุบันยังมีพระที่มีเมตตาสูงอยู่อีก ท่านองค์นั้นก็คือหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม หรือพระราชสุทธิญาณมงคล เจ้าสำนักวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

หลวงพ่อจรัญ ท่านมีกิตติศัพท์เกียรติคุณในด้านเมตตาสูงมาก จนมีแต่ญาติโยมรักใคร่ ไม่มีใครรังเกียจ

เมตตาของท่านแผ่ไปให้แก่ทุกๆ คน เพราะฉะนั้น เวลาที่ท่านจะคิดจะนึกอะไร มักจะได้อย่างใจและไหลมาเทมาอย่างไม่ขาดสาย ดังตัวอย่างที่ท่านเคยเล่าไว้ว่า

ที่วัดอาตมากำลังอบรมกำลังพลทหารบก ขณะนั้นข้าวสารก็เหลือน้อยแล้วอาตมาก็แผ่เมตตาไป เป็นบุญของกองทัพบกที่จะมีข้าวเลี้ยงต่อไป

เกิดดลบันดาลให้ครูรวมกับคุณประภาศรี มาจากลาดยาว จ.นครสวรรค์ นำข้าวสารมาให้ ๑๐ กระสอบ น้ำตาลทราย ๑ กระสอบ นม ๑ ลัง หอมกระเทียม ๑ กิโลกรัม พริกแห้งน้ำปลา ผงซักฟอก

คนที่สะสมบุญไว้ เวลาจิตว่าง จะมีพลังส่ง ถ้าจิตไม่ว่าง จิตฟุ้งซ่านไม่มีพลังส่ง จะเอาสตางค์มาทำ

บุญสังฆทานกี่ร้อยกี่พันกี่แสนก็ไม่ได้ผล มันต้องสะสมบุญ

อาตมาสะสมบุญไว้ตรงนี้ ทุนเสริมสมองเด็กในการเรียนหนังสือ ช่วยเด็กยากจน เอาข้าวสารไปให้ทาน เจริญวิปัสสนากรรมฐาน บุญก็เต็มและเป็นแรงผลักดันของกองทัพบกอีกเหมือนกัน เจ้าที่เจ้าทางก็นำของมาให้ตรงกับที่เขามาให้วันนี้เลย

เรื่องที่ ๑

เมื่อคืนนี้มีเรื่องอัศจรรย์ดลบันดาล อาตมาทำงานเสร็จก็สวดมนต์ ไหว้พระ ยังไม่ทันได้นอน เพราะนอนไม่ได้จะต้องเข้าโบสถ์

มีเสียงดังขึ้น แล้วปรากฏตัวเป็นตาแป๊ะหนวดยาวมาบอกว่าเป็นเจ้าที่มาจากกรุงเทพมหานครมาบอกว่า

พระคุณเจ้า วันพรุ่งนี้เขาจะนำของมาถวายท่าน โปรดกรุณาแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้ข้าพเจ้าด้วย ข้าพเจ้าเป็นเจ้าของที่ อยู่บ้านเลขที่ ๘๑ สุขุมวิทซอย

๕๗ กับบ้านเลขที่ ๑๐๐/๑ ซอยสุขุมวิท เตรียมอุดม ๔ อาตมาก็จดไว้

เขาบอกว่าเมื่อสมัยก่อนเขาเป็นเศรษฐีมีเงินขี้-เกียจทำบุญ ตายแล้วเกิดเป็นเปรตอยู่ที่นั้น ไม่ได้ไปเกิด อยู่มา ๑๐๐ กว่าปีแล้ว เป็นปู่โสมเฝ้าทรัพย์ เจ้าของที่ใหม่จะขายที่ก็ขายไม่ได้

แต่ตอนนี้จะไปเกิดแล้ว เจ้าของใหม่คือคุณระย้า เขาจะขนของมาให้ตอนบ่ายนี้ มีข้าวสาร ๒ กระสอบ น้ำตาลทราย ๓ กระสอบ น้ำมันพืช ๑๐ ปีป น้ำ ๕๐ โหล แล้วให้อาตมาอุทิศให้

นี่กรรมฐานมีประโยชน์นะ เจ้าที่มาบอกตั้งแต่ตี ๓ เชื่อไม่เชื่อไม่เป็นไร

ปรากฏว่าคุณระย้าไม่ได้มา แต่ให้รถ ๑๐ ล้อบรรทุกของมาให้โดยโทรศัพท์บอกล่วงหน้า ตรงตามที่เจ้าที่บอกทุกประการ

นี่คือเงินไหลนอง ทองไหลมา และเจ้าของที่เขาจะขายที่ด้วย รวยอีกเป็น ๑๐๐ ล้าน

อาตมาจะต้องแผ่เมตตาให้เขา และขอให้กองทัพ

บกแผ่เมตตาให้เขาด้วย

เรื่องที่ ๒

ที่ลพบุรี ข้างร้านวรทัศน์ตอนเย็นๆ เวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกาจะเห็นคนแก่โบราณ ถือตะกร้าหมากเดินไปเดินมาหลังร้านที่วังและที่โรงหนัง เป็นเจ้าของที่เห็นกันหลายคน

เขาเลยไปนิมนต์พระมาสวดนักขัตรบ้าง เอาทรายซัดบ้าง ราดน้ำมนต์บ้าง ยายคนนั้นก็หายไป

ลูกสาวของป้าข้างร้านวรทัศน์ ทำงานอยู่ที่องค์การโทรศัพท์ ยังไม่มีครอบครัว เกิดมีอาการผิดปกติตอนบ่าย ๓ โมง

จะมีอาการทำเป็นคนหลังค่อม ทำเป็นนมยานพิมพ์หนังสือไม่ได้เลย กวาดโน่น กวาดนี่

มีคนพาไปหาหมอดู และเข้าตรวจที่โรงพยาบาลหมอก็บอกว่าไม่มีโรคอะไร

หัวหน้าองค์การโทรศัพท์บอกว่า ให้ไปรักษาเสียให้หาย ถ้า ๓ เดือนไม่หายให้ออกจากที่ทำงาน

ยายคนนี้เป็นเจ้าของที่ที่โรงหนังหลังร้านวรทัศน์ แก่หลังค่อมนมยาน ถือกระจาดหมาก ถูกเขาไล่ที่ลพบุรี เลยไปเข้าลูกสาวของเขาที่กรุงเทพฯ วิญญาณอาฆาตนะ

อย่าลืมนะ ถ้าใครพบเห็นอย่างนี้ อย่าไล่นะ อย่าไปเอาพระมาสวด อย่าเอาน้ำมนต์มาราด ขอฝากว่า "อย่า"

ท่านต้องแผ่เมตตา แผ่เมตตาไปนี่ ผีมันรักท่านนะ ขอประทานโทษ ไม่ต้องแค่ผี แค่คนหรอก กับสุนัขยังใช้ได้

อาตมาเมื่อสมัยเด็กจะไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ไปลาป้า มีไอ้โทนตัวหนึ่ง เราไปขว้างหัวมัน พอเรียนหนังสือจบจากกรุงเทพฯ มาหาป้า มันเห่าเราคนเดียว เพื่อนไม่เห่า หมายังเกลียดแล้วผีจะไม่เกลียดหรือ

ในที่สุด เขาก็รักษาไม่หาย จึงไปหาพระองค์หนึ่งอยู่ปากน้ำ สมุทรปราการ นั่งทางในเก่ง แม่กับเตี่ยเขาไปด้วย พระท่านถามว่าเคยเห็นยายแก่หลังค่อม

นมยานไหม เขามาสิงอยู่

พ่อแม่ก็ยังไม่เชื่อใจ ก็ไปหาแม่ชีคนหนึ่ง ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็บอกตรงกันกับพระเลย

จึงถามวิญญาณว่าจะเอาอะไร ไม่อย่างนั้นลูกสาวจะไม่หาย เพราะเขาเคียดแค้นมาก จะเอาลูกสาวให้ตาย

แม่ชีก็ถาม ได้ความว่า เอาสังฆทาน สิ่งของต่อไปนี้ ไม้กวาด มีด ช้อนส้อม ๒๐ คู่

เขาก็บอกว่า จะเอาไปไหน แม่ชีก็บอกว่า "ยายคนนี้จะมาอยู่วัดอัมพวัน เขารู้จักหลวงพ่อวัดอัมพวัน แผ่เมตตาให้ทุกวัน และให้ทานทุกวัน เขาบอกอย่างนั้น"

แม่ชีคนนั้นก็ไม่รู้จักวัดอัมพวันด้วย เขาบอกว่าเอาไม้กวาดเพราะมาอยู่วัดต้องกวาดวัด และบอกว่าที่วัดกินข้าวเขาใช้ช้อนกัน

เขาก็เลยพากันมาเต็มวัดเลย มาถวายสังฆทานและนิมนต์พระอนุโมทนา ไม้กวาดยังอยู่เลย วัดนี้ดีผีช่วยกวาดเยอะ คนขี้เกียจจัง

พอถวายสังฆทานเสร็จเรียบร้อยแล้ว พรอนุ-โมทนา "พุทธาโภคา..." เรียบร้อย ลูกสาวหายทันที เดี๋ยวนี้ยังอยู่ ถามร้านวรทัศน์ดูได้ เป็นหัวหน้ากองไปแล้ว

ขอฝากไว้อย่าไปไล่ผีแบบนั้นนะ ต้องแผ่เมตตา ขอเสนอแนะว่า ถ้าผีเข้าจริง เราก็แผ่เมตตาไปแบบเจ้าคุณธรรมกิตติ (สมเด็จพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี)

คาถาว่า "เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะสัม-ภาวะเย อะปะริมาณัง"

ถ้าเขาจำไป ขับรถ ผีช่วยเราหมด

ถ้าจะภาวนาเป็นหัวใจก็ภาวนาว่า "เมตตา คุณ-ณัง อรหัง เมตตา"

ใช้ไปเถอะ ยิ่งใช้ยิ่งมี และมีผลดีต่อทุกคน เพราะเมตตาช่วยค้ำจุนโลก

"โลโกปตฺถมฺภิกา เมตตา

เมตตาเป็นเครื่องค้ำจุนโลก"

วาทะสมเด็จพระมหาสมณเจ้า
กรมพระยาวชิรญาณวโรรส

๙
วิบากกรรม

คนเราสั่งสมกรรม บาป บุญ กันตลอดเวลา เริ่มตั้งแต่เด็กจนถึงผู้ใหญ่ ถ้าชั่งเป็นกิโลได้ก็คงหนักไม่น้อย

คุณวรรณา สุติวิจิตร ได้เล่าถึงวิบากกรรมของตนเองสมัยเด็ก ว่าได้สั่งสมกรรมไว้มาก จึงได้รับวิบากกรรมอยู่หลายครั้ง

เธอเล่าว่าวันไหน กับข้าวมีปูทะเล เธอจะทำอย่างตั้งใจ และเป็นประจำ โดยใช้มีดโต้ผ่ากลางตัวปู

ที่ยังมีชีวิตอยู่ แล้วสับออกเป็นสองส่วน

เมื่อปูถูกมีดโต้ก็จะกระดุกกระดิกเล็กน้อย เนื่องจากก้ามและขาทั้งแปดถูกแม่ค้ามัดด้วยเชือกอย่างเหนียวแน่น ถ้าขณะนั้นเพียงแต่ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อปูอยู่สักนิด ข้าพเจ้าก็คงจะรู้ซึ้งถึงความเจ็บปวดความทนทุกข์ทรมานของปู แต่ข้าพเจ้ากลับไปสนใจและภาคภูมิใจกับความสำเร็จที่ข้าพเจ้าสับปูได้ ๒ ส่วนเท่าๆ กันมากกว่า ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็จะสับก้ามปูก่อนเพื่อป้องกันการถูกหนีบ สับขาปู ส่วนปลายทิ้งแล้วเถือเนื้อปูออกเป็นชิ้นๆ สำหรับทำกับข้าว

เวลาผ่านไปร่วมสิบปี กรรมก็มาปรากฏให้เห็นครั้งหนึ่งข้าพเจ้าไปคุมสอบเข้ามหาวิทยาลัย ข้าพเจ้ากำลังก้มตัวลงเพื่อเดินลอดเข้าตึก มีอาจารย์ชายท่านหนึ่งเดินลอดเข้าไปก่อน ไม่ทราบว่ามีข้าพเจ้าเดินลอดตาม จึงดึงบานประตูเหล็กทั้งบานลง ในจังหวะที่ข้าพเจ้ากำลังก้มตัวลอดอยู่พอดี บานประตูเหล็กของตึกได้ทำหน้าที่เหมือนกิโยตีน สับลงบนแผ่นหลังของข้าพเจ้า ลักษณะเดียวกับที่ข้าพเจ้าใช้มีดโต้สับลงบน

ตัวปู

ต่อมาเกิดอาการปวด ชา ตั้งแต่ต้นคอแล้วแผ่ซ่านไปถึงปลายนิ้วมือ แผ่นหลัง สะโพก ทรมานเหมือนถูกปลายเข็มจำนวนนับหมื่นนับแสนเล่ม มาทิ่มแทงทุกอณูในร่างกาย ต้องรักษาตัวกว่า ๒ เดือน รับประทานยา ทายา กายภาพบำบัด ใส่ปลอกคอ เมื่อข้าพเจ้าหายก็เริ่มสนใจปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าตอบตัวเองว่า นั่นเป็นเพียงอุบัติเหตุ ยังไม่ปักใจเชื่อว่าเป็นกฎแห่งกรรม แต่ข้าพเจ้านั่งสมาธิแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรอยู่เสมอ

ต่อมาอีก ๖-๗ ปี ปูยังไม่ยอมอโหสิ วันหนึ่งข้าพเจ้านั่งอยู่ตรงเบาะหลังของรถยนต์ ขณะที่รถจอดติดสัญญาณไฟแดง มีรถกระบะคันหนึ่งวิ่งมาชนกระแทกท้ายรถคันที่ข้าพเจ้านั่งอย่างแรง เสียงดังสนั่น และรถคันที่ข้าพเจ้านั่งก็ไปกระแทกชนท้ายคันข้างหน้าต่อ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาก รถพังยุบ ทั้งหน้ารถและท้ายรถยุบเข้าหากัน อีกฟุตกว่ารถก็ยุบมาถึงตัวข้าพเจ้า ขณะที่เกิดเหตุ ข้าพเจ้าตั้งสติได้ เอามือจับ

เบาะยึดแขนไว้ไม่ให้หน้าอกถูกอัดกระแทก ข้าพเจ้ารู้ตัวทุกขณะจิตที่เกิดขึ้น อวัยวะส่วนคอถูกเขย่าไปเขย่ามาตามแรงกระแทกราวกับจงใจให้คอหักลงเดี๋ยวนั้น ข้าพเจ้ารับประทานยา ทายา นั่งสมาธิ ทำอยู่ ๒-๓ วัน ก็หายเป็นปกติ ข้าพเจ้าก็ตอบตัวเองเหมือนเดิมว่านั่นเป็นเพราะอุบัติเหตุ

ต่อมาอีกสองปี เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๖ ข้าพเจ้านั่งแท็กซี่ไปขึ้นรถของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เพื่อไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน รถแท๊กซี่ขับช้าๆ รถเมล์คันหลังเบรคแตกมาชนท้ายไม่รุนแรงนัก ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเองไม่เป็นไร จึงเดินทางต่อไปวัดอัมพวัน และในคืนนั้นเอง อาการปวดชาบริเวณคอของข้าพเจ้าก็เริ่มขึ้นอีก แม้กระทั่งกลืนอาหารก็กลืนได้อย่างยากเย็น วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้ไปหาพี่สม-ประสงค์ ซึ่งมีเมตตาจิตช่วยทายาให้ ๒-๓ ครั้ง อาการทุเลาลงบ้าง

ในวันที่ ๔-๕ ของการปฏิบัติ ข้าพเจ้ากระวนกระวายใจ คิดลังเลใจ จะกลับไปรักษาตัวที่กรุงเทพฯ

จิตใจว้าวุ่นจนต้องไปเดินรอบกุฏิของหลวงพ่อหลายรอบ แต่ไม่มีโอกาสได้พบท่าน ข้าพเจ้าไปยืนอ่านป้ายนิเทศหน้ากุฏิที่จัดเนื้อหาเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อที่เคยทำกับนก เต่า สุนัข แมว ข้าพเจ้าอ่านอย่างพินิจพิเคราะห์ แม้ว่าจะเคยอ่านมาหลายครั้งแล้วก็ตาม แต่ครั้งนี้ข้าพเจ้ายืนอ่านทุกตัวอักษรอย่างช้าๆ และยอมรับโดยไม่มีข้อโต้เถียง ปักใจเชื่อเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า นี่เป็นกฎแห่งกรรมที่ข้าพเจ้าต้องยอมรับ

ข้าพเจ้าเดินน้ำตาอาบแก้มกลับไปศาลาเหมือนเดิม ตั้งใจเดินจงกรม ตั้งใจนั่งสมาธิอย่างเต็มที่ ตั้งใจแน่วแน่อธิษฐานจิตขอให้โรคหายที่วัดอัมพวัน ข้าพเจ้าจะขอปฏิบัติเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ตายเป็นตาย ข้าพเจ้านึกถึงคำสวดบทหนึ่งที่ว่า ถึงแม้ร่างกายจะเจ็บปวดทนทุกข์ทรมานอย่างไร แต่ใจไม่ได้เจ็บป่วยทนทุกข์ทรมานไปด้วย ข้าพเจ้านั่งกำหนดพอง – ยุบไปรู้สึกว่าความปวดทั้งหลายเริ่มจะมีอาการหนักยิ่งขึ้นและเพิ่มอาการปวดเข่า ปวดขา มากขึ้นเป็นทวีคูณ

จนต้องเม้มปาก ข่มความปวด ข้าพเจ้าปวดมากจนเลิกสนใจเพราะมุ่งแต่กำหนดปวดหนอ อดทนหนอ ข้าพเจ้ากลับมาดูใจตัวเอง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าใจขณะนั้นสงบ เฉย ไม่ได้ทุรนทุรายในขณะที่ร่างกายปวดจนรู้สึกจะทนไม่ได้อยู่แล้ว ข้าพเจ้านั่งแยกรูป-นามด้วยอาการที่สงบ มองเห็นใจตัวเองที่เฉย รู้สึกว่าร่างกายที่ปวดอยู่ก็ปวดไป ข้าพเจ้ากำหนดพองยุบไปเรื่อยๆ

จนกระทั่งหมดเวลา เมื่อข้าพเจ้าลืมตาขึ้นอาการปวดทั้งหลายหายไปราวกับปาฏิหาริย์ เหลืออาการที่ร้อนวูบวาบเหมือนทายาหม่องไปทั้งตัว

เย็นวันนั้นข้าพเจ้าไปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกแห่งในวัดอัมพวัน ได้ไปไหว้เทพกาหลงเป็นครั้งแรกทั้งๆ ที่เคยมาที่วัดนี้หลายครั้ง และขอวิงวอนภาวนาให้เทพกาหลงช่วยรักษาโรคให้หายขาดด้วย ในวันรุ่งขึ้นขณะที่ข้าพเจ้านั่งกำหนดพอง-ยุบนั้น ข้าพเจ้าได้ให้คำสัตย์กับตัวเองว่า ข้าพเจ้าหายเป็นปกติแล้ว จะกลับไปพิมพ์หนังสือธรรมแจกเป็นวิทยาทาน ๑,๐๐๐ เล่ม เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร การนั่ง

สมาธิครั้งนี้ ข้าพเจ้ามีอาการร้อนแสบไปทั้งตัว

ขณะที่นั่งกำหนดพอง-ยุบ ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนว่าผมทั้งศีรษะเปียกเหมือนมีน้ำมาชโลมจนเปียก ข้าพเจ้ามีสติรู้เท่าทันปัจจุบันทุกอย่าง ไม่ได้มีอุปาทานหรือคิดนึกไปเอง ข้าพเจ้ารู้สึกว่าผมบนศีรษะเริ่มตั้งขึ้นเองรวมเป็นกระจุกๆ เป็นหย่อมๆ ทั้งศีรษะ ข้าพเจ้าเพิ่งนึกออกว่าเหมือนขนของกระต่าย เวลาถูกน้ำร้อนลวก ข้าพเจ้าอยากจะหัวเราะออกมาดังๆ ในกฎแห่งกรรมที่ปรากฏชัดเจนอย่างนี้ เพราะข้าพเจ้าเคยมีส่วนร่วมในการฆ่ากระต่ายด้วยการยกกาน้ำร้อนเตรียมไว้ให้เขา ต่อมาข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนมีมือ ๒ มือมารวบผมตรงท้ายทอยออกเป็น ๒ กระจุกซ้ายขวา แล้วกระจุกผมทั้ง ๒ ข้างถูกกระตุกขึ้นอย่างเบา ๆ นุ่มนวลเป็นจังหวะ ๒-๓ ครั้ง เหมือนกับมีศูนย์รวมประสาทอยู่ข้างหูนั้นถูกกระตุกขึ้น เทพกาหลงมาช่วยรักษาโรคให้ข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าภาวนาขออย่าเพิ่งหมดเวลา แล้วสัญญาณเตือนก็ดังขึ้น ข้าพเจ้าดีใจมาก เชื่อมั่นว่าข้าพเจ้าหายจากโรคแน่นอน

วันต่อมามีบรรดาผู้ใหญ่มาปฏิบัติธรรมทักว่า "ได้ส่องกระจกดูหน้าบ้างหรือเปล่า?" ไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะข้าพเจ้าได้เปลี่ยนจากใบหน้าที่ซีด ....อมทุกข์.....หมองเศร้า.... กลับกลายมาเป็นสีหน้าที่สดชื่นมีสีเลือดมากขึ้น ผิดไปจากเดิมราวกับคนละคนในเวลาไม่กี่วัน

ในคืนสุดท้ายก่อนกลับ ข้าพเจ้าตั้งใจนั่งสมาธิตรงที่นอนอีกครั้งหนึ่ง วันเดินทางกลับรู้สึกสบายเป็นปกติ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ต่อมาข้าพเจ้าได้เขียนและจัดพิมพ์หนังสือเรื่องสอนลูกศิษย์นั่งสมาธิขั้นพื้นฐาน พิมพ์แจกเป็นวิทยาทานตามที่ตั้งใจไว้

แต่กรรมของข้าพเจ้ายังไม่หมด ในวันที่ข้าพเจ้านัดไปรับหนังสือ เท้าของข้าพเจ้าเกิดไปถูกอะไรโดยไม่รู้ตัว เลือดไหล ออกมาเป็นลิ่มแดงสด กองอยู่บนพื้นเหมือนเลือดไก่ ข้าพเจ้าเพิ่งนึกออกอีกครั้งว่าข้าพเจ้ามีส่วนเป็นผู้ช่วยในการฆ่าไก่เมื่อตอนเป็นเด็กด้วย

ในวันหนึ่งๆ เราอาจระมัดระวังตัวเองให้ทำแต่ความดีนั้นยาก ในเบื้องแรกจึงควรหัดลดละกรรมชั่วก่อน เอาอย่างที่พระพุทธเจ้าบอกว่า

"บาปญฺเจ ปุริโส กยิรา
น นํ กยิรา ปุนปฺปุนํ

หากจะทำความชั่ว
ก็อย่าทำความชั่วนั้นบ่อยๆ"

๑๐
บุญบันดาล

หลวงพ่อจรัญเล่าถึงเพชรตาแมว ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี นายพุก ฤกษ์เกษม อยากได้เป็นนักหนา

เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๐

ท่านเจ้าเมืองพุก นำรถแทรกเตอร์มาช่วยพัฒนาวัด และเป็นรถคันแรกของจังหวัดสิงห์บุรี สมัยเก่านั้น ที่วัดมีกอไผ่เยอะ ต้นตาลก็เยอะ ท่านก็นำรถมาไสกอไผ่ให้ ไสกอหนามพุงดอ

ท่านเจ้าเมืองชอบเครื่องรางของขลัง มาบอกว่า

"หลวงพ่อครับ ผมขอเพชรตาแมว ผมอยากได้จัง"

อาตมาบอกว่า "ท่านเจ้าเมือง อาตมาจะเอาเพชรตาแมวที่ไหนมาให้เล่า อาตมาก็ไม่มีเพชรตาแมว แต่เอาละ ลองอธิษฐานดู ไปสวดมนต์ เจริญกรรมฐาน ถ้าท่านมีบุญวาสนาก็จะได้เอง"

ทำไปทำมา ท่านเจ้าเมืองก็สวดมนต์ เดินจงกรม นั่งกรรมฐาน เจริญวิปัสสนา และยังเอารถมาช่วยพัฒนาหลังวัด ตอนนั้นคุณไชยรัตน์ ดารามาศ เป็นผู้ตรวจราชการ ก็มาดูแลรถที่มาทำความสะอาดหลังวัดให้

พอท่านเจ้าเมืองสวดมนต์ได้ เจริญกรรมฐานได้ ก็มาบอกอาตมา แหม! เพชรตาแมว นึกว่าอยู่ที่ไหน ปรากฏว่าอยู่ข้างวัดนี่เอง

มีโยมข้างวัดคนหนึ่ง ชื่อปุ่น เป็นญาติโยมผู้ชายของอาตมา อาตมาเรียกว่าลุง เป็นตาของท่านปลัดประสิทธิ์ รองเจ้าอาวาส เคยไปเมืองลับแลที่วัดชีป่า

ไปเลี้ยงควายแล้วหายไป ๗ วัน ตอนนี้อายุ ๘๖ ปี พออายุ ๙๐ ปี ก็ตาย ลุงปุ่นมีเพชรตาแมว

ตอนเช้า ท่านเจ้าเมืองมาบอกว่า "หลวงพ่อครับ ผมเอารถมาช่วยหลวงพ่อนะ ช่วยโน่น ช่วยนี่ ทำอะไรก็ทำเลย ต้องทดสอบ รถทางราชการเขาให้มา เป็นรถแทรกเตอร์คันเล็กๆ

"ผมสวดพาหุงมหากา...ได้ ๑๐๘ จบแล้วนะ"

อาตมาก็นึกว่าจะไปหาที่ไหนให้นะ

พอท่านเจ้าเมืองกลับไป อาตมาก็สวดมนต์ไหว้พระ นั่งกรรมฐาน แผ่เมตตา นึกถึงเจ้าเมืองพุกเขามาช่วยเรานะ ช่วยวัดวาให้เตียน แล้วเขาก็นั่งกรรมฐาน ขอเทพเจ้าดลบันดาลด้วยเถิด ถ้าเป็นบุญของเขา เป็นสมบัติของเขา

พอบ่าย ๓ โมง ลุงปุ่นถือไม้สักเท้ามาแล้ว ยันหน้า ยันหลัง เคยไปได้ของดีมาจากเมืองลับแลเดี๋ยวนี้ ยังอยู่ที่อาตมา

เมืองลับแลก็คือเมืองสวรรค์ นรกที่มันลับแล มองไม่เห็น เป็นภาพซ้อน

ลุงปุ่นมาหาแล้วบอกว่า ผมจะมาคุยกับท่านสักหน่อย มีผ้าขี้ริ้วห่อของมาห่อใหญ่ แล้วก็เปิดให้ดู บอกว่าของเหล่านี้ได้มาจากเมืองลับแล ส่วนสิ่งนี้ผมถวายท่านส่วนตัว

อาตมาถามว่า "อะไรหรือ" ลุงปุ่นตอบว่า "เพชรตาแมว"

โอ้โฮ! อาตมาพูดไม่ออกเลยช๊อคเลย อะไรเป็นอย่างนี้ บุญบันดาลได้จริง ตื่นเต้น เงียบไปพักหนึ่ง ตอนนั้นลุงอายุ ๘๖ ปี

ลุงก็บอกว่า "ผมใกล้ตายแล้ว ผมฝันไป ๓ คืนแล้ว ผมมีลูกหลายคน มันแย่งกัน เพชรตาแมวของผมนี่หายไปตั้งปีนะท่าน ผมได้มาจากเมืองลับแลที่วัดชีป่า พอกลับมาก็ฝันโน่นฝันนี่ มีแมวมาหา มาแล้วก็ตายอยู่ ๗ วัน ก็ไม่เน่า ตอนดึกๆ มันร้องแป๊วๆ ที่คอกควาย ก็เดินไปดู

นึกแปลกใจว่า เอ๊ะ! แมวทำไมร้องได้ ตายไปแล้วนี่นา พอนึกถึงไปเมืองลับแลได้ ก็ไปแกะตา พอตาหลุดแมวเหม็นเน่าทันทีเลย ก็เก็บไว้

พอดีผ้าห่อไม่มี ก็เอาผ้าโจงกระเบนเก่าๆ ของภรรยาซึ่งขาดแล้วมาห่อเพชรตาแมวเก็บไว้

อยู่ต่อมาก็จะอวดลูก แล้วจะได้แบ่งให้ลูกๆ พอแก้ห่อออกมาไม่มีเพชรตาแมวเลย มีแต่ผ้านุ่งที่ห่อไว้

ต่อมาอีกประมาณปีหนึ่ง เพชรตาแมวก็กลับคืนมาอยู่ที่พานบูชาพระ ก็จำได้เลยใช้ผ้าห่อใหม่ และก็นำมาให้อาตมาในวันนั้น

และอีกสองก้อนที่ได้มาจากเมืองลับแลอาตมาก็รักษาไว้ อาตมาก็ตื่นเต้นดีใจ รถเจ้าเมืองยังอยู่ที่วัดนี้ท่านรอคนขับรถทำอะไรให้เสร็จแล้วก็ทานข้าวด้วย

พอเจ้าเมืองมาหา อาตมาก็ส่งให้กับมือ เจ้าเมืองน้ำตาร่วงเลย มือสั่นหมด คุณนายก็มาด้วย

นี่บุญดลบันดาลได้จริง แต่ผู้นั้นต้องเจริญกรรมฐาน ถ้าหากว่าอดีตชาติเคยเป็นของเขา ต้องได้แน่ๆ ไม่ผิดหวังหรอก

อธิษฐานน่ะ เขาเรียกตั้งปณิธานในใจ คือการอธิษฐานเหมือนโยมตั้งว่า จะนั่ง ๑ ชั่วโมง ถ้าไม่ได้ ๑ ชั่วโมงอย่าเลิก เสียอธิษฐาน ปณิธานในใจเสียละก็

สัจจะหมดไป จะอธิษฐานอะไรไม่ขึ้น ขอฝากไว้ด้วยนะ อธิษฐานไม่ขึ้นทำอย่างไรก็ไม่ขึ้น

อาตมาลองถามแหย่ดูว่า "ลุง เอามาให้อาตมาไว้ทำไม" ลุงก็บอกว่า "ท่านเอ๋ย ลูกหลายคน มันแย่งกัน ผมเห็นว่าหนุ่มอยู่ ผมก็ ๘๖ แล้ว นึกว่าวัดนี้ต้องเจริญ เพราะคนเมืองลับแลมันบอกผม"

"คนเมืองลับแลมาเข้าฝันก่อนที่จะได้เพชรตาแมว บอกว่าท่านจะเจริญ และท่านจดไว้นะ จะเจริญอย่างไร ผมก็แก่แล้ว ไม่ช้าผมก็ตาย" นี่เล่าเหตุการณ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ผ่านมาแล้ว

นี่บุญดลบันดาลได้จริง แต่ต้องนั่งกรรมฐาน ถ้าไม่นั่งกรรมฐานไม่มีทาง ต้องได้ด้วยการไปซื้อมา แต่บุญกรรมฐานไม่ต้องซื้อ ไม่ต้องหามาเอง

ในที่สุดเจ้าเมืองก็นำไปทำแหวนใส่ มีความเจริญเรื่อยมา และเป็นคนมีศีลธรรม และนั่งเจริญกรรมฐานลูกสาวเรียนหนังสือได้สำเร็จแพทย์ คนโน้นก็สำเร็จคนนี้ก็สำเร็จ เห็นจะเป็นด้วยอำนาจบุญกุศล และก็มีความสุขความเจริญสืบมา

อยู่มาไม่นานคุณนายอยากได้ขึ้นมาเสียอีกแล้ว มาที่วัดเอง ไม่ได้บอกเจ้าเมือง ให้เรือขับมาส่ง

อาตมาถาม "เอ้า! คุณนายมาอย่างไร"

คุณนายก็บอกว่า "ฉันอยากได้บ้างซิ"

"เอ้า! อยากได้บ้างต้องทำบุญนะ ต้องตักบาตรทุกวันนะ ต้องสวดมนต์บทนั้นให้ได้นะ ลองทำดูซิ ถ้าเป็นบุญของคุณนายคงจะได้นะ และก็ต้องนั่งกรรมฐานด้วยนะ"

คุณนายเป็นอิสลาม รับรองทำไม่ได้ คุณนายบอกว่า "ขาฉันไม่ดีขาเป๋เดินเขย่งๆ"

อาตมาบอก "ขาเป๋ก็ต้องเดินจงกรม ไม่อย่างงั้นไม่ได้"

นี่ความอยากได้อันนี้ก็ทำให้เจริญกรรมฐานเป็นขั้นต้น ไม่ใช่ศรัทธานะ ไม่ได้มีศรัทธาหรอก อยากได้เพชรตาแมวมากกว่า อยากได้มาก ขาเป๋ก็ต้องเดิน

อาตมาให้คุณนายเดินจงกรม นั่งกรรมฐาน สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ให้เท่าอายุเกิน ๑ จบแล้วสวด "พาหุงมหากา..."

คุณนายก็มีสัจจะเกิดศรัทธา เดินจงกรม นั่งกรรมฐานได้ดีกว่าสามีอีก ใส่บาตรทุกวัน และมีคุณแม่อิสลาม อยู่ที่อยุธยา บ้านคลองตะเคียน มีเรือขายเครื่องเทศสมัยเก่า ก็พลอยอนุโมทนาด้วย และก็ทำบุญตักบาตร อิสลามก็ตักบาตรสืบมา คุณนายก็สวดมนต์เสมอ

ทำไปทำมานึกว่าเพชรตาแมวจะอยู่ที่ไหนหรือ ปรากฏว่าอยู่ข้างวัดชลอนี่เอง เขาจะให้ลูกรี ก็มีลูกหลายคน อาตมาไปขอเช่าบอกว่าให้หมื่นหนึ่งเอาไปเลย เขาบอกว่าไม่ได้ แสนหนึ่งก็ไม่ให้ท่าน

อาตมาก็คิดว่าไม่ได้ก็ไม่เป็นไร ถ้าเป็นของคุณนายก็ต้องได้ อันนี้แหละได้พบมาแล้ว

พออยู่มาได้หน่อยหนึ่ง คุณนายก็มาวัด มานั่งกรรมฐาน แต่มาด้วยศรัทธาแล้วคราวนี้ ทีแรกไม่ศรัทธานะ เขาจึงไม่ให้เช่า จำไว้อย่างหนึ่งนี่เป็นเทคนิค ต้องทำด้วยศรัทธา

ถ้าทำโดยเสียไม่ได้ อยากได้เป็นกิเลส ถ้าทำด้วยศรัทธา ทำด้วยความปีติยินดี ทำด้วยบุญกุศลของ

ตนเองนี่ ไม่ใช่กิเลส มันถึงจะได้

พอถึงคราวได้เป็นอย่างไร สองสามีภรรยาปรึกษากัน และวันนั้นทำขนมปลากริมไข่เต่า หาบแกงมาเลี้ยงพระ มากัน ๓ คน สมัยนั้นพระทั้งวัดมีไม่เกิน ๑๕ องค์

เมื่อพระฉันภัตตาหารเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็พากันมาหาอาตมาที่กุฏิ มีดอกไม้ธูปเทียน มาเรียบร้อยมาบอกว่า

"ท่านครับ ผมเอาเพชรตาแมวมาถวาย"

อาตมาก็ตกใจ ขอซื้อหมื่นหนึ่งเขาบอกว่าแสนหนึ่งก็ยังไม่ขายให้ นี่ถวายฟรี!

นี่คือบุญดลบันดาลจากกรรมฐานนะ มันเป็นของคุณนายเขา ผลสุดท้าย เจ้าเมืองสามีภรรยาได้ไปทั้งคู่เลย

ในเวลากาลต่อมา ก็ย้ายจากสิงห์บุรีไป สุดท้ายปลายทางก็ปลดเกษียณ บัดนี้ถึงแก่กรรมหมดแล้ว อาตมาไปงานศพทั้ง ๒ คน ศพเจ้าเมืองไม่ได้เผามอบให้แก่โรงพยาบาลศิริราช ให้หมอศึกษาต่อไป

ตอนหลังคุณนายเสงี่ยม ผู้เป็นศรีภรรยาก็ตาย พอตายแล้ว อาตมาไปสืบถามลูกว่า เพชรตาแมวอยู่ที่ไหน ไม่มีใครได้เลยนะ หายไปเลย แสดงว่าลูกไม่มีบุญนะ หายไปเลย ลูกเป็นแพทย์ เป็นทหารหลายคนก็เรียกรวมตอนที่คุณนายเสงี่ยมตาย ไม่มีใครได้ทั้งลูกหลาน ไม่ทราบว่าหายได้อย่างไร

อยู่แต่แหวน เขาก็นำมาให้อาตมาดู ไม่มีหัวอาจจะเป็นโจรกรรม หรือใครลักก็อาจจะเป็นได้ไม่แน่นอน หรือหายไปเอง ด้วยบุญกุศลของเขาไม่มีอย่างไรก็ไม่ทราบ อันนี้เป็นที่ค้นเดาลำบาก

ขอฝากพี่น้องไว้ด้วย นี่บุญดลบันดาลได้จริงนะ แต่ต้องนั่งกรรมฐาน

บุญดลบันดาลได้จริงขอให้ตั้งสัจจะ เมื่อเร็วๆ นี้ อาตมาไปที่จังหวัดปราจีนบุรี ไปงานฉลองพระพุทธบาท มีการแสดงของนักเรียนรำถวายพระพุทธ-บาท มีปี่พาทย์นาฏศิลป์ลพบุรีและของกรมศิลปากรผสม รำเป็นชุด ชุดภาคเหนือ ชุดภาคกลาง ชุดภาคอีสาน ชุดภาคใต้ รำแต่ละภาคไม่เหมือนกัน

มีพระสงฆ์ไปในงาน ๒,๕๐๐ รูป ไม่มีใครให้รางวัลเลย เจ้าของท้องที่ก็ไม่คิดจะให้กำลังใจเด็กที่รำ อาตมาก็ไม่ได้เตรียมของไป พวงมาลัยก็ไม่มี

ถามเจ้าเมือง (นายประมวล รุจนเสรี) ว่ามีรางวัลแจกเด็กไหม ท่านก็บอกว่า หลวงพ่อไม่ต้อง แต่ละอำเภอเขาเอามากัน

เอ! แต่อาตมาว่าต้องนะ ต้องให้กำลังใจเด็ก เด็กกำลังเรียนหนังสือเป็นเด็กๆ กำลังเรียนหนังสือจะได้มีกำลังใจ เครื่องแต่งตัวก็ราคาตั้งหลาย มาร้องรำทำเพลง ก็ควรให้กำลังใจเขาบ้าง

โยมเอ๋ย อาตมามีแค่ ๑,๐๐๐ บาท คนตั้ง ๔๐ คน แจกคนละ ๑๐๐ บาท ต้องใช้เงินทั้งหมด ๔,๐๐๐ บาท ท่านเจ้าคุณเจ้าคณะจังหวัดปราจีนบุรี ถามว่าหลวงพ่อวัดอัมพวันสตางค์พอหรือ

อาตมาบอก "ขอยืมหลวงพ่อหน่อยได้ไหม"

ท่านบอกว่า "ขอยืมทำไม จะไปให้รางวัลทำไม"

ถ้ายังงั้นก็เลิกพูดกัน ก็เห็นในย่ามของท่านมีนี่

เมื่อตะกี้เขามาถวายท่านตั้งเยอะ

อาตมาก็แจกคนละ ๑๐๐ บาท ชุดหนึ่งก็ ๕ คน หมดไป ๕๐๐ แล้ว ชุดที่สอง ออกมา ๖ คน คนละ ๑๐๐ ก็ต้องใช้อีก ๖๐๐ เงินมี ๑,๐๐๐ เดี๋ยวก็ไม่พอแล้ว ชุดหลังเงินไม่พอ อาตมาก็นับๆ ๆ ๆ นับ เท่าไรก็ไม่พอ

ถามท่านเจ้าคุณอีกองค์หนึ่ง มีตังค์ไหม ขอยืมหน่อยท่านตอบว่า "อยู่ที่เด็ก" ไม่เป็นไร เดี๋ยวจะแก้ปัญหา ก็คิดว่าถ้าไม่มีก็ให้จดชื่อเด็กส่งทางไปรษณีย์ก็ได้ ก็คงจะแก้เป็นประเภทสอง

แต่อย่าเลยบอกพระอินทร์เทวดาว่า บุญกุศลมีจริง โปรดได้ทิ้งเงินมา ณ บัดนี้ พระอินทร์บอกไม่ได้! ถ้าทิ้งมาคนอื่นก็เก็บหมดซิ ท่านไม่ทันไปเก็บหรอก

เอ! เอาอย่างไรล่ะ พระอินทร์หานโยบายให้อาตมาหน่อยซิ นี่เรื่องจริงนะ เราก็นับๆ ๆ ๆ ไม่มีใครมองเลย

มีผู้กำกับ พ.ต.อ. วิชิต กับ คุณนายสุวคนธ์ สังข์สุวรรณ เคยเป็นอาจารย์สอนที่จังหวัดสิงห์บุรี แล้วย้ายไปสอนที่จังหวัดปราจีนบุรี สามีเป็นผู้กำกับ

เขาก็มองดูเรา เราก็มองดูเขา ก็พูดกันทางสายตา

สายตาเขามองดูเราว่า สตางค์ไม่พอหรือ

ตาพูดได้ไหม ขนาดเจ้าเมือง ปลัดจังหวัด รองผู้ว่า อดีตรัฐมนตรี ก็นั่งเป็นแถวนุ่งขาวหมด ผู้กำกับก็นุ่งขาว คุณนายสุวคนธ์ก็นุ่งขาว

อาตมาก็เห็นหนอๆ ๆ คุณนายก็ควักๆ ๆ ๆ มาเอาซองใส่หนอ ม้วนหนออ้อมมาข้างหลังหนอ แล้วอาตมาก็เตรียมรับหนอ อยู่ข้างหลัง

พระที่นั่งอยู่ด้วยกันไม่มีใครรู้เลย ไม่มีกรรมฐานมัวเห็นหนอที่เขารำ อาตมาก็รับหนอ กำไว้หนอ

นี่เห็นไหม บุญดลบันดาลได้ ใครไม่เชื่อก็ไม่ว่ากันนะ อาตมาก็เอาเงินมานับๆ ๆ นับเสร็จแล้วได้ ๕,๐๐๐ บาท ไม่มีใบละ ๕๐๐ เลย เขารู้ว่าเราใช้คนละ ๑๐๐ เขาอุตส่าห์ควักแล้วควักอีก ใบละ ๑๐๐

ทั้งนั้นไม่ต้องยากในการให้

บุญดลบันดาลได้อย่างนี้ และเขาไม่มีพูดอะไรกับเราพอมาถึง เขาพูดว่า "แหม! หลวงพ่อเก่งจังเตรียมผ้ารับทันพอดี"

มีม่านอยู่ข้างหลัง และพระที่นั่งอยู่ข้างหน้าเราเป็นแถว ไม่ได้มองข้างหลัง

คุณนายเดินอ้อมไปท้ายแถว แล้วน้อมมาอาตมาก็ไม่ได้หันไปดู แต่เตรียมผ้ากราบคลี่ออกไปรับหลังม่าน พอรับเสร็จก็พับ มีเทคนิคนิดหน่อยพระไม่รู้เลย

ฝ่ายเจ้าคณะจังหวัดปราจีนบุรี บอกหลวงพ่อวัดอัมพวันเงินพอหรือ ผมก็ลองเสกดูนะหลวงพ่อนะเงินมันขาดมีมาพันเดียว

อาตมาก็จับผ้ารับมา ท่านก็มองใหญ่

"ผมจะเสกเงินนะซี ขอยืมหลวงพ่อไม่ให้นี่"

เขาก็มองจัง อีกองค์หนึ่งบอกว่า "หลวงพ่อใช้คาถาบทไหนล่ะ"

"เอ๋! มาเรียนคาถาหน้าธารกำนัลไม่ได้"

อาตมาก็เป่าพรึม ทำเป็นหล่นร้องโอ้โฮกันใหญ่

มาอย่างไรเล่าน่ะ พอแจกเลย ยังเหลือ ๑,๐๐๐ บาท

ขอให้ศรัทธาจริงๆ เถอะ เงินงอกได้จริงๆ หรือจะว่าเสกเงินได้ก็ถูก สำคัญว่าจะทำหรือไม่ทำ ถ้าเสียดายเงินอดเลยไม่ได้แน่ๆ

"ททโต ปุญฺญํ ปวฑฺฒติ

บุญย่อมเจริญแก่ผู้ให้"

๑๑
สั่ง ส ม บุ ญ

บุญที่มีประโยชน์สูงและประหยัดสุดก็คือ การเจริญกัมมัฏฐาน เพราะให้ประโยชน์แก่ชีวิตมากกว่าอย่างอื่นทั้งหมด นอกจากนี้ยังประหยัดอีกด้วย คือไม่ต้องเสียเงินเสียทอง ให้ทาน ยังต้องมีทานที่จะให้ แต่เจริญกัมมัฏฐาน ขอเพียงมีใจให้ก็เพียงพอแล้ว

การเจริญกัมมัฏฐาน คือการฝึกฝนอบรมจิตใจให้เกิดความสงบใจ และมีปัญญาอันลึกซึ้ง มองเห็นสภาพความจริงของชีวิตและโลกอย่างรู้เท่าทัน ยิ่งถ้า

หากพากเพียรถึงบรรลุธรรมได้แม้ขั้นใดขั้นหนึ่งก็ตาม ย่อมได้รับประโยชน์สูงสุดที่ชีวิตสมควรจะได้รับ

เพราะชีวิตที่ดีที่สุดนั้น มีแต่ชีวิตที่บรรลุธรรมอยู่เหนือกิเลสเท่านั้น ชีวิตนอกนี้ไม่มีอันใดพิเศษ

การเจริญกัมมัฏฐานจึงเป็นการสั่งสมบุญที่มีค่าที่สุด หลวงพ่อจรัญท่านกล่าวว่า

ขณะที่เรามีปัญจสาขาอยู่ในครรภ์ของมารดาเจริญเติบโตมา ถ้าพ่อมีบุญแม่มีบุญได้เจริญกรรมฐานลูกออกมาก็จะมีบุญวาสนาด้วย สมองกลดลบันดาลลูกก็มีปัญญา ถ้าพ่อมีเวร แม่ซ้ำมีเวรสร้างเวรสร้างกรรมกันมา ลูกจะมีสมองดีไม่ได้ ออกมาก็เป็นคนใบ้บ้า เสียจริตผิดมนุษย์ เป็นคนปัญญาอ่อน ไม่สามารถจะสอนให้เขาดีได้ นี่แหละกรรมมาจากพ่อแม่

เพราะฉะนั้นการเจริญพระกรรมฐานทำให้สะสมบุญ ทำให้มีคุณประโยชน์ถึงบุตรของตน อันนี้พระพุทธเจ้าสอนไว้ ที่เราสวดมนต์ว่า "กัมมทายาโท กัมมโยนิ กัมมพันธุ กัมมปฏิสรโณ ยัง กัมมัง กริส-สามิ ปะปากังวา" ท่านทั้งหลายเอ๋ยที่เราสร้างบุญ

สร้างบาปกันมาเอง นี่แหล่ะพ่อแม่สร้างความไม่ดีให้กับลูก ทำความไม่ถูกให้กับหลาน เวรกรรมก็จะโยนให้กับลูกของตน จุดมุ่งหมายอันนี้นี่แหละปัญจสาขาแยกออกมาจากท้องของมารดา บางคนก็ออกมามือง่อย ขาก็ง่อย แถมหัวโตมีน้ำอยู่ในสมอง แล้วก็อยู่อย่างเป็นทุกข์ บางคนก็เป็นโรคตับโรคไต ก็เนื่องจากพ่อแม่สมประดีสร้างปาณาติบาตมา ใจดำอำมหิตเหี้ยมโหดทารุณดุร้าย ลูกก็จะเป็นอย่างนี้ ออกมาอาการ ๓๒ ไม่ครบ เอาดีไม่ได้อย่างนี้เป็นต้น

นี่แหละ ท่านทั้งหลายที่มาปฏิบัติกรรมฐาน นับว่าเป็นโชคดีขอท่าน ท่านมาสร้างกำไรชีวิต ท่านมาสร้างข้อคิดให้กับตัวเอง ท่านทั้งหลายเสียสละมาเถิดจะประเสริฐในวันข้างหน้า ไม่ต้องเสียเงินเสียทองมากมาย อาตมาไม่เก็บเงิน ที่อยู่ก็ไม่ต้องเช่า ข้าวก็ไม่ต้องซื้อ อาตมาเลี้ยงเอง ไม่จำเป็นต้องมาออกค่าไฟฟ้าให้กับอาตมาหรอก อาตมาทำบุญกับโยม อาตมาเสียสละ ขาดเหลืออาตมาออกให้

อุตส่าห์ปวารณาโยมให้มาสร้างความดีถึงเช่นนี้

แล้ว โยมยังไม่สนใจ ก็เป็นที่น่าเสียดาย เพราะเป็นบาปกรรมของโยมเองบุญมีแต่กรรมมาบังทำให้มาสร้างความดีไม่ได้ มีมากรายด้วยกัน เชิญชวนเท่าไรก็ไม่มานี่แหละกรรมมันบังเหมือนกับคนจะถูกรถชนตายกรรมมันบังทำให้ไม่เห็นรถ ทำให้รถชนตัวเองตาย เราขับรถชนคนตาย กรรมมาบังทำให้ไม่เห็นหรือตัดหน้ารถอย่างกระชั้นชิด เราก็ชนเขาตายเพราะเวรกรรมตามสนอง จะต้องชนตรงนี้ด้วย แล้วเขาก็ต้องตายตรงนี้ด้วย แล้วเราก็ต้องตายตรงนี้ด้วย นี่เหตุการณ์ตายตัวแล้ว เป็นกฎแห่งกรรม ถ้าท่านเจริญกรรมฐานท่านจะรู้ได้ว่า เราสร้างเวรกรรมอะไรมา

ท่านสาธุชนทั้งหลายเอ๋ย คนที่มีบุญถึงจะมาทำกรรมฐานได้ พระพุทธเจ้าทรงสอนว่ายอดสูงสุดที่เป็นมรดกโบว์แดงของเสด็จพ่อของเราคือกรรมฐาน แต่สาธุชนทั่วโลกจะทำเหมือนกันไม่ได้ เพราะนานาจิตตัง ต่างเวรต่างกรรมกันมา บางคนมาจากนรกมาเกิดในโลกมนุษย์ ไม่สามารถเจริญกรรมฐานได้ เข้าวัดก็เดินผ่านไปผ่านมา เพราะกรรมมันบังจิตใจ คือ

ทรพีทรพาอกตัญญูต่อพ่อแม่ตลอดมา คนประเภทนี้จะเจริญกรรมฐานไม่ได้ ถ้าเจริญกรรมฐานต้องอกแตกตาย เพราะคิดไม่ดีกับพ่อแม่ คิดจะฆ่าพ่อฆ่าแม่

เมื่อเร็วๆ นี้ฆ่าพ่อตาย บอกให้มาเจริญกรรมฐานมันร้อนหมด พอเข้าวัดทนไม่ได้ ต้องเอารถออกไปนี่เรื่องจริงที่วัดนี้ ฆ่าพ่อตายแล้วแม่เขาสงสารลูกเขาอุตส่าห์พาลูกมาเจริญกรรมฐาน นี่โยมเห็นไหมกรรมมันบัง ร้อน พอรถมาถึงวัดอัมพวัน เข้าวัดไม่ได้ร้อนหมดเลย ปวดหัวเข้าไม่ได้ แม่นึกว่าผีพ่อสิงเลยเข้าบอกอาตมาว่า หลวงพ่อช่วยดูลูกชายสิผีพ่อเข้าสิงไหม เปล่าเลยเวรกรรมมันตามสนอง ปิตุฆาต มาตุฆาต ห้ามสวรรค์ ห้ามนิพพาน นี่ฆ่าพ่อขอฝากไว้ทำกรรมฐานไม่ได้แน่ เลยก็ต้องหันรถกลับนี่เรื่องจริงที่วัดนี้ ผ่านมาสิบกว่าวันมานี่เอง คนประเภทนี้ไปสวรรค์ไปนิพพานไม่ได้

ดังเช่นอหิงสกะ ลูกของปุโรหิตจารย์ จะไปฆ่าแม่คือพราหมณี จะเอานิ้วมาบูชาครู พระพุทธเจ้าจึงสกัดกั้น ว่าอหิงสกะเป็นคนมีบุญวาสนา จะสำเร็จ

มรรคผลนิพพานเป็นพระอรหันต์ขีณาสพ พระพุทธ-เจ้าจึงเสด็จไปบิณฑบาตรขอว่า อย่าไปฆ่าเขาเลย อหิงสกะเอ๋ย สมณะหัวโล้น หยุด ข้าจะฆ่าเจ้าเอานิ้วไปบูชา เหลืออีกนิ้วเดียวครบพันนิ้ว หยุดนะสมณะโล้น สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็หันมาบอก อหิงสกะเอ๋ย เราหยุดมานานแล้ว เจ้าสิยังไม่หยุด คนผู้มีปัญญาได้ทราบทิ้งดาบทันที อ๋อ! พระพุทธเจ้าได้หยุดทำความชั่วมานานแล้ว เรานี่ยังไม่หยุดทำความชั่วเลย ทิ้งดาบกราบทันที นี่เห็นไหม จะไปฆ่าแม่พราหมณีคือแม่ให้กำเนิดมา เห็นชัดเจนแล้ว อหิง-สกะเลยได้บวช มีนามว่า พระองคุลิมาล สำเร็จมรรคผลนิพพานได้

นี่ขอฝากญาติโยมไว้ไปสอนลูกสอนหลานอย่าคิดไม่ดีกับพ่อแม่เลย ไม่ต้องถึงกับฆ่าท่านหรอกแค่คิดว่าพ่อแม่เราไม่ดี จะทำมาหากินไม่ขึ้น เจ๊ง ท่านต้องแก้ปัญหาก่อนคือ ถอนคำพูด ไปขอสมาลาโทษพ่อแม่เสียแล้วมาเจริญกรรมฐานรับรองสำเร็จแน่มรรคผลเกิดแน่ ถ้ายังด่าพ่อด่าแม่ทิ้งไว้แล้วมาเจริญ

กรรมฐาน อาตมาขอเจริญพรว่าเจริญไปอีกร้อยปีก็ไม่ได้ผล เพราะเวรกรรมตามสนอง

หากท่านทั้งหลายเคยด่าท่านผู้มีพระคุณ ถอนคำพูดแล้วขอสมาลาโทษเสีย ท่านจะได้ผลจากการเจริญกรรมฐานทันที เหมือนพระภิกษุต้องแสดงอาบัติให้บริสุทธิ์เสียก่อน แล้วมาเจริญกรรมฐานจึงจะได้ผล เช่น แม่แต้มอยู่ที่บ้านเตาปูนใต้วัดสว่างเจริญกรรมฐานมาตั้ง ๗-๘ ปี ไม่ได้ผล เพราะเรื่องอะไร อ๋อ! แกด่าสามีแกที่เป็นปลัดอำเภอชื่อปลัดเขียว แม่แต้มแกด่าผัวเก่ง มาปฏิบัติคราวรุ่นแม่ใหญ่ บอกแม่แต้มเอ๊ยขออโหสิกรรมเสีย บอกดวงวิญญาณให้อนุโมทนาต่อพระสงฆ์ด้วย หลังจากนั้นก็ขออโหสิกรรมให้ดวงวิญญาณรับทราบว่า พ่อเอ๋ยฉันขอสมาลาโทษกายกรรม วจีกรรมต่อวิญญาณ ขอพระสงฆ์รับทราบอนุโมทนาแล้วยะถาสัพพีให้ ตั้งแต่นั้นมาแม่แต้มเข้าสมาบัติได้ เจริญกรรมฐานได้ผลวันนั้นเลย

นี่อย่างแม่แต้มไม่มีเจตนาด่าให้สามีเสียหายเป็นเพราะปากมันเคย เคยถามแม่แต้มด่าสามีจริงไหมจริง

เจ้าค่ะ ฉันนี่ปากไม่ดีชอบด่าเขา แล้วเขาก็ไม่เถียงฉันด้วย เขาเป็นลูกไล่ฉัน เท่านี้ทำกรรมฐานไม่ขึ้นมา ๗-๘ ปี เลยขออโหสิกรรมแล้วก็หายไป แล้วแม่แต้มก็เข้าผลสมาบัติได้ นั่งได้ตั้ง ๘ ชั่วโมง แม่ใหญ่ทราบดีนะ แม่แต้มได้สิ้นชีวิตไปแล้ว ก่อนตายแกบอกอาตมาต้องไปนำศพทั้งที่อาตมาป่วยหนักก็ต้องไปนำศพแกไปเมรุ แล้วแกตายอย่างไร แก่ตั้ง ๘๐ กว่าร่วม ๙๐ แล้ว ตายแบบไหน เราก็รู้ว่าแกต้องตกบันไดตาย เพราะเมื่อก่อนแกผลักผัวแกตกบันได นี่ชัดเจนไหม ผลักผัวตกบันได ผัวเลยหัวทิ่มลงไป เท่านี้แหละทำให้แม่แต้มต้องตกบันไดตาย ขอฝากไว้อย่างสร้างเวรสร้างกรรมเลย

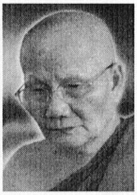
อีกบ้านหนึ่งพ่อมีเมีย ๔ คน มีลูกเมียหลวงติดตามพ่อไป แล้วมาบอกแม่ แม่ก็บอกพ่อเจ้าไม่ดีลูกก็กลับไปด่าพ่อหาว่าพ่อไม่สงสารแม่ของตัว แล้วก็มาบวชที่วัดนี้ บวชแล้วเดี๋ยวเป็นโน่นเป็นนี่ ปวดหัวไม่พัก เป็นโรคจะกลายเป็นคนวิกลจริต อาตมาดูกฎแห่งกรรมแล้วถามว่านี่พ่ออยู่ไหน บอกพ่ออยู่กับเมียโน้น

เมียนี้ แล้วก็เคยด่าพ่อไหม บอกเคย พ่อทำแม่ผมเจ็บใจ ผมก็เลยด่าเอา นี่แหละไปบวชก็ไม่ได้ผล ไปถอนคำพูด ไปขอสมาลาโทษกับพ่อเจ้าเสีย แล้วเจ้าจะมาเรียนนั่งกรรมฐานได้ผลแน่ๆ คนที่ไม่ได้ผลเพราะกฎแห่งกรรมตามสนอง

กรรมฐาน

อาตมาเคยแก้สองสามีภรรยาที่วัดนี้นะ ภรรยาก็บอกว่าไปด่าสามี "ไอ้เหี้ย ไอ้เหี้ย" หรือ "อาเฮีย อาเฮีย" ด่าอยู่ทุกวัน แล้วสามีก็ไม่รู้จะแก้อย่างไรก็กลุ้มใจตลอดมา อาตมาเลยสงสารเขาเลยบอกให้สามีนั่งกรรมฐานเถอะ เลยสามีก็พักร้อนมา ๑๐ วัน มานั่งกรรมฐานที่วัดนี้ นั่งเจริญกรรมฐาน จิตใจก็เป็นกุศลเลยแผ่เมตตาให้ภรรยา ภรรยาจะได้รับหรือไม่ก็ตามใจ ก็ได้ปัญญาไปแก้ภรรยาให้เป็นคนดีได้

นี่แหละกรรมฐานแก้ปัญหาแก้กรรมได้ ภรรยาคนนี้ดุมาก สามีต้องเป็นเบี้ยล่าง ด่าอาเฮียทุกวัน ทำไม่ดีก็อาเฮีย อาเฮีย ด่าทุกวัน แต่สามีก็ยิ้ม ไม่รู้จะแก้

ได้อย่างไร ทำอย่างไรหนอ จึงจะแก้ภรรยาเรียกอาเฮีย สักที ให้เรียกคุณพ่อสักหน่อย เพราะเราไม่ใช่คนจีน จะมาเรียกอาเฮียทำไม ก็ควรจะเรียกคุณพี่นะ

สามีก็เลยมานั่งกรรมฐาน สามีเป็นคนซื่อมีความรู้ถึงปริญญาโท เป็นคนไม่อยากจะเถียงใคร ภรรยาก็ข่มเลยเรียกอาเฮียทุกวัน เลยสามีได้ธรรมะแผ่เมตตาให้ภรรยาเป็นคนดีให้ได้

แล้วโยมนี่ก็กลับไป ภรรยาก็ว่า "เป็นไงได้สวรรค์ได้นิพพานมาเท่าไร เล่าให้ฟังซิ" สามีก็ยิ้มและสวดมนต์แผ่เมตตา

อยู่มาวันหนึ่ง สามีเป็นซี ๗ ไปประชุม กลับมาก็ดึก เพราะไปแวะบ้านเพื่อน ภรรยาก็หาว่าสามีไปชุ่ยแช เอาเลยถกเขมรเลยด่า "ไอ้เฮีย อาเฮีย มาจนดึกจนตีสอง" สามีได้ปัญญาจากกรรมฐานปัญญาออกมาบอกว่า "นี่เธอนั่งเฉยๆ ฉันจะพูดอะไรให้เธอฟังนะเธอนะ" "เอ้า! พูดมา อาเฮีย พูดมา พูดมา ไม่อยากฟัง" นั่นแน่ยายคนนี้สวยซะด้วย มีไฝ ฝีขี้แมลงวันเหมือนนางพันธุรัตน์ อาตมาเห็นก็ชื่นใจ แหม! ถ้า

เป็นสาวๆ ก็ไปขอแล้ว นี่แกแก่ซะแล้ว เลยสามีใจดีแผ่เมตตาบอก "น้อง เธอได้สามีก็ดีมากเป็นมนุษย์จิตใสใจสะอาดบริสุทธิ์ อยู่มาจนมีลูกสามคน แล้วเธอก็นิสัยดี ลูกก็โตแล้ว เรียนก็เข้ามหาวิทยาลัยแล้ว ไยเธอตอนนี้นิสัยเลวเล่า" "นิสัยเลวอย่างไรอาเฮียๆ" "พิโธ่เอ๋ย! น้องเอ้ยค่อยๆ พูดกันเถอะ วันนี้พี่จะขอตัดสินใจ เอาหล่ะไม่เป็นไร เมื่อก่อนเธอได้ผัวเป็นมนุษย์ แต่เธอนิสัยไม่ดี ตั้งแต่เดี๋ยวนี้ เสียใจด้วย เธอเลิกมีผัวปีนมนุษย์แล้วหรือถึงไปเอาเหี้ยมาทำผัวซะได้"

เลยเก็บกระเป๋าเดินทางขึ้นรถทันที "ถ้าเธอเอาเหี้ยทำผัว ฉันอยู่กับเธอไม่ได้ ฉันไม่ใช่เหี้ย ฉันเป็นมนุษย์โสภา เพราะฉันไปเจริญวิปัสสนากรรมฐานมา" สามีเลยขึ้นรถไปเชียงใหม่ หายไป 10 วัน แล้วทำไงฝ่ายภรรยาก็มาที่นี่ แต่อาตมาไม่คุ้นกันหรอก บอก "หลวงพ่อค้า ช่วยฉันหน่อย สามีฉันหนีไป"

บอก "ช่วยไม่ได้ กลับไปก่อนไม่สน" อีกสองวันก็มาอีก มาบ่อยๆ

อาตมาก็นึกทำอย่างไร ต้องทำให้เข็ด ก็บอกว่า ต้องการให้ผัวกลับมา ต้องมานั่งกรรมฐาน "อย่างนั้นหรือคะหลวงพ่อ นั่งแล้วผัวจะมาไหม" ก็ตอบว่า "มาซิเอาหัวเป็นประกัน"

มานั่งยังไม่ทันเดินจงกรมเลย เดี๋ยวมาอีกแล้ว บอก "หลวงพ่อ ผัวยังไม่เห็นมาเลย" โอ้โห! แย่มาก ยายคนนี้ นั่งยังไม่ทันจะพองยุบ มาถามซะแล้วว่าผัวมาไหม

นั่งไปอีกวันหนึ่ง รุ่งขึ้นมาแต่มืดอีกแล้ว มานั่งปฏิบัติแล้ว คืนยันรุ่งเลย ก็เลยถามไปว่า นั่งปฏิบัติอย่างไร บอก "พองหนอ ยุบหนอ ผัวไปที่ไหนหนอ พองหนอ ยุบหนอ เขาว่าไปทางเชียงใหม่หนอ แล้วผัวจะกลับมาไหมหนอ แหม! มันแย่จริงๆ ยายคนนี้

ผลสุดท้ายก็เลยบอกว่า โยมนี่บาปมากด่าสามีนี่ โยมต้องขออโหสิกรรมต่อสงฆ์ก่อน เสร็จแล้วนั่งกรรมฐานได้ดิบได้ดี ร้องไห้ เลยบอกคิดถึงผัว โธ่! พิโธ่เอ๊ย! เราไม่น่าจ้วงจาบด่าเขาเช่นนี้เลย ตั้งแต่นั้นมาอาตมาก็รู้กัน ก็โทรศัพท์ไปบอกสามีว่ากลับได้ๆ

พอสามีกลับมาก็คืนดี นี่เดี๋ยวนี้อยู่ด้วยกันมีลูก ๕ คนแล้ว

ทุกอย่างมันอยู่ที่ใจหมด เจริญกรรมฐานให้สงบ สยบความวุ่นวายของอีกฝ่ายหนึ่งได้ แล้วค่อยๆ มองปัญหาอย่างเรียนรู้ ศึกษาไปทีละขั้นๆ เราจะมองเห็นความจริงของสิ่งทั้งหลาย

พระโพธิสัตว์กล่าวไว้ว่า

"เอวํ อนาวิลมฺหิ จิตฺเต
โส ปสฺสติ อตฺถาทตฺถํ ปรตฺถํ

เมื่อจิตไม่ขุ่นมัว
คนย่อมมองเห็นทั้งประโยชน์ตนและผู้อื่น"

๑๒

กัมมัฏฐาน
ช่วยให้รอด

มีเรื่องอัศจรรย์เรื่องหนึ่ง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ มีครอบครัวหนึ่งพ่อแม่เป็นคนใจบุญกุศล แต่ใจบุญสำหรับเอาหน้า ชอบทอดกฐิน ผ้าป่า ชอบทำบุญมากๆ มีนาอยู่ ๙๐ ไร่ ในสมัยนั้น มีเขยสองเขย เรียกว่าเขยเล็กและเขยใหญ่

เขยเล็กอยู่ที่จังหวัดชัยนาท เป็นคนที่ขี้เกียจและขี้อิจฉาริษยา เขยใหญ่เป็นคนจังหวัดขอนแก่นมาเป็นลูกจ้างทำนาตั้งแต่อายุ ๑๗-๑๘ ปี ที่บ้านนั้นเขาบวชให้ ได้มาศึกษาวิปัสสนากับอาตมาที่วัด พรหมบุรี

จ.สิงห์บุรี จนได้มาเป็นลูกเขยบ้านนี้

มีนาอยู่ ๒ แห่ง แห่งหนึ่งเป็นนาดอน อีกแห่งหนึ่งเป็นนาลุ่ม เมื่อก่อนนี้ ยังไม่มีคลองชลประทาน ต้องอาศัยน้ำไหลเข้าบางมาท่วมข้าว

พ่อแม่ก็อคติ รักลูกเขยคนเล็กเกลียดลูกเขยคนใหญ่ มีนาดียกให้ลูกเขยคนเล็ก นาไม่ดีให้เขยคนใหญ่ เขยคนเล็กได้นาลุ่ม ใช้ปลูกข้าวหนัก ข้าวกลาง เขยคนใหญ่ได้นาดอนปลูกข้าวเบาน้ำไม่ท่วม

เขยคนใหญ่นี้เป็นลูกศิษย์กรรมฐาน โง่ๆ เง่าๆ ไม่เอาเหนือเอาใต้ ไม่ค่อยพูดจากับใคร นั่งกรรมฐานทุกวัน ให้นาไหนก็เอาทั้งนั้น ได้นาข้าวเบาน้ำไม่ท่วม สองคนสามีภรรยาก็ช่วยกันทำคันนาให้สูงขังน้ำ ทำนาด้วยเจริญวิปัสสนาด้วย

เขยคนเล็กได้นาลุ่มที่เขาเคยทำนาดี น้ำไหลเข้าไปในบาง พาผักบุ้งผักปอดไหลเข้าไปในนาเต็มไปหมด นาลุ่มที่เคยได้ดีกลับไม่ได้ นาดอนของลูกเขยใหญ่กลับได้ดิบได้ดี

อาตมาถามเขาว่า "ทำนาดีได้อย่างไร" เขาบอกว่า ทำไปอธิษฐานไป และเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่

นานั้น ทั้งสองสามีภรรยา นานั้นก็ดี ข้าวดีมาก มีคันนาสูงทำด้วยตนเอง ทำได้สองสามปี ปลูกบ้านได้หลังหนึ่ง และซื้อนาเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งแปลง

ฝ่ายพ่อแม่เกิดอคติ บอกกะเขยคนเล็กว่า นานั้นไม่ดีเสียแล้ว จึงมาขอเปลี่ยนนา เอานาดอนให้ลูกเขยคนเล็ก

ลูกเขยใหญ่มาปรึกษาอาตมาบอกว่า "หลวงพ่อทำไมหนอ คุณพ่อตาแม่ยาย เขาทำอย่างนี้จะถูกไหม"

อาตมาก็บอกว่า "เอาให้เขาเถอะ เขาอยากได้มันไม่ใช่ของเรา เราก็ซื้อมาได้หนึ่งแปลง ๕ ไร่ก็ดีแล้ว สองคนสามีภรรยาค่อยๆ ทำไปเถอะ"

ในที่สุดก็ยกให้เขยเล็กไป เขยใหญ่ก็มาทำนาที่ว่าผักปอดมันไหลตามบางเข้าไปในนา นาที่อยู่ท้ายบางก็ทำไม่ได้ สองคนสามีภรรยาก็ทำตามที่อาตมาสั่งแล้วก็นั่งเจริญกรรมฐานอุทิศส่วนกุศล

เขาไปตัดไม้ไผ่มาปักหลัก แล้วก็ทำราวยาวๆ กั้นไม่ให้ผักปอดเข้านา มันก็ไหลไปที่อื่นต่อไป นากลับได้ดีขึ้นมา ข้าวเจริญงอกงามดีมาก

ความอคติของพ่อแม่จิตใจเลว รักเขยคนเล็ก

มาก ก็บอกลูกเขยคนใหญ่ว่า "เอาอย่างนี้เถอะลูกเอ๋ย นานี่ดีอีกแล้ว ทำดีนี่ ให้เขยเล็กทำสักปีเถอะ เจ้ากลับไปทำนาดอน"

เขยเล็กไปทำนาดอนก็ขี้เกียจ ไม่เจริญกุศล บำเพ็ญกุศลก็ไม่เอา เจริญวิปัสสนาก็ไม่เอา อาตมาไปบอกที่บ้าน "เอาอย่างนี้ซิ เอาอย่างนี้เอาอย่างเขยใหญ่ เขาเจริญกรรมฐาน" เขาบอก "ผมไม่ชอบ ผมไม่ใช่นักกรรมฐาน"

ผลสุดท้ายทำนาดอนก็ไม่ได้อีก เกิดฝนแล้ง น้ำไม่ท่วม มันเป็นไปโดยธรรมชาติของกฎแห่งกรรม ทำนาลุ่มก็ไม่ได้ทำนาดอนก็ไม่ได้ ในที่สุดก็ยกนาทั้งสองแปลงให้เขยเล็กไปหมด เขยใหญ่ก็ทำนาที่เขาซื้อใหม่ และนั่งกรรมฐาน อุทิศส่วนกุศลให้เขยเล็กที่คิดอิจฉา

วันหนึ่งเขยเล็กกับภรรยา คือลูกสาวของบ้านนั้น เกิดเอายาพิษไปวาง จะฆ่าเขยใหญ่ให้ตายแล้วเอาสมบัติทั้งหมด ไปวางที่ที่เขยใหญ่เคยนั่งทานข้าว

ครอบครัวนี้ทานข้าวร่วมกัน เขยใหญ่เพิ่งจะปลูกบ้านแยกออกไป แต่ยังไม่ได้แยกบ้าน

เขยใหญ่กับภรรยาสวดมนต์เจริญกรรมฐาน มีนิมิตขึ้นมาบอกว่า วันพรุ่งนี้ตอนบ่ายอย่าทานข้าวนะ มันเกิดนิมิตขึ้นมาเอง และจงแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรไป

ในที่สุดก็มาร่วมวงทานข้าวกัน แม่ยายตัวสำคัญทานเข้าไปก่อนเลย ลูกสาวคนเล็กก็พลอยทานไปกับแม่ด้วย เลยก็ตายเพราะอำนาจยาพิษนั้น ตายหมดทั้งคู่

อันนี้ชี้ให้เห็นได้เลยว่าความริษยาเป็นกฎแห่งกรรมและอานิสงส์แห่งการเจริญวิปัสสนากรรมฐานนี้นะ ช่วยให้รอดพ้นได้ ผู้ปฏิบัติธรรมที่รักทั้งหลายท่านจะเห็นว่าอย่างไรช่วยกันวิจัยหน่อย

เขยใหญ่คนนี้นะรวยมหาศาลเลย เป็นผู้อุปถัมภ์ที่วัดนี้ อาตมาจะไม่ขอบอกชื่อว่าเป็นท่านผู้ใด

อำนาจของบุญกุศลภาวนานี่สูงสุดแล้ว ไม่ได้ใช้คาถาเลยนะ ขอให้จิตตั้งใจถึงเถอะ

อาตมาถึงได้บอกแก่ญาติโยมคนเฒ่าคนแก่นะให้สมบัติลูกอย่างหวังผลตอบแทนซิ ให้ลูกไปแล้วยังเอาคืนอีก คนแก่แบบนี้ถึงตายไปเป็นเปรต เพราะไม่ได้เจริญวิปัสสนากรรมฐาน จิตไม่ถึง

คนประเภทนี้ชอบทอดกฐิน ใครมาพูดหวานๆ ละก็ควักกระเป๋าขาดเลยทำบุญเอาหน้า ศรัทธาหัวเต่า ยืดเข้ายืดออก ถ้าใครไปแหย่หน่อยละก็ยืดออกไปเลย

นี่คนประเภทนี้ตายไปเลย โดนยาพิษที่ลูกวาง ลูกตั้งใจวางแต่ไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าพ่อแม่ ตั้งใจจะฆ่าเขยใหญ่กับพี่สาวใหญ่ แต่แม่ยายก็ไม่ได้คิดถึงว่าจะวางยาพิษลูกเขยกับลูกสาว

ดูนะนักปฏิบัติธรรมที่รักทั้งหลาย อันนี้เรื่องจริงที่ผ่านมา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๘ เป็นเวลานานแล้ว นี่แหละเป็นหลักฐานสำคัญที่คู่กับหมอชลอ ที่มีกฎแห่งกรรมที่น้ำตกเอราวัณ จังหวัดกาญจนบุรี

ขอนักปฏิบัติธรรมโปรดได้ทราบที่ใจ โรงอิฐเราพังไปก็ช่างมันเถอะ แผ่ส่วนกุศลไป เหมือนพระภิกษุ โยมมารดามารบเร้าให้สึกไปช่วยถางนา นารกมีต้นเส้งขึ้นมากมาย ท่านแผ่ส่วนกุศลไป ต้นเส้งหายไปไหนหมด สมัยนั้นไม่มียาฉีดเลยนะ นี่แหละอำนาจบุญกุศลที่ลูกเจริญกรรมฐานอุทิศให้พ่อแม่ พระภิกษุรูปนั้นเลยไม่ต้องสึก บวชต่อมาอีกหลายพรรษา

สำคัญสติไม่ดี คอมพิวเตอร์ไม่ดี กระแสไฟไม่พอ มันก็ไม่สามารถจะช่วยดลบันดาลได้ดังกล่าวมานี้

ในที่สุดพ่อตาไล่ลูกเขยคนเล็กไป สมบัติพัสถานตกเป็นของเขยใหญ่หมดโดยไม่ได้อยากได้ไยดี ไม่มีอำนาจโลภะเลย

ขอนักปฏิบัติธรรมทั้งหลายจงวิจัยอย่าเพิ่งเชื่ออาตมา เพราะเรื่องมันเป็นแล้วอย่างนี้ กรรมฐานสามารถป้องกันยาพิษได้ ไม่ใช่หมายความว่าวิปัสสนาเป็นคาถาแล้วยาพิษจะเสื่อมลง ยาพิษไม่เสื่อมแต่เขาไม่ตาย มันหลีกออกไปได้

เรื่องราวดังกล่าวข้างต้น เป็นคำบอกเล่าของหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม เป็นเครื่องพิสูจน์ธรรมะของพระพุทธเจ้าได้เป็นอย่างดี ลูกเขยคนโตถูกกลั่นแกล้งแต่เจริญกัมมัฏฐานเรื่อยมา จนกระทั่งได้รับความคุ้มครองจากธรรมะ

พระพุทธองค์ทรงกล่าวว่า
"ธมฺโม หเว รักขติ ธมฺมจารี

ธรรมย่อมรักษาผู้ประพฤติธรรม

กรรม • อดีตแห่งกาลมรณะ

เรียบเรียงจากคำสอนของหลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม
กฎแห่งกรรมจากเรื่องจริงที่สามารถพิสูจน์ได้
รวบรวมและเรียบเรียงโดย ประกายธรรม

ISBN : 974-453-807-4
พิมพ์ครั้งที่ ๑ จำนวนพิมพ์ : ๓๗,๐๐๐ เล่ม
อภินันทนาการจัดพิมพ์เผยแพร่โดย
บริษัท ทีพีไอ โพลีน จำกัด (มหาชน) และ
บริษัท ทีพีไอ คอนกรีต จำกัด

ขอกราบขอบพระคุณท่านเถระผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ผู้รวบรวมและเรียบเรียงเป็นอย่างสูง บุญกุศลอันบังเกิดจากการกระทำในครั้งนี้ ขอน้อมถวายแด่พระเถระผู้ทรงคุณ ผู้เปี่ยมด้วยพระเมตตาธรรมแก่ชาวโลกทั้งหลาย

การพิมพ์หนังสือธรรมะเป็นอนุสรณ์และที่ระลึก นอกจากเป็นการจัดทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ที่คงอยู่ยืนนานแล้ว ยังเป็นการบำเพ็ญธรรมทาน คือ การให้ธรรมะที่พระพุทธเจ้าตรัสสรรเสริญว่าเป็นทานอันยอดเยี่ยมอีกด้วย ผู้ปฏิบัติเช่นนี้จึงได้ชื่อว่ามีส่วนร่วมในการเผยแพร่ธรรม อันจะอำนวยประโยชน์สุขที่แท้จริงแก่ประชาชนตราบนานเท่านาน

ท่านที่ประสงค์จัดพิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน โปรดติดต่อได้ที่...
ธรรมสภา : ๑/๔-๕ ถนนบรมราชชนนี เขตทวีวัฒนา กรุงเทพมหานคร ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ : ๐-๒๔๔๑-๑๕๓๕, ๐-๒๘๘๘-๗๙๔๐ โทรสาร : ๐-๒๔๔๑-๑๕๘๘

เรื่องของความตายเป็นเรื่องสำคัญชิ้นสุดท้ายของชีวิต ผู้ใดเข้าใจดีก็จะเป็นเครื่องช่วยตัวเองและคนอื่นได้มาก ความไม่เข้าใจหรือผิดพลาดไปเพียงเล็กน้อยก็อาจทำให้เกิดการเสียหายร้ายแรงอย่างยิ่งแก่ชีวิตไปชั่วกาลนานได้

แต่อาจมีผู้สงสัยว่า เหตุใดคนที่ใกล้ตาย ทำไมจึงเกิดอารมณ์ขึ้น อะไรทำให้เกิดอารมณ์ หรือเห็นไปต่างๆ นานา เพียงอารมณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น จะนำไปสู่สุคติ หรือทุคติได้จริง หรือคนที่กำลังจะตายมีความรู้สึกเจ็บปวดอย่างไรบ้าง การงานที่จิตและร่างกายได้กระทำไปขณะชีวิตใกล้ตายแตกดับ ตลอดจนถึงมีอะไรบ้างปฏิสนธิ เพราะตามหลักพระพุทธศาสนาถือว่า ผู้ใดเข้าใจว่าจิตของผู้ตายนั้นเองล่องลอยไปหาที่เกิดใหม่ ก็เป็นความเห็นผิด และเข้าใจว่าจิตเท่านั้นที่ปฏิสนธิได้ก็เป็นความเห็นที่ผิด ความเห็นที่ถูกนั้นอย่างไร อาตมาจะได้กล่าวต่อไป

•

หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม

ISBN : 974-453-807-4

9 789744 538079

ธรรมสภา จัดพิมพ์เผยแพร่

การให้ธรรมะย่อมชนะการให้ทั้งปวงและการรับธรรมะแล้วนำไปปฏิบัติย่อมชนะการรับทั้งปวงเช่นกัน